JOHANNA LINDSEY

Pasiune. Intrigă.
Scandal. Unele căsătorii
le au pe toate.

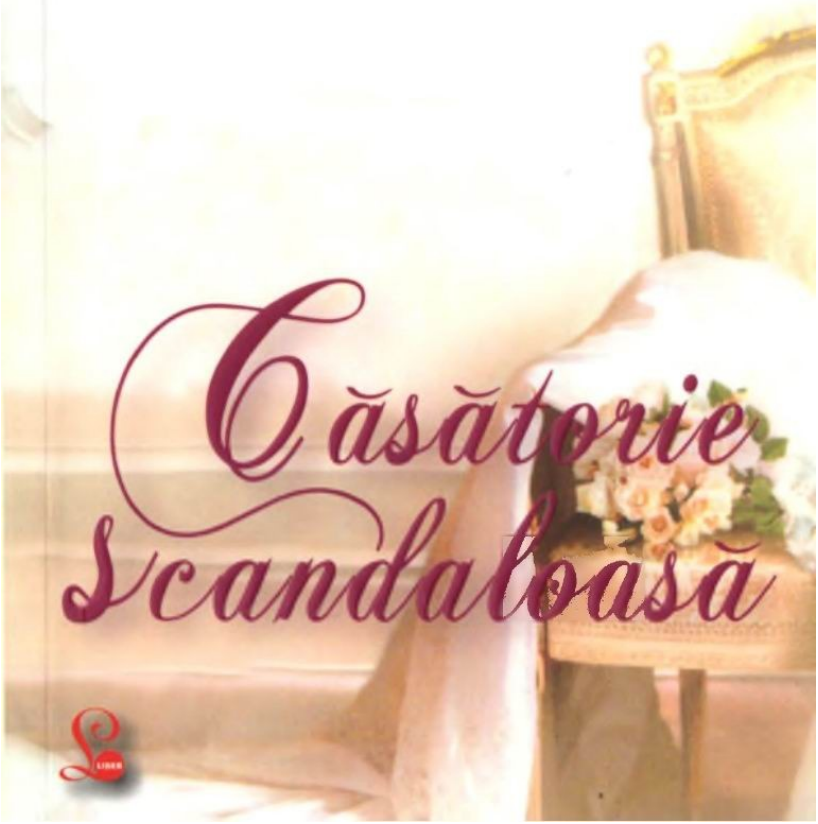

Căsătorie scandaloasă

JOHANNA LINDSEY
Căsătorie scandaloasă

Traducere: ROXANA BUZOIANU
Editura LIDER
Redactare: ARETI ANASTASESCU
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Marriage Most Scandalous
Copyright © 2005 by Johanna Lindsey
Editor CASANDRA ENESCU

PROLOG

1808, Anglia

S-au întâlnit în zorii zilei într-un mic luminiş, chiar lângă poteca din pădure, un loc foarte bine cunoscut. Acolo fusese aşezată cândva o piatră, parţial ascunsă de tufişuri, care se presupunea că marchează locul unde se desfăşurase cândva, demult, o bătălie. Acum era cunoscută ca Piatra Duelului.

De-a lungul anilor, şapte dueluri avuseseră cu adevărat loc acolo, multe altele fiind simple zvonuri. Desigur că mai existau şi alte locuri în sudul Angliei unde bărbaţii îşi rezolvau neînţelegerile, dar nici unul atât de cunoscut ca Piatra Duelului. Bărbaţii veneau chiar şi din Londra pentru a-şi repara onoarea în acest loc din Kent.

Sebastian Townshend şi cel mai bun prieten al lui, Giles, exploraseră zona pe când erau copii, fascinaţi, aşa cum pot fi numai băieţii, de poveştile despre onoare şi vărsare de sânge. Erau vecini şi crescuseră împreună, proprietăţile lor fiind învecinate. Piatra Duelului se afla în pădure, la nord de casele lor.

Pentru Giles era locul firesc pe care îl alesese imediat după ce Sebastian îi spusese:

— Dumnezeule! Te-ai căsătorit cu o târfa? Giles îl îmbătase criţă, altfel Sebastian nu ar fi fost atât de direct. Singura lui scuză era starea în care se aflase. Apoi îşi dăduse seama că, fără să j ştie, se culcase cu noua soţie a lui Giles.

Cum naiba să fi ştiut? Femeia nu ar fi trebuit să fie singură la serata de la Londra. Nu ar fi trebuit să-i dea impresia că este disponibilă, prezentându-se doar cu numele mic, Juliette. Făcuse chiar mai mult de-atât. Flirtase într-un mod scandalos cu el şi îi dăduse de înţeles că ar trebui să se întâlnească pentru a se cunoaşte mai bine. Sebastian a fost încântat. Era seducătoare, un chip nou, o femeie sofisticată care ştia ce vrea şi, evident, obţinea ce-şi

dorea. Era încântat să-i facă pe plac. Din comportamentul ei, nici măcar o dată nu ghicise că era căsătorită.

Căsătoria aceea pripită fusese o mişcare nesăbuită din partea lui Giles. Nu îi stătea în fire. Pe atunci avea ca logodnică o frumoasă moştenitoare j englezoaică, Eleanor Landor. El ezita să-i spună vestea tatălui său şi îşi ţinea noua soţie în Londra, aşteptând să găsească o modalitate de a-i explica cum stau lucrurile. Nu ar fi trebuit să fie la serată, singură, fără soţul ei.

Giles venise acasă la Sebastian ca să-l acuze. Noua lui soţie, aparent cuprinsă de remuşcări, îi mărturisise totul cu lacrimi în ochi. Îl învinuise pe Sebastian şi chiar jurase că el o sedusese, lucru total neadevărat. Furios, Giles nu a acceptat să asculte şi versiunea lui Sebastian.

— Piatra Duelului, în zorii zilei, spusese Giles înainte de a ieşi ca o furtună din casă.

Acuzaţiile au fost făcute în holul central din Edgewood, reşedinţa străveche a familiei Townshend, în momentul în care Sebastian a coborât la parter. Din nefericire, tatăl lui Sebastian, Douglas, a ieşit din biroul lui la ţipetele lui Giles şi a auzit cea mai mare parte a discuţiei. Nu era furios. Cu toate acestea, dezamăgirea faţă de fiul lui cel mare şi moştenitorul său era evidentă şi asta l-a rănit profund pe Sebastian. Nici măcar o dată în viaţă, din câte îşi amintea el, nu-i dăduse vreun motiv tatălui său să-i fie ruşine de el. Asta până acum.

Douglas Townshend, al optulea conte de Edgewood, se căsătorise de tânăr şi avea doar patruzeci şi trei de ani. Înalt, cu părul negru şi ochii de culoarea ambrei, era un bărbat arătos. Peţitorii locali se simţeau frustraţi că refuza să se căsătorească după ce îi murise soţia.

Cei doi fii, Sebastian şi Denton, îi moşteniseră înfăţişarea atrăgătoare. Cu o diferenţă de un an între ei, Sebastian fiind cel mai mare – douăzeci şi doi de ani, fraţii ar fi trebuit să se înţeleagă de minune, dar nu aşa stăteau lucrurile. Sebastian era mult mai apropiat de prietenul lui Giles Wemyss decât fusese vreodată de Denton. Şi asta nu pentru că nu-şi iubea fratele. Denton era gelos pe fratele

lui, dar încerca să ascundă asta. Cu timpul, devenise un tânăr înverşunat, înclinat să abuzeze de băutură, furios că el, fiind cel de-al doilea fiu, nu va purta decât titlul de lord. Spre deosebire de Sebastian, Denton întâmpinase adesea dezaprobarea tatălui său.

Douglas suspină.

— Presupun că nu ştiai că această femeie este soţia lui Giles.

— Dumnezeule! Nimeni nu ştia că s-a căsătorit în timp ce, împreună cu Denton, făceau turul Franţei. Denton ori nu ştia, ori a fost pus să jure că va păstra secretul, fiindcă nu a spus nimic când i-am vizitat la Londra pentru a le ura bun venit acasă. Giles a păstrat tăcerea, nu a spus nici măcar familiei. Evident că a ţinut-o ascunsă la Londra de când s-a întors în Anglia, probabil ca să aibă timp să se despartă de logodnica lui. Tată, nu am ştiut că femeia era căsătorită şi încă cu cel mai bun prieten al meu.

— Dar ai făcut dragoste cu ea?

Sebastian roşi. Ar fi vrut să nege, dar nu putea.

— Da.

— Atunci du-te după el, explică-i şi versiunea ta, scuză-te cum poţi. Însă nu te vei întâlni cu el dimineaţă. Îţi interzic. Nu este o cunoştinţă întâmplătoare. Voi doi aţi fost nedespărţiţi de când eraţi copii, aşa cum am fost şi eu cu Cecil. Şi în plus, este singurul lui fiu.

Asta voia să facă şi Sebastian, şi nu doar pentru că îl iubea pe Giles ca pe un frate. Tatăl lui pusese punctul pe i chiar înainte ca el să plece în căutarea lui Giles.

— Te cunosc, Sebastian. Nu ai putea trăi cu gândul că l-ai rănit.

Din nefericire, răul se produsese deja. Nimic nu mai putea îndrepta situaţia. Pe măsură ce ziua se scurgea, Sebastian devenea tot mai conştient de acest lucru şi căuta cu disperare o scuză faţă de prietenul său. Explicaţiile lui nu făcuseră decât să-l înfurie şi mai mult pe Giles. Nu avea starea necesară pentru a asculta. Chiar dacă îl credea sau nu, rămânea faptul că, oricât de neintenţionat o făcuse, Sebastian se culcase cu soţia lui.

Zorii zilei abia luminau cerul în dimineaţa următoare. Ploaia începuse în urmă cu câteva ore şi continua fără să dea semne că s-ar domoli. Secundul lui Sebastian, Theodore Pulley, spera ca duelul să se anuleze din cauza ploii. De fapt, tunetele care o însoţeau îl făceau irascibil.

Sebastian nu reacţionase la trăncăneala nervoasă a bărbatului. Parcă era anesteziat. În timpul orelor lungi ale nopţii nedormite, se hotărâse asupra singurului lucru pe care îl putea face ca să se disculpe cumva. Ar fi fost pentru prima dată când un bărbat s-ar duce la duel cu intenţia de a muri.

Giles întârzia. Theodore tocmai îi sugera să plece când Giles şi secundul lui sosiră. Sebastian nu-l recunoştea pe cel de-al patrulea bărbat, secundul lui Giles.

— Nu am putut găsi poteca asta blestemată prin ploaie, explică Giles.

Theodore, dornic să plece cât mai curând din ploaie, le sugeră nou-veniţilor:

— Ar trebui să anulăm treaba asta, nu credeţi? Să aşteptăm o dimineaţă senină…

— În perioada asta a anului? pară cel de-al doilea secund cu o mirare abia perceptibilă în glas. Când este vreo dimineaţă senină?

— Ne duelăm acum sau îl ucid, veni răspunsul tăios al lui Giles.

Şi uite aşa dispăru speranţa că un somn bun îl va face să devină ceva mai iertător sau măcar să realizeze că Sebastian nu îl jignise intenţionat. Dar Giles părea la fel de furios ca şi cu o zi înainte.

Theodore tuşi, apoi spuse:

— Ai dreptate. Continuăm confruntarea.

Pistoalele lui Giles i-au fost aduse lui Sebastian pentru a le inspecta. Propriile pistoale îi fuseseră duse lui Giles în acelaşi scop. Prietenul lui părea interesat doar să se asigure că pistoalele erau încărcate. Sebastian îşi dădea seama că Giles ştie că nu vrea să-l omoare.

— Domnilor! Pregătiţi-vă!

S-au aşezat spate în spate. Nu ar fi trebuit să

vorbească, dar remuşcarea îl făcu pe Sebastian să spună:

— Îmi pare rău.

Giles nu dădu nici un semn cum că l-ar fi auzit. S-au dat instrucţiunile, numărătoarea a început. Ploaia nu se domolea şi nici tunetele care bubuiau din cinci în cinci minute. Soarele care răsărise împrăştia o lumină cenuşie printre copaci. Era destulă lumină pentru a vedea, destulă lumină pentru a ucide.

Executau paşii ceruţi, fiecare ţinând pistolul pe care-l alesese îndreptat spre pământ. Numărătoarea continuă, apoi se auzi semnalul de a se întoarce şi a ţinti.

Sebastian stătea cu pistolul îndreptat spre cer, intenţionând să tragă focul obligatoriu oriunde, dar nu spre Giles. Dar Giles trase al doilea foc şi îl lovi pe Sebastian sub braţ tocmai când acesta apăsa pe trăgaci. Giles era un bun trăgător. Ar fi trebuit să reuşească mai mult de la o distanţă atât de mică. Rana pe care i-o provocase era minoră, dar mâna lui Sebastian coborî într-o reacţie involuntară. Glonţul lui ţâşni, sunetul auzindu-se ca un ecou printre copaci, concomitent cu pocnetul unui tunet. Ar fi trebuit să fie departe de ţintă, dar nimeri pieptul lui Giles.

Sebastian privi cum prietenul lui se prăbuşeşte la pământ. Privirea uimită a lui Giles în timp ce se prăbuşea avea să-l obsedeze toată viaţa. Şocul îl ţintui locului în timp ce secundul lui Giles se aplecă să-l examineze. Apoi se uită la Sebastian şi dădu din cap.

— Îi voi spune tatălui său. Presupun că tu îi vei spune tatălui tău.

Lângă el, Theodore spuse:

— Nu aveai de gând să tragi în el, nu-i aşa? De ce te-ai răzgândit? Apoi văzu sângele de sub braţul lui Sebastian. Ah! De asta. Ce noroc chior, nu-i aşa? Sau mai degrabă fenomenal.

Sebastian nu răspunse, copleşit de simţăminte, dându-şi seama că îşi ucisese cel mai bun prieten. Durerea, oroarea, furia îl sufocau. Şi vina se instală puternic în sufletul său pentru a nu mai dispărea niciodată. Trebuia acum să-i spună şi tatălui său că îl sfidase, că planul lui de

a se exonera prin propria moarte eşuase.

Dacă ar fi putut, Sebastian ar fi vrut să moară acolo, la Piatra Duelului, în dimineaţa aceea rece şi mohorâtă. Şi într-un fel chiar murise.

1

Ca multe alte oraşe şi sate din Austria, Felburg avea partea sa de arhitectură barocă vizibilă mai ales în bisericile şi în piaţa publică, în fântânile şi în piaţetele încântătoare. În timp ce Viena te copleşea, Felburg oferea pace şi linişte. Tocmai de aceea, colindând pe dealurile din împrejurimi, Sebastian Townshend decise să-şi petreacă noaptea acolo.

Treaba pe care o terminase fusese frustrantă, purtându-l din Franţa în Italia, înapoi în Franţa, apoi în Ungaria şi în cele din urmă în Viena. Misiunea lui era să recupereze nişte cărţi furate, cărţi foarte rare pe care soţia cuiva !e sustrăsese. Angajatorul lui nu-şi voia soţia înapoi, doar cărţile. Sebastian era acum în posesia lor. Cum soţia nu dorise să coopereze, fusese nevoit să le fure de la ea.

Fusese o misiune dezagreabilă, dar nu la fel de dezagreabilă ca alte afaceri pe care le încheiase de-a lungul anilor de când plecase de acasă. Timp de câţiva ani nu făcuse discriminări. Pur şi simplu nu prea avea motive să-i pese de ceva. Renegat de tatăl său şi purtând în suflet o amărăciune pe care refuza să o recunoască, Sebastian nu era un om cu care să glumeşti. Trebuie să ai un motiv pentru care să trăieşti şi să preţuieşti viaţa, ori lui nu-i prea păsa.

O făcuse cândva. Avere, titlu, buni prieteni şi familie. Toate fuseseră ale lui. Viaţa lui părea un basm. Era înalt, voinic, chipeş şi se bucura de o sănătate excelentă. Avusese tot. Asta înainte de a-şi ucide cel mai bun prieten într-un duel şi de a fi renegat de tatăl său care îi ceruse să nu mai calce vreodată pe pământ englezesc.

Nu se mai întorsese, îşi jurase că nu o va mai face.

Anglia, cândva patria lui, însemna numai amintiri dureroase pentru el. Pribegea de mai bine de unsprezece ani din cei treizeci şi trei pe care îi avea şi nu ştia cum se vor termina toate acestea.

Putea să spună că Europa era casa lui dacă trebuia să numească un anumit loc, dar nu exista nici unul care să-i placă în mod deosebit. Fusese în fiecare ţară de pe continent şi în câteva de dincolo, vorbea şase limbi, trei dintre ele învăţate din necesitate. Putea să-şi permită o proprietate frumoasă unde să se stabilească. Plecase de acasă fără un ban, dar afacerile pe care le făcuse fuseseră profitabile şi, neavând pe ce cheltui banii, ajunsese destul de bogat. Dar ideea de „acasă" îi aducea prea mult aminte de adevăratul lui cămin, aşa că evită să-şi întemeieze unul. Rareori stătea mai mult într-un loc. Trăgea la hanuri şi la hoteluri şi adesea, când era necesar, dormea pe o saltea de paie pe pământ. Cumpărase totuşi o proprietate în Franţa numai pentru că îi era din când în când folositoare. Ruinele unui vechi donjon care stătea să se prăbuşească puteau fi numite cu greu locuinţă. Singurul loc intact era temniţa, dar şi aceasta era formată din celule fără uşi pe care el nu se ostenise să le refacă. Cumpărase ruinele pentru ca cei care voiau să-l angajeze să-l poată găsi uşor sau să-i lase un mesaj la îngrijitorul pe care îl ţinea acolo. Extravaganţa de a avea propriile ruine amintea de propria-i viaţă minată.

Nu călătorea singur. În mod ciudat, valetul său alesese să-l urmeze în exil. John Richards se dovedise un tip aventuros şi era încântat de noul său rol. Continua să fie valetul lui Sebastian, dar şi sursa lui de informaţii. De cum ajungeau într-un nou oraş, John se făcea nevăzut, apoi se întorcea aducând informaţii pertinente despre zonă şi despre oamenii importanţi care locuiau acolo. John se putea face înţeles în alte două limbi pe care Sebastian nu le ştia, şi era nepreţuit pentru munca lui Sebastian. John îi devenise şi prieten, deşi nici unul dintre ei nu ar fi recunoscut asta. John se mândrea că e valet, dar unul cu totul special.

Mai exista o persoană în anturajul lor. Un puşti de

zece ani, isteţ, care-şi spunea Timothy Charles. Era englez, dar rămăsese orfan la Paris, unde se întâlnise cu ei în urmă cu un an, când Timothy încercase fără succes să-l buzunărească pe Sebastian. Lui John i se făcuse milă de băiat pentru că-i amintea de casă şi pentru că era fără adăpost într-un oraş străin.

Hotărâse să-l ţină cu ei, cel puţin până îi vor găsi un cămin.

— Dumneavoastră sunteţi cel căruia i se spune Corbul?

Sebastian savura un pahar cu vin austriac în sala de mese a hanului unde ei îşi petreceau noaptea. Bărbatul bine îmbrăcat care se apropiase de masa lui avea un aer oficial. Înalt, de vârstă mijlocie, era îmbrăcat impecabil. Cei doi oameni care stăteau în spatele lui semănau cu nişte gărzi, nu din cauza veşmintelor, care erau simple, şi nici din cauza staturii lor, fiind destul de scunzi, ci a vigilenţei lor, a felului în care erau atenţi atât la Sebastian, cât şi la cei din jur.

Sebastian abia dacă ridică din sprânceană şi îi răspunse nepăsător tipului înalt:

— Mi se spune în multe feluri. Acesta este unul dintre numele sub care sunt cunoscut.

Îşi făcuse un renume, neintenţionat, dar care i se datora fără îndoială lui John care agitase spiritele spunând că este un mercenar plătit, capabil să realizeze imposibilul. Nu era prea sigur de ce primise porecla Corbul, probabil fiindcă avea o oarecare înfăţişare sumbră, cu părul lui negru şi ochii aurii ca de pisică. Nu ar fi fost însă surprins dacă porecla era tot isprava lui John, care îşi anunţa cunoştinţele când Corbul era în oraş, ceea ce ducea frecvent la apariţia unor noi solicitări despre care altfel nu ar fi auzit.

— Vă oferiţi serviciile contra unei sume de bani, nu-i aşa?

— De obicei da. Dacă mi se acceptă onorariul cerut de mine.

Celălalt încuviinţă din cap şi îl asigură:

— Cred că un om de calibrul dumneavoastră este costisitor. Asta este de la sine înţeles şi nu va fi o problemă. Angajatorul este generos şi va accepta mai mult ca sigur preţul cerut de dumneavoastră. Acceptaţi?

— Ce să accept? Nu mă angajez orbeşte.

— Nu, nu, desigur că nu. Este o treabă foarte simplă care necesită doar timp şi puţin efort.

— Atunci nu aveţi nevoie de mine. O zi bună.

Omul arăta şocat că fusese concediat astfel. Sebastian se ridică şi îşi termină vinul. Nu-i plăcea să facă afaceri cu lacheii, oricât de oficiali sau importanţi erau. Şi cu siguranţă nu îl interesa o treabă simplă pe care o putea rezolva oricine. Adesea întâlnea oameni bogaţi care îşi puteau permite să-l folosească şi o făceau doar pentru a se lăuda prietenilor că-l angajaseră pe renumitul Corb.

Când încercă să se îndepărteze de masă, cele două gărzi îi blocară drumul. El nu râse. Umorul lui mai făcea parte din firea lui. Amărăciunea profundă pe care el refuza să o recunoască nu mai lăsa loc umorului. Îl enervă faptul că era silit să folosească forţa doar pentru a spune nu.

Înainte ca vreo scenă violentă să înceapă, bărbatul spuse:

— Trebuie să insist să vă mai gândiţi. Ducele i se aşteaptă să vă angajez. Nu poate fi dezamăgit.

Sebastian nu râse, deşi de data asta simţi dorinţa de-a o face. Îi luă o clipă ca să se ocupe de cei doi indivizi care credeau că-l pot reţine, apucându-i şi lovindu-i cap în cap. Căzură la picioarele lui în timp ce el se uita la interlocutorul său.

— Voiai să-mi explici ceva?

Omul rămăsese cu privirea la gărzile lui de corp de pe podea. Arăta dezgustat. Sebastian nu-l putea învinovăţi. Paznicii buni se găseau greu.

Bărbatul oftă înainte de a se uita din nou la Sebastian.

— Domnule, v-aţi făcut înţeles. Şi permiteţi-mi să-mi cer scuze. Înţeleg cum stau lucrurile. Problema, deşi pare destul de simplă, este departe de a fi aşa. Şi alţii au fost trimişi să îndeplinească această misiune şi toţi au dat greş.

Cinci ani de eşecuri. V-am trezit cumva curiozitatea?

— Nu, dar ai câştigat câteva minute din timpul meu, spuse Sebastian şi se aşează din nou la masă, făcându-i semn omului că poate folosi celălalt scaun. Spune pe scurt, dar de astă dată cât mai exact.

Individul se aşează, îşi drese glasul şi spuse:

— Lucrez pentru Leopold Baum. Acesta este oraşul lui, dacă nu ştiaţi. După cum probabil aţi ghicit, oameni i de condiţia ducelui îşi fac duşmani foarte uşor este inevitabil. Unul mai deosebit este din întâmplare soţia lui.

— Era duşmanul lui când s-au căsătorit?

— Nu, dar nu i-a luat mult timp să devină unul dintre ei.

Sebastian îl privi întrebător.

— Este atât de dificil?

— Nu, nu, desigur că nu, insistă tipul, apărându-şi stăpânul. Este posibil ca ea să fi crezut uşa ceva. Dar să trecem la fapte. Acum cinci ani a fost răpită, cel puţin aşa părea. O recompensă a fost cerută şi livrată, dar ducesa nu a fost înapoiată. S-a presupus că a fost ucisă. Desigur că ducele s-a înfuriat. A urmat o vastă căutare, dar nu exista nici un fel de indicii.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Sebastian sec. Eu săvârşise complotul cu răpirea ca să facă rost de avere înainte de a-şi vedea fericită de drumul ei.

Individul roşi.

— Aşa se pare. La câteva luni după ce s-a plătit răscumpărarea, a fost văzută călătorind cu mult fast prin Europa. Au fost trimişi oameni pe urmele ei. S-au descoperit unele indicii, dar pe ea nu au găsit-o niciodată.

— Deci, ce vrea mai exact ducele? Soţia, banii sau ambele?

— Banii nu sunt importanţi.

— Dacă aşa stă treaba, de ce nu a cheltuit mai mult ca să o găsească? E ca şi cum nu ar vrea-o înapoi cu adevărat.

— Sincer, domnule, sunt de acord cu dumneavoastră, se confesă tipul. Eu aş fi depus mai mult efort dacă ar fi

vorba de soţia mea şi ar trebui să am un moştenitor.

Sebastian se lăsă pe spate, într-un fel surprins, deşi expresia lui rămăsese de nepătruns. Aşteptă ca celălalt să explice ce vrea să spună. Acesta părea acum nervos.

— Nu se poate spune că nu s-au depus eforturi pentru a o găsi. Dar ducele este un om ocupat. Nu şi-a petrecut fiecare moment din ultimii ani ocupându-se de această chestiune. Cu toate astea vrea s-o găsească pentru a putea divorţa şi a se recăsători.

— Am ajuns în cele din urmă la miezul problemei.

Individul roşi şi încuviinţă dând din cap aproape imperceptibil. Şi nervozitatea lui era de înţeles. Spunea anumite lucruri pe care stăpânul lui nu ar fi vrut să le divulge.

— Când a auzit că sunteţi în oraş, speranţele lui au renăscut. Succesele dumneavoastră, oricât de grea ar fi situaţia, sunt cunoscute. Are toată încrederea că îi veţi găsi soţia şi o veţi aduce acasă.

— Dacă accept însărcinarea.

— Dar trebuie să o faceţi! îl imploră tipul. Sau este o misiune prea dificilă chiar şi pentru dumneavoastră?

Sebastian nu muşcă din momeală.

— Nu prea îmi plac chestiunile în care sunt amestecate femeile. Abia am terminat de rezolvat ultima treabă şi mă îndrept spre Franţa.

— Dar asta nu este o problemă, îl asigură individul oarecum uşurat. Chestiunea în cauză vă va duce în direcţia aceea. O scurtă abatere ar fi chiar bine-venită.

— Acolo a fost văzută ultima dată soţia ducelui? în Franţa?

— Urma ducea acolo şi chiar mai departe. Ducele are foarte multă influenţă. Prioritatea ei pare să fi fost să pună o distanţă destul de mare între ea şi Austria.

— Se îndrepta spre America?

— Nu. Sau cel puţin aşa sperăm. O femeie care se potriveşte cu descrierea ei a luat un vas spre Portsmouth. Ultimul raport preciza că luase alt vapor, ceva mai sus însă, pe coasta Angliei. Mai exista un vapor care mergea în

America de Nord, dar din moment ce nu l-a luat pe acesta, am ajuns la concluzia că a decis să se stabilească în Anglia sub un nume fals. Nu am mai primit alte rapoarte. Toţi cei care au fost trimişi acolo să o găsească nu s-au mai întors. Apoi individul şopti: Eu cred că le-a fost frică să se întoarcă la duce şi să-i spună că au eşuat.

Sebastian se ridică să plece. Auzise suficient.

— Mă tem că va trebui să vă refuz, spuse el pe un ton rece. Anglia este unul dintre locurile unde nu mă voi duce niciodată. O zi bună!

Se aştepta ca bărbatul să încerce să-l oprească din nou, dar acesta n-o făcu, dându-şi probabil seama că n-avea sorţi de izbândă.

Cazurile în care era implicată o femeie aveau un grad mai mare de dificultate. De fiecare dată când acceptase un asemenea caz, femeia cu pricina încercase să-l seducă. John găsea asta amuzant, chiar hilar, susţinând că Sebastian era prea chipeş ca să fie mercenar. Sebastian nu era de acord. Reputaţia lui era de vină, personajul sinistru al Corbului şi indiferenţa lui faţă de femei. Afacerea era mai presus decât plăcerea. Dar femeile simţeau i altfel.

Intrigate, ele nu vedeau nici un motiv să aştepte până ce se termina cazul pentru a deveni cunoştinţe intime.

Sebastian avea un simţ al datoriei dezvoltat şi probabil de aceea excela în actuala lui ocupaţie. Orice l-ar fi abătut de la cazul la care lucra trebuia evitat. Ca şi ceea ce-l putea distrage. Iar o femeie care încearcă să-l seducă este incontestabil o distragere. Poate că nu mai era englez, dar era încă bărbat. Aşa că îi era realmente indiferent că nu putea accepta cazul ducelui.

2

Îl durea capul. A fost primul lucru pe care l-a remarcat Sebastian când s-a trezit. Al doilea, şi cel mai îngrijorător, era locul unde se afla. Nu era în camera confortabilă de la

han unde se dusese să doarmă noaptea trecută, ci într-o temniţă întunecată şi plină de mucegai. Într-o celulă. Lumina linei torţe trecea printr-o ferestruică a uşii de lemn, lăsând să se vadă o podea dură şi murdară, un vas curat într-un colţ şi gândaci ieşind şi intrând în crăpăturile din peretele de piatră.

Era o încăpere sufocantă, medievală, dar într-o stare mult mai bună decât propria lui temniţă, ceea ce indica faptul că era folosită adesea. Mai fusese în închisori, dar în cele modeme, niciodată într-o temniţă autentică. Văzuse vechea fortăreaţă de pe dealul de deasupra oraşului Felburg, aşa că ştia exact unde se afla.

— La naiba!

Mormăise, dar în liniştea adâncă a locului sunase mai degrabă a ţipăt şi primi un răspuns imediat:

— Dumneavoastră sunteţi, domnule? strigă John dintr-o direcţie pe care Sebastian nu o putea ghici.

Sebastian se duse spre uşă, dar, înainte să poată răspunde, se auzi vocea speriată a lui Timothy venind de departe, din partea stângă.

— Corbule, nu-mi place aici. Chiar nu-mi place. Putem pleca?

Şi băiatul? Lucrurile merseseră prea departe. Ştia de ce se află aici. Nu era prima dată când cineva încerca să-i forţeze mâna. Ultima oară când stătuse într-o celulă fusese din acelaşi motiv. Nenorociţii gândesc la fel.

— Te-au rănit, Timothy?

— Nu, nu prea tare, răspunse băiatul, încercând să pară curajos. Mi-au băgat ceva în gură şi m-au legat ca să mă aducă aici. Am stat treaz toată noaptea.

— Cu tine ce e, John? întrebă Sebastian.

— Am un mic cucui, domnule, spuse John, vocea lui venind din dreapta. Nu e mare lucru.

Ba era mare lucru. Putea să îndure rănile sale, dar când oamenii lui erau răniţi pentru a se ajunge la el…

Sebastian nu se enerva prea des, dar asta era una dintre dăţi. Se lăsă pe spate, ridică piciorul şi lovi uşa din faţa lui. Nu se mişcă nimic. Probabil că nu era la fel de

veche ca zidul de piatră în care era fixată.

Cercetă mai atent încăperea. Văzu un suport cu o carafa de metal pentru apă, un bol şi un prosop împăturit pe un raft. Apa era proaspătă. Un aşternut curat, dintr-o pânză de calitate era pus pe un pat îngust. Farfuria cu mâncare care fusese strecurată pe sub uşă fusese probabil apetisantă înainte ca gângăniile să o găsească: ouă, cârnaţi, pâine cu unt acum topit şi câteva prăjiturele.

Aparent, intenţia nu era să-l elimine, ci doar să-l împiedice să plece. Era un fel de musafir-prizonier. Dar pentru cât timp? Până când va fi de acord să o găsească pe ducesa dispărută? De parcă nu putea dispărea imediat ce va ieşi din temniţă, indiferent dacă exista sau nu o înţelegere.

Individul care le-a adus următoarea masă era mut sau se prefăcea. Nu a scos nici un cuvânt şi nu le-a răspuns la nici o întrebare.

Ziua a continuat lungă şi plictisitoare. Sebastian îşi petrecea timpul imaginându-şi mâinile lui pe gâtul lui Leopold Baum. John şi Timothy jucau jocuri de cuvinte. Aflându-se în părţi opuse ale temniţei, răguşiră destul de repede.

Masa de seară sosi, însă fără vreo veste de la gazda lor. Găluşte şi cotlete de viţel prăjite cu un sos de cremă de brânză. O mâncare apetisantă, foarte săţioasă, tipică pentru bucătăria austriacă. Mai era şi un fel de prăjitură şi o sticlă de vin bun. Sebastian le lăsă gândacilor desertul şi luă vinul cu el în pat.

Următoarele zile se scurseră la fel. Era un fel de a-i arăta cum va fi dacă nu va accepta termenii ducelui? Individul chiar credea că-l poate constrânge să lucreze pentru el?

Leopold Baum sosi devreme în a cincea zi de când erau deţinuţi. Nu-şi asuma riscuri. Era însoţit de patru gărzi de corp robuste care intrară în celulă cu pistoalele scoase. Unul dintre ei îi legă mâinile la spate lui Sebastian, iar ceilalţi trei ţineau pistoalele îndreptate spre el. Te sufocai în micuţa celulă cu gărzile care ocupau colţurile.

Ducele îi oferi câteva surprize. Sebastian, care se aştepta la un bărbat mai tânăr, aprecie că ducele avea înjur de jumătate de secol. Părul blond-închis era tuns scurt, potrivit cu moda zilei. Sebastian avea părul lung, strâns în coadă la spate, pentru că John era un bărbier nu prea bun, iar ei călătoreau mereu, aşa ca nu putea frecventa regulat unul bun. Asta spre deosebire de duce.

Ochii albaştri, pătrunzători exprimau inteligenţă. Înalt cam de un metru optzeci şi trei, era destul de solid. Fălcile începuseră să i se lase, dar nu se prea vedea, fiind acoperite de o barbă deasă, scurtă şi blondă. Avea o alură regală, de om important, dintr-o clasă privilegiată.

Sebastian îşi zise că ori abia se întorsese de la călărit, ori urma să se ducă, pentru că purta o haină de culoarea jadului şi pantaloni bufanţi. În mână ţinea o cravaşă pe care o tot lovea de cizmele bine lustruite.

Ducele afişa o expresie mai degrabă agreabilă, de parcă Sebastian nu s-ar fi aflat într-o celulă, cu patru pistoale îndreptate spre el, ci ar fi fost un oaspete de seamă.

— Condiţiile de cazare sunt satisfăcătoare?

Sebastian nu clipi.

— Mai lipsesc câteva scânduri din podea, dar altfel mă bucur de vacanţă, replică el.

Leopold zâmbi.

— Excelent. Este păcat că nu ne-am putut înţelege mai devreme, dar presupun că acum eşti gata să te apuci de treabă.

— Nu ar trebui să faci asemenea presupuneri.

Leopold continua să zâmbească, convins că el avea pâinea şi cuţitul. Sebastian nu ştia exact cum va proceda. Dacă îl ţinea închis, nu va putea duce la bun sfârşit treaba, iar dacă îl lăsa să plece, nu rezolva nimic.

Apoi remarcă:

— Este ilegal să mă reţii aici fiindcă refuz să lucrez pentru tine.

— Dar nu de asta te afli aici, spuse Leopold jovial. Mă pot gândi la o mulţime de infracţiuni pe care le-ai comis.

Este posibilă şi o execuţie, deşi cred că nici măcar asta nu te va clinti. Dar hai să nu fim melodramatici. Ai fost oaspetele meu…

— Prizonier, îl întrerupse Sebastian.

— Oaspete, insistă Leopold. Dacă erai prizonier, condiţiile nu ar fi fost la fel de bune, te asigur. Am impresia că am venit în vizită prea devreme. Să mă întorc săptămâna viitoare ca să văd dacă te-ai săturat de această vacanţă?

Sebastian se încruntă.

— Şi apoi în următoarea săptămână şi în cealaltă? Asta nu te va ajuta să-ţi găseşti soţia, nu-i aşa?

Leopold păru surprins.

— Chiar trebuie să fii atât de încăpăţânat? De ce?

— După cum i-am spus şi omului tău, nu pot accepta slujba asta din cauza direcţiei în care se îndreaptă. Am depus un jurământ că nu mă voi mai întoarce în Anglia. Nu îmi voi călca jurământul ' pentru bani.

— De ce ai făcut acel jurământ?

— Asta, domnule, nu este treaba dumitale.

— Înţeleg, zise Leopold gânditor. Atunci va trebui să apelez la mila dumitale.

— Nu te deranja. Un om cu ocupaţia mea nu are aşa ceva.

Leopold râse.

— Aparent nu. Dar ascultă-mă şi mai vedem.

Ducele începu să se plimbe cu aerul că îşi adună gândurile. Într-un spaţiu atât de limitat şi cu patru gărzi corpolente care-l umpleau, fu nevoit să renunţe curând şi să se oprească. Sebastian se întrebă dacă ce urma să audă era adevărul sau o născocire pentru a-i stârni simpatia.

— M-am căsătorit cu soţia mea având încredere în ea. A fost însă o căsătorie nefericită, aşa cum aveam să ne dăm seama curând. Ea ar fi putut divorţa. Trebuia doar să mi-o ceară. A ales însă să fugă, prefăcându-se că fusese răpită, şi să-şi asigure astfel posibilitatea de a trăi confortabil.

— Ştiu toate astea…

— Nu ştii nimic, îl întrerupse Leopold, ceva mai aspru decât intenţionase, trădându-şi adevărata fire: un autocrat iute la mânie. Un om care presupunea că are o putere nelimitată, deci un personaj foarte periculos. Sebastian îşi zise că va trebui să reconsidere situaţia.

— De ce nu ai apelat la guvernul englez ca să le ajute să o găseşti? Au departamente destul de pricepute pentru astfel de situaţii. Asta ar fi cea mai bună alegere.

— Sunt duce austriac, spuse Leopold, în vocea sa împletindu-se tonul condescendent cu un anumit grad de supărare. Nu mă pot pune în situaţia să cer favoruri unui alt guvern. Am trimis nenumăraţi oameni. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

Sebastian se abţinu să nu pufnească.

— Când l-ai trimis pe ultimul?

Leopold se încruntă. Chiar nu-şi putea aminti.

— Anul trecut... Nu... Cu un an înainte, spuse el în cele din urmă.

Sebastian dădu din cap şi nu putu să-şi ascundă dezgustul din privire.

— Ce caut eu aici? E clar că nu o vrei înapoi.

Leopold se crispă:

— Am renunţat! Aveam de gând să o declar moartă, dar draga mea Maria nu se căsătoreşte cu mine fără să aibă dovada morţii sau a divorţului. Se teme că mi-ar putea da moştenitori care să fie declaraţi bastarzi dacă soţia mea s-ar întoarce vreodată.

Deşteaptă fată, gândi Sebastian, apoi se răzgândi brusc. Nu e nicidecum deşteaptă dacă s-ar căsători de bunăvoie cu acest individ. Desigur, se prea poate ca ducele să fie o altfel de persoană când are de-a face cu „dragostea”.

Leopold continuă:

— Dacă aş fi ştiut că există oameni ca tine, aş fi rezolvat această chestiune cu ani în urmă. Sosirea ta în oraşul meu mi-a redat speranţa. Se spune că nu ai dat greş niciodată şi că ţi-ai încheiat cu succes însărcinările. O asemenea reputaţie cere o provocare pe măsură, nu crezi?

Sau cariera ta se bazează doar pe cazuri simple pe care orice prost le poate rezolva?

— Nu te mai osteni, spuse Sebastian. Sunt imun la insulte. Răspunsul meu rămâne acelaşi din motivele expuse anterior. Locul unde se află soţia ta este factorul decisiv.

— Atunci lasă-mă să-ţi ofer alt factor decisiv, spuse Leopold cu răceală şi aruncă o privire gărzii de lângă uşă. Du-te şi omoară-l pe celălalt bărbat. Nu! Aşteaptă! îi poate fi de folos Corbului în munca sa. Omoară-l pe băiat!

Sebastian înlemni. Nu se îndoia că Timothy va fi mort în câteva minute dacă nu îi făcea pe plac ducelui. Uciderea şi mutilarea erau nimicuri pentru un om atât de tiranic ca el. Era doar un fel de a face afaceri. Dacă nu armai fi întâlnit indivizi de teapa lui, ar fi zis că este o cacealma şi chiar i-ar fi spus-o, însă acest individ nu glumea.

Înfrânându-şi propriile emoţii, Sebastian spuse pe un ton egal:

— Am înţeles. Lasă-l în pace pe băiat.

Leopold încuviinţă din cap şi îşi rechemă omul. Zâmbea din nou, umflându-se în pene, mulţumit de victorie. Chiar credea că Sebastian va onora o înţelegere silită?

— Sunt curios, spuse Leopold, reluând tonul jovial acum, când credea că obţinuse cooperarea Corbului. Băiatul nu ţi-e rudă, de ce ţi-ai încălca jurământul pentru el?

— Sunt răspunzător pentru el până ce-i vom găsi un cămin. E orfan.

— Lăudabil, remarcă Leopold. Acum, că am ajuns la o înţelegere amicală, s-ar putea să ai nevoie de asta. Scoase un portret în miniatură din buzunar şi îl lăsă pe pat, lângă Sebastian. Şi-o fi schimbat ca numele, dar nu-şi poate schimba înfăţişarea.

Asta era discutabil, dar Sebastian se mulţumi să spună:

— Am nevoie de mai mult decât atât. Cum e ea?

— Are un temperament iute.

Sebastian îl întrerupse pentru a-l lămuri.

— Nu în relaţia cu tine, ci cu ceilalţi.

— Temperamentală. Nu conta cu cine sau cu ce avea de-a face, insistă bărbatul. Înfumurată, lacomă, trufaşă, răsfăţată. Provine dintr-o familie înstărită.

— De ce nu s-a întors la ei în loc să fugă?

Ducele roşi uşor, apoi recunoscu:

— Ei i-au interzis să se căsătorească cu mine. Au repudiat-o când a făcut-o. Nu o mai recunosc ca fiind una de-a lor.

Asta semăna cu ceea ce i se întâmplase lui. Dacă Sebastian nu o compătimise pe femeie, acum o făcea.

— Credeţi că a ordonat uciderea omului pe care l-aţi trimis în Anglia sau lui i-a fost frică să se întoarcă la dumneavoastră cu mâna goala? A fost ameninţat pentru cazul în care dădea greş?

Ducele roşi de furie, dar răspunse fluturând mâna.

— Se prea poate să fie aşa, dar asta nu este important.

— Nu sunt de acord. Trebuie să ştiu dacă e cazul să-mi păzesc spatele.

— Un om cu profesia ta face asta în mod obişnuit, nu-i aşa?

Sebastian recunoscu că are dreptate. Pusese deja prea multe întrebări despre o misiune pe care nu avea de gând să o îndeplinească.

— Vom pleca de dimineaţă, îi spuse el ducelui.

— Foarte bine, răspunse Leopold şi se uită la paznici. Escortaţi-l pe Corb şi pe omul lui înapoi la han. Se întoarse spre Sebastian, adăugând ca şi cum abia acum i-ar fi dat prin gând: Bineînţeles că băiatul va rămâne aici.

Sebastian nici măcar nu tresări când spuse:

— Nu!

— Oh! Da! Nu aici în temniţă. Nu este necesar. Dar sigur îl voi păstra. Doar nu credeai că te voi lăsa să pleci fără să mă asigur? Îţi voi înapoia băiatul când îmi vei aduce soţia. Atunci îţi vei primi şi onorariul.

La naiba! Şi el ar fi procedat la fel, dar sperase că ducele nu era atât de deştept.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru el, îl asigură Leopold. Îl voi lăsa în grija femeilor de la palat. Îl vor răsfăţa după pofta inimii, atât de mult încât probabil că nu va mai vrea să plece. Deocamdată nu am nici un motiv să-i fac rău băiatului. Nu-mi da vreunul.

Leopold nu putea fi mai clar. Zâmbi înainte de a se întoarce să părăsească celula, dar se opri în uşă în timp ce un paznic începuse să-l dezlege pe Sebastian.

Ducele îi aruncă o privire curioasă.

— De ce ţi se spune Corbul? De ce nu Pantera? Sau Tigrul? Doar ai nişte ochi de felină.

Sebastian îl privi şi îi spuse pe un ton impersonal:

— Am ochii unui ucigaş. Făcu o pauză aşteptând să cadă şi ultima legătură. Ar fi trebuit să ghiceşti asta, adăugă el traversând repede încăperea şi îl prinse cu braţul de gât pe Leopold, într-o poziţie din care nu avea nevoie decât de o scurtă răsucire ca să i-l rupă.

Paznicii reacţionară rapid, scoţându-şi pistoalele, dar ezitară să tragă spre patronul lor. Nu-i luă decât o clipă lui Sebastian să-l aducă pe Leopold în faţa lui.

— Aruncaţi-le, spuse el, uitându-se la paznici, sau îi rup gâtul chiar acum.

Oamenii ezitară, nevrând să renunţe la arme.

Ducele mârâi:

— Lăsaţi-le!

Pistoalele căzură aproape simultan pe podeaua dură. Unul se descărcă. Glonţul ricoşă şi se opri în piciorul unuia dintre paznici. Omul ţipă, probabil mai mult de surpriză decât de durere, şi căzu la podea. După cum arăta, rana era minoră. Glonţul nu atinsese nici o arteră. Un alt paznic se aplecă să-l ajute.

— Leagă-i rana, îi spuse Sebastian bărbatului care îngenunchease lângă prietenul lui. Ia funia pe care ai folosit-o pentru mine. Ceilalţi scoateţi-vă repede cămăşile. Le veţi folosi ca să vă legaţi unul pe celălalt. Voi verifica nodurile. Dacă unul singur e făcut de mântuială, vă împuşc pe toţi.

După zece minute, ultimul paznic care trebuia legat îi

prezentă încheieturile şi o fâşie de pânză lui Leopold, fiindcă nu mai rămăsese altcineva care să facă onorurile. Sebastian slăbi uşor strânsoarea în care-l ţinea pe duce pentru ca el să-l ajute pe paznic. Trecură câteva clipe lungi, timp în care Leopold oscila dacă să-l ajute sau nu pe individ, dar în cele din urmă o făcu.

Chestiunea fiind rezolvată, Sebastian îi spuse ducelui:

— Ţie îţi voi da de ales. Pot să te dau cu capul de perete ca să te las inconştient o vreme, să te leg alături de ceilalţi sau să-ţi rup gâtul ca să mă asigur că nu voi mai avea de-a face cu tine. Ce alegi?

— Nu vei ieşi niciodată viu de aici, ripostă ducele.

— Bine, atunci, o să aleg eu.

Sebastian se apropie de perete.

— Nu! exclamă ducele.

Sebastian nu avea de gând să-i dea un motiv să-l urmărească din nou. Îl trase lângă pat, îl sili să stea cu faţa în jos şi îi legă încheieturile cu fâşia de cămaşă rămasă.

— Mai este un bărbat ca mine în Viena care caută de lucru în acest moment, un tip cu care m-am întâlnit din când în când. Îl cheamă Colbridge. Cam la atât se limitează ajutorul meu. liste chiar mai mult decât meriţi.

Sebastian verifică toate legăturile înainte de a ieşi din celulă şi de a o închide. Aproape că izbucni în râs când văzu că ultimul individ, pe care-l legase ducele, avea nodul legăturii slab. În câteva minute le dădu drumul din celule lui John şi lui Timothy.

— L-ai omorât? îl întrebă John pe când ieşeau în grabă din temniţă.

Sebastian nu apucă să-i răspundă, fiind nevoit să anihileze un paznic aflat la capătul scărilor.

— Nu, spuse el apoi frecându-şi pumnul pe care îl folosise. Probabil că ar fi trebuit s-o fac ca să-i scutesc pe mulţi de suferinţe.

— Nu crezi că va încerca să ne găsească?

— Nu. Nu sunt singurul disponibil pentru o asemenea slujbă. Acum ştie asta. De fapt, l-am îndreptat spre Colbridge, acel individ incompetent din Viena care nu va

avea nici o problemă să dea greş. Baum era hotărât să mă angajeze doar pentru că eram deja aici şi puteam să încep imediat. De fapt, sper ca soţia lui să-l evite în continuare. Am presentimentul că el ar prefera să o omoare decât să se mai deranjeze să divorţeze.

3

O bucătărie nu era un loc tocmai rău în care să locuieşti. Aromele plăcute şi căldura anihilau răceala pietrei. Aflată în inima ruinelor, era singura încăpere pe care Sebastian o refăcuse. Vechiul depozit de arme din partea de est a ruinelor fusese căptuşit, mobilat şi împărţit în trei încăperi care serveau drept dormitoare.

Se întorseseră în Franţa de aproape o săptămână. LeCarre, mama fermierului care locuia în vecinătate, venea în fiecare zi să le prepare mâncarea. Nu aveau alţi servitori în afară de Maurice, îngrijitorul, care locuia în singurul turn intact, încă ataşat de zidurile exterioare ce stăteau să se prăbuşească. Cu câţiva ani în urmă încercaseră să ţină o slujnică pentru a le face curat în camere, dar niciuna nu stătuse mai mult de o săptămână, două. Localnicelor nu le plăcea să lucreze într-o grămadă de pietre vechi.

De când se întorseseră, John îşi petrecea majoritatea timpului în seră. O construise chiar el. Morile lui nu încolţiseră, ceea ce se întâmpla mereu când era plecat. Maurice refuza să aibă grijă de flori în lipsa lui John şi trebuia să fie mituit ca să ţină aprinse vasele cu jăratic în timpul iernii pentru a nu muri toate florile. Majoritatea mureau oricum din neglijenţă.

De când li se alăturase, Timothy se ocupa de cai, care erau ţinuţi în vechiul hol mare. O mică porţiune din hol oferea încă adăpost împotriva ploii şi a zăpezii. Lui Timothy nu-i prea plăceau ruinele şi era cam mohorât cât timp locuiau acolo. Astăzi era chiar bosumflat că nu reuşise să-i atragă atenţia lui Sebastian mai mult de o clipă.

Ameninţarea la viaţa lui Timothy făcută în Austria îl îndemnase pe Sebastian să treacă la acţiune, deşi băiatul nu însemna nimic pentru el. John era cel care ţinea la el. Sebastian abia îl observa când era prin preajmă. Cu toate acestea îşi asumase responsabilităţile în mod serios. Ceea ce însemna că băiatul nu putea fi rănit atâta timp cât se afla sub protecţia lui. Considera un eşec ceea ce se întâmplase în Austria cu privire la răspunderea pe care şi-o luase. Importanţa datoriei faţă de familie, care îi fusese insuflată încă din copilărie, îl stimulase.

John vedea relaţia dintr-o perspectivă mult mai simplă. Provenea dintr-o familie mică, fără fraţi sau surori. Tatăl fusese majordom al familiei Wemyss mulţi ani şi îl formase să-şi câştige existenţa lucrând în acelaşi domeniu, deşi John prefera un nivel superior de implicare. De fapt, pur şi simplu nu-i plăcea uriaşa responsabilitate şi autoritatea poziţiei de majordom.

Familia Wemyss avea o relaţie foarte apropiată cu familia Townshend. Cei mai mari fii ai familiilor erau prieteni buni, ca şi taţii lor. Servitorii vorbeau între ei, aşa că John a fost unul dintre primii care a aflat că Sebastian îşi pierduse valetul şi a profitat de şansa de a-i lua locul. Nu visase niciodată că această alegere va aduce cu sine aventura, dar nu regreta nici o clipă.

Îi plăcuse să lucreze la reşedinţa Townshend şi era acolo de mai bine de un an când Sebastian părăsise Anglia. Nu i-a cerut să meargă cu el în exil, ci s-a oferit voluntar. Se ataşase de tânărul lord, se considera ca făcând parte din familie, şi nu suporta gândul să plece fără cineva care să aibă grijă de el cum se cuvine.

Adevărul era că John progresase în cea de-a doua îndeletnicire. Îi oferea multe satisfacţii şi i se potrivea ca o mănuşă. Ştia cum să abordeze oamenii încât să-i determine să dezvăluie lucruri care nu erau cunoscute de multă lume. Intenţionase să-şi pună la lucru acest talent şi în Felburg înainte de a fi încarceraţi. Cum plănuiseră să stea acolo doar o noapte, renunţase şi profitase de ocazie ca să se odihnească. Mare greşeală.

Călăriseră repede şi fără opriri ca să scape din zonă.

— Nu cred că va trimite pe cineva după noi, dur nu vreau să fiu tentat să mă întorc ca să mă asigur de asta, au fost ultimele cuvinte ale lui Sebastian în legătură cu această chestiune.

John era mai pragmatic.

— Puteam să acceptăm slujba, nu ne mai făceam un inamic şi nu mai pierdeam o ţară cu atâtea oportunităţi – fiindcă nu ne vom mai putea întoarce în Austria. Probabil că ai fi obţinut triplu de la el faţă de onorariul obişnuit.

— Şi să mergem în Anglia? Nu.

John acceptă răspunsul categoric. În fond, meritase să încerce. Nici măcar o dată, în decursul acestor ani, Sebastian nu fusese tentat să se întoarcă în Anglia, nici să afle cum o mai duceau tatăl şi fratele lui mai mic, dacă mai erau sau nu în viaţă. Când familia l-a renegat, Sebastian i-a renegat şi el pe ai lui.

Timothy întârzia la gustarea de dimineaţă şi cei doi bărbaţi nu-l mai aşteptară.

— Să mai refacem câte ceva cât timp stăm pe aici? îl întrebă John imediat ce doamna LeCarre plecă.

Sebastian ridică din sprânceană.

— De ce mă întrebi asta de fiecare dată când venim aici?

— Ei bine, domnule! Este o proprietate vastă, însă numai bucătăria şi dormitoarele sunt puse la punct.

— Exact! De ce altceva avem nevoie decât de un loc unde să dormim şi să mâncăm cât timp suntem aici? Nu stăm prea mult timp.

— Dar locul ăsta are mult potenţial!

— Sunt nişte nenorocite de ruine, John, spuse Sebastian sec. Să le lăsăm aşa cum sunt.

John oftă. Sperase să-l poată scoate pe Sebastian din plictiseala care îl cuprinsese de când părăsiseră Austria, să-i dea ceva de făcut ca să nu mai stea pierdut în gânduri. Din nefericire, Sebastian intra într-o pasă proastă de fiecare dată când cineva pomenea de Anglia, ceea ce se întâmplase destul de des în timpul şederii în Felburg.

Maurice primise informaţii despre trei noi posibile angajamente, dar Sebastian nu manifestase interes.

John se duse să lucreze în sera din spatele ruinelor. Era miezul zilei când Sebastian apăru cu un pahar de coniac în mână. Coniacul era semn rău. Starea lui de meditaţie se agrava.

— Spune-mi, John, norocul m-a ajutat în toţi aceşti ani sau este doar o coincidenţă? întrebă Sebastian pe un ton oarecum plictisit.

— La ce vă referiţi, domnule?

— La cariera mea, desigur. Am fost de atâtea ori la un pas de moarte sau gata să fiu mutilat pe viaţă şi, totuşi, nu m-am ales decât cu o zgârietură, două, în ciuda numeroaselor arme îndreptate spre mine. Şi aceste slujbe pe care le accept, oricât de bizare sau imposibil de realizat, reuşesc mereu să le duc la bun sfârşit şi de obicei cu un efort minim. Aşa că vreau părerea ta sinceră: este noroc sau o coincidenţă uimitoare?

— Aţi neglijat să adăugaţi ingeniozitatea acestor alegeri, sublinie John.

Sebastian pufni.

— Nu am mai multă îndemânare decât alt bărbat. Mânuiesc un pistol destul de bine…

— Sunteţi un ţintaş excelent.

— Am folosit propriul meu pistol într-o încăierare…

John îl întrerupse din nou.

— V-aţi uitat vreodată la faţa nefericiţilor după ce s-au întâlnit cu pumnul dumneavoastră?

— Astea nu sunt talente remarcabile, John, spuse Sebastian uşor iritat. Şi, din întâmplare, nu au nici o legătură.

John se încruntă înainte de a întreba:

— Ce a provocat această introspecţie?

— Am riscat să se tragă asupra mea cu patru pistoale aflate la o distanţă foarte mică pentru a pune mâna pe blestematul ăla de duce în Austria. Şansele erau ca măcar unul dintre acei paznici să fie destul de rapid şi să tragă înainte de a-mi atinge scopul. Norocul meu fenomenal a

durat unsprezece ani. Încep să mă neliniştesc. Este posibil ca în curând să se schimbe, nu crezi? Un om nu poate fi norocos la infinit.

— Vă gândiţi să vă retrageţi? întrebă John. Cu siguranţă că nu aveţi nevoie să continuaţi să lucraţi în acest domeniu. Poate că este timpul să vă întemeiaţi o familie?

— O familie? se încruntă Sebastian. Nu. Nu aş dori asta nici celui mai netrebnic inamic al meu. Dar m-am gândit să-l testez.

— Ce?

— Acest noroc extraordinar al meu.

Dumnezeule! Meditaţia ajunsese prea departe de data asta, înţelese John alarmat. Ştia că o parte din Sebastian voia să moară. Aşa fusese de când părăsiseră Anglia. Nu se întâmplase nimic în aceşti ani care să îi schimbe convingerea că ar fi trebuit să moară în locul prietenului său, Giles. Onoarea nu fusese satisfăcută în ziua aceea la Piatra Duelului, ba chiar eşuase lamentabil.

— Şi cum aveţi de gând să vă testaţi norocul? întrebă John îngrijorat.

Înainte ca Sebastian să poată răspunde, Maurice apăru şi-i anunţă:

— Aveţi un vizitator, domnule. O doamnă. Vreţi să o conduc în bucătărie?

Urmă un chicotit. Îngrijitorul considera foarte amuzant ca un bărbat atât de bogat şi renumit cum era Corbul să locuiască într-o bucătărie.

Sebastian nici nu sesiză tonul lui Maurice.

— O doamnă? zise el. Sau e una dintre femeiuştile alea de la tavernă care încearcă să câştige pariul? Din câte îmi amintesc, şi pe ele tot doamne le numeşti.

Maurice roşi. John reuşi să-şi ascundă un zâmbet. Ziua în care îşi făcuseră apariţia cele trei „doamne” fusese mai curând distractivă. Puseseră un pariu: care dintre ele îl poate ademeni pe Sebastian să deguste din marfa lor. Sebastian le-ar II găzduit – toate trei erau chiar drăguţe dar niciuna nu câştigase în ziua aceea fiindcă sfârşiseră prin a se bate pe el.

Fuseseră necesare chiar câteva reparaţii în bucătărie după plecarea lor. Iar pariul devenise la fel de celebru precum Corbul, cel puţin printre localnici, din moment ce femeile continuaseră să se bată şi după ce se întorseseră la tavernă. Acum nu mai era un pariu între trei persoane. Jumătate din oraş, sau chiar mai mult, făcuse pariu.

— Aceasta este îmbrăcată ca o doamnă, îl asigură Maurice. Şi este la fel de englezoaică precum domnia voastră.

John mormăi. Maurice se putea înşela. Era posibil ca femeia să nu fie englezoaică. Dar nu mai conta. Pomenise fosta patrie a lui Sebastian, iar acum stările lui meditative se vor înrăutăţi. El ar fi trimis-o la plimbare fără să se intereseze măcar de ce venise.

După cum era de aşteptat, Sebastian mârâi:

— Spune-i că bucătăria este închisă şi închisă va rămâne pentru ea.

Nedumerit, Maurice se întoarse spre John.

— Domnule?

Poate că Sebastian nu era curios să afle ce-i cu musafira asta, dar John era de altă părere.

— Du-te la treburile tale, Maurice. Mă ocup eu de asta, spuse el.

4

Margaret Landor se uita uimită la grămada de pietre căzute şi se întreba dacă nu cumva îşi pierdea timpul. Trecuseră de trei ori pe lângă aceste ruine, convinşi că aici nu putea fi ceea ce căutau ei. Cum nu găsiră alte ruine în imediata apropiere, hotărâră să se întoarcă în oraş pentru a cere indicaţii mai precise asupra direcţiei în care să o ia. Apoi îl văzură pe bărbatul dintre ruine şi se opriră.

Incredibil, acolo locuia Corbul. Margaret începu să aibă îndoieli. Toate istorisirile nemaipomenite pe care le auzise despre acest bărbat, mai ales cele referitoare la

onorariile lui destul de piperate, o făceau să se întrebe pur şi simplu de ce ar locui într-un asemenea loc – dacă nu cumva tot ce auzise erau minciuni.

Desigur, şi asta era o posibilitate. Poate că localnicii încercau să-i uimească pe vizitatorii englezi cu povestiri despre eroul local. Dar chiar tot oraşul să fie implicat în această minciună? Nu, nu era de crezut.

În plus, peste tot în oraş se rostea numele lui numai pentru că se întorsese să locuiască o vreme în apropiere. Se pare că nu prea stătea pe acasă, munca lui purtându-l în multe locuri îndepărtate şi peste graniţă. Dacă nu ar fi fost acasă, probabil că nici nu ar fi auzit vorbindu-se de el.

Margaret călătorea cu camerista şi cu valetul ei. Edna şi Oliver erau căsătoriţi şi lucrau pentru familia Landor cu mult înainte ca Margaret să se fi născut. Edna era din Cornwall şi fusese angajată ca doică pentru copiii familiei Landor, mai întâi Eleanor, apoi Margaret. Era o şatenă drăguţă cu ochi albaştri şi lucra la White Oaks abia de şase luni de când s-a căsătorit cu Oliver.

Pe de altă parte, Oliver crescuse la White Oaks, moşia conţilor de Millwright, care acum se afla în posesia lui Margaret. Tatăl lui fusese valet aici, ca şi bunicul său, iar bunica lui îl servise pe cel de-al doilea duce de Millwright. Înalt şi voinic, Oliver se dovedea util când era nevoie de ceva muşchi.

Amândoi de vârstă mijlocie, erau buni însoţitori pentru expediţia de cumpărături a lui Margaret. Dantelă nemţească, mătase italienească, reaprovizionarea pivniţei de vinuri şi crini pentru grădină, toate se aflau pe agenda ei europeană, ca şi nişte vizite turistice din moment ce nu mai fusese pe Continent. Dar nu de asta venise în Europa. Era doar o scuză de care se folosea. Nu, venise să-l găsească pe fostul ei vecin şi să-l ducă înapoi acasă ca să investigheze întâmplările suspecte care aveau loc acolo.

Corbul apăru de după colţul unor ruine. Trebuia să fie atent pe unde calcă, din moment ce multe pietre sfărâmate umpleau curtea. Arăta destul de prietenos, era de înălţime medie, avea părul şaten şi ochii căprui şi părea să aibă în

jur de patruzeci de ani. Nu ar fi trebuit să fie nervoasă, însă nu-i plăcea să aibă îndoieli.

— Eşti sigură că vrei să continui cu asta, Maggie? o întrebă Edna aplecându-se pe geamul trăsurii.

Găsea interesant că, Edna, camerista ei, părea să se fi răzgândit, pentru că ea fusese cea care îi vorbise despre acest bărbat.

— Desigur, spuse Margaret cu o convingere la care trebuia să facă apel de dragul Ednei. Ai avut dreptate. Renunţasem. Ne întorceam acasă. Nu aveam alte opţiuni. Acum avem. Şi ce puteam cere mai mult decât un om cu talentele lui?

— Ei bine! Atunci, dă-i bătaie, o îndemnă Edna. Mă îndoiesc că va mai sta pe aici mult timp. Oamenii din oraş spun că e mereu plecat.

Margaret suspină şi se apropie de individ. Detesta să nu aibă de ales, dar presupunea că era mai bine aşa decât să nu aibă deloc. Nu întâmpinase dificultăţi în a-i angaja pe tipii din Londra, anul trecut. Amândoi îi fuseseră recomandaţi şi amândoi eşuaseră. Bani risipiţi.

Individul acesta părea mai promiţător – dacă ceea ce se spunea despre el era adevărat. Ea eşuase lamentabil. Îşi petrecuse ultimele patru luni pe Continent şi nu găsise nici un indiciu despre locul în care putea fi vecinul ei dispărut.

— Bună ziua, spuse ea când ajunse în dreptul bărbatului. Am venit să te angajez.

El zâmbi. Era un zâmbet destul de cald venind din partea unui francez. În mintea ei treaba era ca şi rezolvată. Va accepta slujba. Trebuia doar să mai discute unele detalii.

— Nu sunt liber.

Asta o zăpăci, dar îşi reveni repede.

— Te rog, ascultă ce am de zis.

— Dar eu nu sunt bărbatul pe care-l cauţi. Numele meu este John Richards. Eu doar lucrez pentru el.

— Oh! Tânăra femeie se simţi puţin stânjenită. Nici nu era francez. Accentul lui era la fel de englezesc ca al ei. Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să fac presupuneri. Vrei să fii

amabil să mă duci la Corb?

Zâmbetul dispăru şi tonul lui exprima un regret când îi răspunse:

— Nu va fi de folos, madame. Nu va lucra pentru dumneavoastră.

— De ce nu?

— Pentru că sunteţi femeie.

Era din nou confuză şi chiar supărată. Banii ei erau la fel de buni ca ai oricărui bărbat.

— Absurd. Vreau un motiv mai întemeiat înainte de a pleca. Acum, du-mă la el. Nu te mai deranja, o să-l găsesc şi singură.

Nu se aştepta ca el să încerce să o oprească. Nu observă nici rânjetul lui. Nici măcar nu bănuia că făcea exact ceea ce sperase el că va face.

Ruinele Corbului nu aveau nici o uşă care să blocheze intrarea. După câţiva paşi, Margaret ajunse în ceea ce părea a fi sala mare a unui donjon, sau ce mai rămăsese din ea. De fapt, nu prea mult. Câteva ziduri pe lângă care erau stivuite mormane de pietre, un cămin prăbuşit şi într-un colţ o bucăţică din ceea ce fusese cândva un tavan din lemn, probabil adăugat după un secol sau două după ce donjonul fusese construit.

În colţ văzu un băiat şi trei cai. Ea se pricepea la cai, iar armăsarul negru pe care băiatul îl ţesăla era unul dintre cele mai frumoase exemplare pe care le văzuse vreodată. Băiatul îi aruncă un zâmbet obraznic. Şi îi făcu cu ochiul.

Gestul neaşteptat o făcu pe Margaret să izbucnească în râs. Ce impertinent era micuţul acela blond cu ochi albaştri şi neîngrijit. Nu avea mai mult de zece, unsprezece ani, dar învăţase deja să se poarte ca un ştrengar obraznic.

— Unde-l pot găsi pe Corb? întrebă ea. Supărarea ei se mai potolise datorită copilului.

— Probabil că în bucătărie.

— Mănâncă? La ora asta?

— Nu. Acolo locuieşte.

Asta ar fi trebuit să o surprindă, dar nu se întâmplă. La urma urmei, omul locuia printre ruine. Dădu totuşi ochii

peste cap doar pentru că băiatul se aştepta probabil la o asemenea reacţie din partea ci. Zâmbetul lui se lărgi.

— Arată-mi unde este bucătăria.

Băiatul îi arătă încotro să o ia.

— Mulţumesc, zise Margaret.

— Cu plăcere, domniţă.

— Doamnă, îl corectă ea.

— Hait! Pe bune? se miră puştiul.

Margaret intui că el nu mai întâlnise până atunci pe cineva cu un titlu aristocratic, în orice caz nu o femeie. Doar Corbul nu lucra pentru femei.

Iritarea ei reapăru gândindu-se la asta. Dădu din cap şi porni în direcţia arătată de el.

După ce traversă un pasaj îngust, ajunse la o uşă şi o deschise. Era într-adevăr bucătăria, dar nu una din vremea medievală. Margaret se afla într-o încăpere foarte mare, lambrisată cu stejar. Existau acolo un cuptor care arăta ca nou şi diverse mobile pe care te aştepţi să le găseşti în bucătăria unui conac. Fu surprinsă să vadă o masă cu şase scaune tapisate în catifea şi un cămin în care ardea focul. Ferestrele, amplasate de o parte şi de cealaltă, dădeau spre ceea ce părea a fi o seră aflată în spatele ruinelor. Într-adevăr, bucătăria Corbului era primitoare.

Şi el se afla acolo.

Îl privi cu atenţie, sperând să nu fie omul pe care-l căuta. Dumnezeule! Arăta… ameninţător. Acesta era cuvântul potrivit pentru a-l descrie. Era mai înalt decât celălalt individ, mai tânăr, întunecat şi periculos.

Dar ăsta era un lucru bun, încercă să-şi spună. Arăta ca un bărbat care putea duce lucrurile la bun sfârşit, adică ceea ce îşi dorea ea. Pe de altă parte era tentată să renunţe. Mai angajase un om. Încercase să ducă ea misiunea la bun sfârşit, dar fără succes. Acest bărbat venea cu o garanţie: nu dăduse greş niciodată.

Asta spuneau oamenii despre el şi era cea mai bună recomandare la care se putea gândi, mai ales fiindcă deţinea prea puţine informaţii despre treaba pe care el urma să o îndeplinească.

Înainte să se răzgândească, traversă repede încăperea. El nu se clinti. Era atât de adâncit în gânduri, încât ea se întrebă dacă ştie că are companie.

Margaret îşi drese glasul, dar fie că el nu o auzise, fie o ignora deliberat, aşa că întrebă politicoasă:

— Vă rog, puteţi să-mi acordaţi un moment atenţia dumneavoastră?

Când o primi, îşi dori să nu i-o fi acordat. Ochii lui aurii erau atât de strălucitori încât păreau ai unui animal de pradă care dă târcoale. Erau captivanţi… te hipnotizau. Nu observase iniţial cât de atrăgător era. Aura de ameninţare care plutea asupra lui avusese cu siguranţă prioritate. Margaret avu nevoie de câteva clipe pentru a remarca şi altceva în afara uimitorilor ochi aurii.

Trăsături fine, un maxilar ferm, buze subţiri şi dure, strânse într-o expresie de enervare. Un nas lung şi drept, sprâncene negre uşor arcuite. Părul foarte scurt, de un negru întunecat, cu câteva şuviţe rebele căzute peste sprâncene. O şuviţă lungă care-i cădea pe obraz fu împinsă după ureche şi Margaret îşi dădu seama că părul lui nu era scurt, ci doar strâns la ceafa.

Ochii aurii o studiau cu atenţie.

— Presupun că nu eşti una de la tavernă care a venit să câştige pariul.

Margaret reuşi să nu roşească, deşi ştia exact ce voia el să sugereze. Localnicii îi spuseseră Ednei despre pariu.

— Nu prea cred, replică ea arogantă.

El ridică nepăsător din umeri, de parcă îşi pierduse interesul faţă de ea.

— Asta a fost prima mea supoziţie, aşa că fii fată bună şi ieşi de aici. Ai încălcat o proprietate.

Ridicarea din umeri şi noul unghi din care îi privi faţa în timp ce el se uita în altă parte o făcură pe Margaret să devină neîncrezătoare. Nu pentru că o dăduse afară, ci pentru că în cele din urmă îl recunoscuse. Era prea surprinsă ca să poată vorbi. Era atât de surprinsă încât începu să râdă.

5

Trecuseră doisprezece ani de când Margaret îl văzuse ultima dată, şi anume la petrecerea de logodnă a surorii ei. Avea doar unsprezece ani pe atunci şi nu o interesau tinerii care îi erau prezentaţi până când apăruse el. Întotdeauna îl găsise fascinant, cel mai dorit burlac din vecinătate, chipeş şi fermecător. Femeile erau fascinate de el, indiferent ce vârstă aveau. Dar întâlnirea lor din acea seară îl proiectase în mintea ei drept un erou romantic şi, din nefericire, pe fiecare bărbat pe care-l întâlnise de atunci îl comparase cu el. Totuşi, nu era surprinsă că nu-l recunoscuse imediat. Nepoliticos şi ameninţător, acest individ nu semăna deloc cu tânărul fermecător care o uluise cu ani buni în urmă.

Acum se uita la ea ca la o nebună. Nu-l putea învinovăţi. Uimirea şi încântarea o făcuseră să izbucnească în râs.

— Mi se pare foarte amuzant. Am venit aici să te rog să găseşti pe cineva pentru mine şi am dat exact peste omul pe care-l caut.

— Poftim?

— Deci aici te-ai ascuns, Sebastian? Şi asumându-ţi o ciudată identitate – Corbul?

— Cine naiba eşti?

— Margaret Landor. Tatăl meu a fost George Landor, al şaselea conte de Millwright. Poate că ţi-l aminteşti. Sora mea era…

El o întrerupse.

— Doamne Dumnezeule! Tu eşti micuţa Maggie Landor?

— Nu mai sunt atât de mică.

— Nu mai eşti. Văd şi eu.

Ochii lui începură să o cerceteze atent. Ea roşi şi spuse tăios:

— Nu începe cu astea acum. Ştiu cât de afemeiat erai înainte de tragedie.

El îşi revenise din surpriză şi o privea încruntat. Oare pentru că pomenise de tragedie?

— Eşti aici cu soţul tău?

— Încă nu am unul.

— Atunci, cu tatăl tău?

— A murit acum şase ani. Şi înainte să mai înşiri şi alte rude la care te gândeşti că m-ar putea însoţi, lasă-mă să-ţi lămuresc situaţia. Acum locuiesc singură din moment ce sunt destul de în vârstă să lac asta.

— Dar sora ta? S-a căsătorit?

— Oh! Da. Şi a murit. Dar ajung şi la asta.

Îl învinovăţea pe Sebastian pentru moartea lui Eleanor. Spera că se va putea descurca cu el fără ca asta să fie o piedică, dar acum nu mai era aşa de convinsă. Nu mai era cu siguranţă tânărul fermecător din amintirile ei.

Margaret continuă:

— Am un tutore. Mi-a sugerat să ies în societate. Am râs de el. I-am propus să se căsătorească cu mine. S-a amuzat. Ne înţelegem foarte bine. Am ajuns să îl consider mai degrabă prietenul meu decât tutore. De altfel, am douăzeci şi trei de ani, aşa că oficial nu mai este tutorele meu. După ce tatăl meu a murit, am locuit în casa lui timp de patru ani. Încă îl mai vizitez din când în când şi uneori joc rolul gazdei când crede că este necesar să primească invitaţi. Nora lui este neîndemânatică în privinţa asta.

— Ai vreun motiv ca să-mi povesteşti despre tutorele tău sau doar îţi place să te auzi vorbind?

— Nu mai eşti la fel de fermecător, spuse ea sec.

El o privea fix, aşteptând să-i răspundă la întrebare.

— Tutorele meu a fost tatăl tău.

— La naiba! înjură el. Nici un cuvânt despre familia mea, ai auzit? Nici unul.

Ea riscă, ignorând expresia ameninţătoare care-i apăruse pe chip.

— Ba vei mai asculta, Sebastian. De asta mă aflu aici. Vezi tu, ţin foarte mult la tatăl tău şi îmi este teamă pentru viaţa lui. Bănuiesc că fratele tău şi soţia lui s-au plictisit să aştepte să le revină titlurile.

El atinse colţul mesei care-i separa, o apucă de jachetă şi o smuci aşa încât faţa ei se afla doar la câţiva centimetri de a lui.

— Care parte din „nici un cuvânt” nu ai înţeles?

Margaret se simţi intimidată. Nu erau multe lucruri care îi puteau afecta firea neînfricată, dar Sebastian arăta de-a dreptul înspăimântător cu ochii lui aurii care scăpărau. Ea respiră adânc, reamintindu-şi cine era ea şi cine era el. Calmă, cel puţin spera că pare calmă, îi desprinse degetele de pe jachetă.

— Nu mai face asta, spuse ea simplu.

— Este timpul să pleci, lady Margaret.

— Nu. Este timpul ca tu să asculţi. Doamne Dumnezeule, omule! Sunt vieţi în joc! Arată ceva din fosta ta nobleţe şi…

Margaret se opri neîncrezătoare. Se îndepărta de ea. Dacă intimidarea nu funcţionase, el decisese să iasă din cameră fără măcar să-şi ia rămas-bun. Era mai bine decât să o dea afară, dar, sincer, i se părea intolerabil.

— Laşule!

Sebastian se opri cu spatele la ea. Margaret regretă imediat că folosise cuvântul acela şi vru să retracteze.

— Aş spune asta…

Se opri din nou. El se întoarse, arzând-o cu privirea. Ea îşi dădu seama că-şi ţine respiraţia.

— Problema, spuse el pe un ton de conversaţie lejeră, este că ai presupus că îmi mai pasă de o familie care m-a renegat, dar nu este cazul.

— Prostii. Sângele este sânge. Şi tu ai fost apropiat de tatăl tău înainte…

— Asta era atunci. Şi, la dracu , mai mult ca sigur că nu are nimic de-a face cu prezentul.

— A reacţionat exagerat. Te-ai gândit vreodată?

— Ţi-a spus el asta?

Margaret îşi înăbuşi un mârâit, silită să recunoască:

— Ei bine, nu. Nu te-a pomenit deloc cât timp am stat acolo.

El se întoarse să plece. Lipsa lui de interes o uimi.

Desigur, nu ajunsese încă la miezul problemei.

Margaret continuă, hotărâtă să-i stârnească curiozitatea înainte să iasă pe uşă.

— I-am auzit certându-se odată, când locuiam acolo, pe fratele tău şi pe soţia lui. Nu am auzit toate cuvintele, numai câteva, disparate. Au vorbit de tine şi de un „prieten”. Dar l-am auzit pe Denton spunând clar: „Nu trebuia să-l omorâm.” Nu-i nevoie să-ţi spun că am fost îngrozită. Dar oricât aş fi încercat, nu mi-am dat seama despre cine vorbea. Nu am presupus că au omorât pe cineva. Desigur că nu. Ceea ce am auzit era scos din context, aşa că puteau să vorbească despre oricine. Totuşi, de atunci nu mi-a dat pace această chestiune. Şi după aceea am început să-i urmăresc.

Funcţionase! El se întoarse şi întrebă:

— Şi ce ai aflat?

— Ei chiar nu se plac unul pe celălalt. Nu-mi imaginez de ce s-au căsătorit.

— Cu cine s-a căsătorit Denton?

— Cu văduva lui Giles, Juliette. Am crezut că ţi-am spus asta.

— Nu, nu mi-ai spus-o!

Margaret tresări la auzul tonului său ridicat. O clipă îl văzu pălind, dar îşi controlă furia atât de repede încât se întrebă dacă nu cumva se înşelase.

— De ce mă cauţi acum? întrebă el destul de categoric. De ce n-ai făcut-o mai devreme, când ni bănuit ceva prima oară?

— Pentru că nu aveam nimic concret, doar senzaţii de nelinişte. Asta până când au început accidentele.

— Ce accidente?

— Ale tatălui tău. De fapt, am încercat să te găsesc mai demult. Anul trecut am angajat un om să te caute. M-a costat o groază de bani şi în final mi-a spus ceea ce deja suspectam – că ai părăsit Anglia şi ai plecat pe Continent. Aşa că am încercat să te găsesc eu însămi. Mă aflu de patru luni în Europa. Tocmai renunţasem. Eram în drum spre casă când am auzit despre Corb. Era o ultimă speranţă.

El dădu din cap. Nu era amuzat. Oh, nu! Margaret presimţi că este pe punctul de a o invita iar să plece. Expresia lui era de nepătruns. Dar ea ştia din instinct. Faptele nu-l impresionau. Poate că vina o va face...

— O să-ţi spun verde în faţă, Sebastian. Nu-mi placi. Dacă nu l-ai fi ucis pe Giles, cred că i-ar fi venit mintea la cap, ar fi divorţat de târfa aia de franţuzoaică şi s-ar fi căsătorit cu sora mea, aşa cum ar fi trebuit să facă. Este vina ta că ea a murit. Este vina ta că Eleanor a fugit şi s-a căsătorit cu un fermier sărac şi apoi a murit la naştere...

— Cum mă poţi învinui pe mine de asta? mârâi el.

— Nu ai fost acolo să vezi ce i-a făcut surorii mele moartea lui Giles. Să ştii că l-a iubit foarte mult. L-a plâns până în ziua în care a plecat. Era când tristă, când furioasă. Adesea era tristă. Se înfuria de fiecare dată când se întâlnea cu Juliette. Dar plângea în fiecare zi încă după ce l-ai omorât pe Giles. De fapt, a fost o uşurare când a plecat. Mă simt vinovată că am simţit asta. Cred că şi tata a simţit la fel. Nu eram fericiţi că plecase, dar ne-am liniştit. Nişte sentimente foarte incomode.

— Unde a plecat?

— Mult timp nu am ştiut. A lăsat un bilet, dar era atât de ud de lacrimi că nu se putea înţelege ce scrie. Ne-am făcut multe griji întrebându-ne unde se afla. Cred că asta a contribuit la îmbolnăvirea tatălui meu. A murit câţiva ani mai târziu.

— Presupun că tot pe mine mă învinovăţeşti şi de asta? întrebă el pe un ton sarcastic.

— Aş putea-o face. Până la urmă toate au legătură. Dar nu te învinuiesc.

— Nu voi purta nici povara morţii surorii tale.

— Nu mă surprinde. Este evident că ai declinat orice responsabilitate, spuse ea. În cele din urmă, Eleanor şi-a revenit şi ne-a trimis o scrisoare, explicându-le că nu mai putea suporta să locuiască cu noi, atât de aproape de casa lui Giles, şi să-i viziteze mormântul în fiecare zi.

— Bine, dar unde s-a dus?

— De fapt, nu foarte departe. S-a dus să locuiască cu

o verişoară îndepărtată din partea mamei care se stabilise în Scoţia. O cheamă Harriet şi era o persoană cam nesăbuită, dacă înţelegi ce vreau să spun. Se măritase cu cineva sub nivelul ei, ceea ce a provocat un scandal la vremea aceea. Ca urmare, tatăl meu nu a vrut să mai aibă de-a face cu ea şi, înainte să moară, s-a asigurat că am un tutore. Să ştii că-l admira foarte mult pe tatăl tău. În orice caz, se pare că Harriet a avut o influenţă negativă asupra lui Eleanor din moment ce şi sora mea s-a căsătorit cu cineva inferior ei şi apoi a murit fiindcă nu exista nici un doctor prin apropiere ca să o asiste la naştere.

— Ceea ce se putea întâmpla indiferent unde sau de ce era acolo.

— Da, dar ea se afla acolo pentru că tu l-ai ucis pe bărbatul pe care-l iubea.

— Un bărbat care se căsătorise deja cu altcineva, îi reaminti el. De ce naiba sunt învinuit eu şi nu Giles?

— Pentru că el şi-ar fi venit în fire.

— Presupuneri.

— Nu chiar. Ai făcut din Juliette o femeie adulteră, dacă îţi aminteşti. Crezi că el ar mai fi rămas cu ea dacă ar fi supravieţuit duelului?

Ea a vrut sânge. Totuşi, nemernicul o meritase. De ce fusese atât de încăpăţânat? Margaret nu putea să-i spună mai clar că era nevoie de el acasă.

— Trebuia să dai cărţile pe faţă şi să discuţi cu poliţistul local în legătură cu bănuielile tale.

— Cu ce dovezi? pară Margaret. Simple suspiciuni? Şi totuşi, o trăsură era cât pe ce să dea peste tatăl tău când era în Londra. Ei bine, lista continuă, dar până şi el crede că aceste accidente au fost doar simple accidente.

— Probabil că asta şi sunt. Apoi adăugă cu răceală: Mi-am încheiat socotelile cu familia mea. De ce naiba crezi că am stat departe de Anglia în toţi aceşti ani?

— Vreau să te angajez să investighezi dacă accidentele au fost cu adevărat accidente sau ceva pus la cale.

— O sută de mii de lire, zise el.

Margaret scrâşni din dinţi. Cerea suma asta exagerată doar ca să-i demonstreze că nu era disponibil pentru ea. Ştia asta şi nu avea de gând să-l lase să scape aşa de uşor.

— Aşa să fie, zise ea calm. Plecăm de dimineaţă?

— Aşteaptă un minut. Nu vorbeam serios.

— Îmi pare rău. Eu da. Şi dacă îţi calci acum cuvântul, te voi discredita. Zvonul se va răspândi imediat cum că Corbul nu este demn de încredere.

— Vei regreta asta, o ameninţă el.

— Nu, tu vei regreta dacă nu vei face nimic în ciuda avertizărilor mele. Fratele şi cumnata ta poate că se dispreţuiesc unul pe celălalt, dar mă tem că sunt în cârdăşie ca să aibă Edgewood doar pentru ei. Cineva trebuie să oprească aceste accidente înainte să moară cineva şi cred că tu eşti singurul care o poate face.

— Aş putea spune că merită orice li se va întâmpla.

— Dar dacă ea a provocat intenţionat duelul care te-a făcut pe tine să-ţi iei lumea-n cap?

6

„ Dar dacă ea a provocat intenţionat duelul care te-a făcut pe tine să-ţi iei lumea-n cap?’’

Odată ce ideea prinsese rădăcini, Sebastian nu mai scăpa de ea. I se înscenase totul? Era oare posibil să manipulezi o situaţie cu atât de mult timp înainte? Să pui la cale o seducţie ca să provoci un duel care să-ţi ucidă soţul? De neconceput. Juliette abia se căsătorise cu Giles. Chiar dacă nu era fericită cu alegerea făcută, existau modalităţi mai simple de a-i pune capăt.

Sebastian se plimba prin bucătărie cu o sticlă de coniac în mână. John şedea într-un fotoliu şi îl urmărea în linişte. La un moment dat îi oferise un pahar, deşi ar fi trebuit să ştie din experienţă că îl va refuza. Nu se întâmpla adesea, dar furia îl făcea pe Sebastian să-şi piardă bunele

maniere.

John aştepta îngrijorat că, în starea asta, Sebastian ar putea face ceva nechibzuit. Părea mulţumit când el intrase în bucătărie. Sebastian nu ar fi fost surprins dacă el ar fi ascultat la uşă, aşa că ştia deja că se vor întoarce acasă. Lui John îi lipsea Anglia la fel de mult ca şi lui Sebastian. Nu a spus niciodată nimic, dar Sebastian ştia că ar fi fericit să se întoarcă. Sebastian nu era.

Nu multe lucruri îi puteau tulbura controlul pe care ajunsese să şi-l impună atât de bine de-a lungul anilor şi care îi era foarte necesar în domeniul lui de activitate, dar astăzi, când a înfruntat încăpăţânarea lui lady Margaret, a fost nevoit să facă un efort în plus. Blestemată femeie, încăpăţânată şi cu mintea brici. Putea paria că era şi o călăreaţă desăvârşită. Şi că purta acele noi veşminte de călărie care arătau ca cele bărbăteşti. Probabil că era şi o jucătoare avidă. O bună trăgătoare. Unele femei simţeau o dorinţă nebună să concureze cu bărbaţii. Nu putea înţelege de ce şi nu se îndoia că Margaret Landor era una dintre ele.

Şi îi amintea de casă. Dumnezeule! Şi încă cum! îşi reamintea atât de clar ultimele zile pe care le petrecuse acolo. Dacă ar fi ştiut că Juliette era noua soţie a lui Giles, sau soţia oricui! Dacă nu ar fi fost o asemenea târfa. Giles nu s-ar fi căsătorit cu ea dacă ar fi ştiut asta. Sebastian i-ar fi putut rezista dacă ar fi ştiut. Nu se încurca cu femei căsătorite. De fapt, se considera norocos. Aici era ironia. Juliette era foarte frumoasă, vivace, cam sclipitoare pentru gusturile lui obişnuite, dar atât de fermecătoare încât nu i-a putut rezista, l-au plăcut mereu femeile, desigur că nu refuzase oferta ei neruşinată. Nu era pentru prima dată când pleca de la o petrecere cu o întâlnire aranjată.

Dar era ultima dată…

„Dar dacă ea a provocat intenţionat duelul care te-a făcut pe tine să-ţi iei lumea-n cap?”.

Dumnezeule! De ce? Ca să se poată căsători cu el? Ăsta fusese planul ei? Îl sedusese deja, aşa că se prea poate să fi fost sigură că îl putea convinge să se căsătorească cu ea dacă îl îndepărta pe Giles. Se gândea

poate că el nu s-ar căsători cu o femeie divorţată. Cei din lumea bună erau încă pedanţi în privinţa asta. Cu o văduvă era acceptabil. Dar chiar crezuse că el se va căsători cu văduva celui mai bun prieten după ce îl va omorî?

Nu ar fi făcut aşa ceva şi de aceea nu se gândise niciodată la posibilitatea ca totul să-i fi fost înscenat. Dar Juliette nu ştia asta sau conta pe şarmul ei să-l facă să-şi schimbe părerea.

Dacă acesta fusese planul ei, s-a dus de râpă când tatăl lui l-a renegat din cauza duelului şi el a părăsit Anglia. Atunci s-a mulţumit cu Denton? Sau poate că Denton pusese ochii pe ea? Margaret spunea că se certau tot timpul. Poate de aceea.

— Să împachetez, domnule?

John a fost nevoit să repete întrebarea înainte ca Sebastian să o audă în cele din urmă şi să i se alăture la masă.

— Prin urmare ai tras cu urechea?

— Desigur, rânji John. Face parte din îndatoririle mele, nu ştiaţi?

— Da. Vom pleca de dimineaţă. Şi poate că voi reface acest loc când ne vom întoarce. Am nevoie să cheltui banii lui lady Margaret pe ceva.

John începu să râdă.

— Chiar ai de gând să o faci să plătească?

Sebastian ridică din sprânceană.

— Când mi-a băgat pe gât treaba asta? Nu văd nici o diferenţă, la naiba, între ce a reuşit să facă Margaret din cauză că pe mine m-a luat gura pe dinainte şi ce a încercat să facă tiranul acela din Austria. Nu aş fi acceptat niciuna dintre afaceri dacă nu ar fi fost intrigile lor blestemate. Aşa că fii sigur că îi voi lua şi ultimul bănuţ pe care-l are.

— Nu aş numi asta afacere – să aflăm ce se mai întâmplă pe acasă.

— Nu, dar dacă nu o tratez aşa, atunci nu plec. E simplu, a spus Sebastian, apoi adăugă: Şi nici nu-mi pasă dacă îmi ponegreşte numele în toată Europa.

A spus asta fără furie, dar furia era acolo. Doar că

trebuia să-l cunoşti destul de bine ca să-ţi dai seama. Apoi ridică din umeri.

— Este numai vina mea că am fost sarcastic cu ea. Mu ar fi trebuit să accepte preţul acela ridicol, dar ea a făcut-o, aşa că nu am încotro.

— Nu-mi aduc aminte de lady Margaret de pe când era copil, remarcă John scurt. Este o femeie foarte frumoasă, nu-i aşa?

Sebastian mormăi ceva de neînţeles. Şi-o amintea pe micuţa Maggie Landor ca fiind o puştoaică precoce, îndrăzneaţă, care le spiona pe prietenele surorii ei la petrecerea de logodnă a lui Eleanor. Pe el l-a întrerupt odată în timp ce o săruta pe una din ele şi, fără doar şi poate, o făcuse intenţionat. Nu erau semne că va deveni atât de frumoasă. Părul ei de culoarea nisipului nu era ceva nemaipomenit, deşi ochii erau de un căprui .senzaţional, aproape negri. Negru profund, gândi el. Pielea ei nu era chiar de culoarea fildeşului, mai degrabă a zăpezii. Nu prea se bronza bine vara, ghici el. Nu era fardată. Ca mulţi alţi intelectuali, considera probabil că era prea artificial. Dar nici mi avea nevoie de aşa ceva. Genele ei negre erau groase şi lungi de felul lor. Sprâncenele subţiri şi închise la culoare erau frumos arcuite. Buzele aveau propria nuanţă trandafirie şi erau atât de pline încât cereau să fie gustate...

Era cam micuţă de statură – abia îi ajungea la umăr. Dar nu era slabă ca o scândură. Unele femei se înfometau ca să nu fie nevoite să se lupte cu corsetul. Margaret nu părea să fie una dintre ele. Nu era nici durdulie, dar era voinică şi cu forme voluptuoase... foarte voluptuoase. Un bărbat nu trebuia să-şi facă griji că se va sfărâma în mâinile lui.

Avea chiar un ambalaj foarte frumos, într-atât încât el sperase, în cele câteva clipe de dinainte de a-i spune ce o adusese acolo, că era una dintre fetele de la tavernă care venise să câştige pariul, fiindcă l-ar fi câştigat cu siguranţă. Era păcat că avea bărbia aceea încăpăţânată care s-a dovedit un indiciu precis al firii ei.

Se întreba de ce nu se măritase încă. Doar era o captură pe cinste. Foarte drăguţă, fiica unui conte şi din câte se pare foarte bogată, de putea cheltui cu uşurinţă o sută de mii de lire. La naiba! Nici măcar nu clipise la auzul preţului.

Dar se întreba dacă sânii ei erau la fel de fermi pe cât păreau, împungând în catifeaua jachetei sale scurte. Probabil că da. Avea chiar sentimentul că i-ar sta de minune în aşternutul lui.

La naiba! Probabil că în cele din urmă coniacul i-a venit de hac. Margaret Landor îl înfuriase. Era ultima femeie pe care ar fi vrut-o în aşternutul lui.

7

Margaret aştepta în trăsură. Vasul cu jăratic aprins şi cuvertura care îi acoperea picioarele asigurau o căldură plăcută. Atât de plăcută încât Edna adormise pe locul din faţa ei, ora fiind matinală. Ca de obicei, Oliver conducea trăsura. Era trăsura tatălui ei, ţuguiată şi atât de confortabilă încât Margaret nu suportase gândul de a călători fără ea, aşa că pusese să-i fie expediată pe Continent.

O costase încă două zi le de aşteptare până când găsise un Vapor dispus să ia o asemenea încărcătură lară să fie avertizat în prealabil, dar ea fusese de neînduplecat şi aşteptase. Spera să nu mai aibă parte de o altă întârziere la expedierea trăsurii acasă, mai ales acum, când va călători restul drumului alături de el.

Cu siguranţă, Edna şi Oliver fuseseră uşuraţi să afle cine era cu adevărat Corbul când le spusese. Era mult mai bine, după părerea lor, să călătorească cu fiul dezonorat al unui conte pe care cel puţin îl cunoşteau decât cu un mercenar străin pe care nu-l ştiau.

Nu se vedea nici o lumină în interiorul ruinelor, dar probabil că nu s-ar fi văzut nici dacă lămpile n-ar fi fost

aprinse. Singurele ferestre din încăperile locuibile nu dădeau spre faţadă. Abia se crăpase de ziuă. Margaret se trezea rareori atât de devreme, dar nu a vrut să fie acuzată că întârzie şi să-i dea o scuză să rupă angajamentul.

Drumul spre coastă şi spre cel mai apropiat port de la Le Havre trecea pe lângă ruinele lui Sebastian. Nu stabiliseră unde se vor întâlni, aşa că ea a decis să înceapă călătoria şi să-l ia şi pe el pe drum. Putea oricând să observe caii din marea sală, aşa că era sigură că nu-l ratase. Era acolo şi spera că nu mai doarme încă. Îi dădu douăzeci de minute înainte de a-l trimite pe Oliver să-l ia.

Douăzeci de minute mai târziu nu se vedea încă nici un semn că s-ar agita cineva printre ruine. Lui Margaret îi trecu prin minte că expediţia lor va fi ratată. Sebastian avusese timp să se mai gândească. Probabil că se răzgândise, afurisitul. Va ieşi afară şi îi va spune iar, brutal, să plece.

Şi-atunci băiatul ieşi ţinând de căpăstru o iapă liniştită. Flutură mâna în direcţia trăsurii şi rânji cu gura până la urechi, aşa că Margaret nu se putu abţine să nu zâmbească. Era un flăcău atât de simpatic. Se întreba de ce locuieşte cu un tip atât de aspru ca Sebastian Townshend. Era cam tânăr pentru a fi angajat ca băiat la grajduri, dar ea presupunea că nu putea fi mai mult de atât.

John Richards îl urmă, ţinând şi el de căpăstru propriul cal. Se opri să mai ajusteze câteva chingi. Nu se vedea nici un fel de bagaj. Cu siguranţă călătoreau cu câteva lucruri de schimb sau poate că plănuiau să nu meargă cu ea.

Nu îşi propunea să afle dacă Sebastian se răzgândise înainte de a vorbi cu el. La urma urmei îi forţase mâna. Nu păruse că ar vrea realmente să accepte slujba, indiferent de preţul exorbitant pe care îl ceruse într-o doară ca pe un factor decisiv. Iar ea nu fusese în toate minţile când acceptase. Ea nu dispunea de atâţia bani ca să-l poată plăti. Putea să sărăcească de-a binelea ca să facă rost de o asemenea sumă.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi acceptat refuzul şi s-ar fi întors singură acasă. Era plecată de patru luni. Din câte ştia

ea, în acest timp ar fi putut avea loc un alt accident, poate că Douglas era deja mort\.

Păli la gândul ăsta. Doamne Dumnezeule! Spera să nu fie aşa. Ce ironie! Putea să sărăcească pentru nimic. Nu credea că Sebastian ar avea decenţa de a o elibera de obligaţie dacă ar afla că tatăl lui era deja mort. Cândva era un tip decent, chiar mai mult de-atât. Fusese un tânăr încântător, onorabil, exemplar, era o partidă pe cinste la vremea lui, moştenitorul unui titlu de conte, bogat, frumos şi foarte plăcut de întreaga aristocraţie.

Desigur că ea nu ştia toate astea pe atunci, mi o interesau astfel de lucruri la vârsta pe care o n-avea când el a părăsit Anglia. Auzise toate astea după nenorocire – regretele unor doamne care îi simţeau lipsa, regretele doamnelor în vârstă care speraseră să-l atragă în familia lor cu o rudă feminină sau cu alta.

Dar pe ea o fascinase şi nu putea uita noaptea în care îl spionase în grădina din spatele casei lor. Terasa era bine luminată, dar grădina din spatele ei nu era şi reuşise să-şi dea întâlnire acolo cu o prietenă de-a lui Eleanor. Îl urmărise doar fiindcă îl privise pe ascuns la petrecere de când sosise.

Nu se aşteptase să-l vadă apărând de după un gard viu, aşa că aproape se ciocnise de el şi de doamna lui. Se sărutau deja! Erau atât de ocupaţi încât nu au auzit-o venind. Ea a sărit înapoi, în spatele gardului viu, ruşinată mai întâi, dar apoi curiozitatea a învins şi şi-a vârât capul ca să-i urmărească.

Ochii ei s-au obişnuit cu lumina lunii filtrată printre vârfurile copacilor. Ei erau într-un pavilion din grădină, cu un copac în mijloc şi o bancă dedesubt, înconjurat de flori şi un gard viu. Ea venea aici vara ca să citească. Nu se mai dusese niciodată acolo după noaptea aceea, atât de puternică era amintirea despre Sebastian, pierdut într-o îmbrăţişare pătimaşă; iar pe doamna din braţele sale nu părea să o deranjeze. Sau poate că doamna nu a observat când mâna lui i-a mângâiat şezutul, sau când s-a oprit puţin pe sâni. Părea prea subjugată ca să fie conştientă şi de

altceva în afara sărutului, şi totuşi el făcea mult mai mult decât să o sărute. Mâinile lui se plimbau pe tot trupul ei şi trupul lui... Oh! Felul în care-şi folosea trupul cu un efect atât de excitant...

Margaret se întreba adesea ce s-ar fi întâmplat dacă ea nu ar fi rupt crenguţa aceea când şi-a pierdut echilibrul încercând să-i vadă mai bine. Crenguţa făcuse un zgomot infernal. Se auzise o palmă, apoi doamna fugise înapoi în casă. Maggie o privise fugind, apoi se întorsese şi dăduse de privirea aurie a lui Sebastian. Nu părea supărat. Sprânceana lui ridicată sugera doar că se amuză.

— Nu ar trebui să fii în pat? o întrebase el.

— Ba da.

— Cam încâlci regulile, nu-i aşa?

— Da.

Ar fi putut da vina pe frustrarea ei că fusese descoperită, că dădea răspunsurile astea prosteşti, dar el era destul de amuzat încât să rânjească şi să vină să se aşeze lângă ea.

— De ce te-a pălmuit? întrebase Margaret curioasă.

El ridicase din umeri fără să dea vreun semn de enervare.

— Cred că a făcut ceea ce se cuvenea, spusese el. Mai ales după ce a înţeles că din întuneric o priveau nişte ochi precoce.

Apoi îi ridicase bărbia şi îi făcuse cu ochiul.

— Un sfat, copilă. Să mai creşti cu câţiva ani înainte să te furişezi pentru unul sau două săruturi inocente la petreceri.

— Cu tine?

El râsese.

— Mă îndoiesc că voi aştepta atât de mult ca să mă aşez la casa mea, dar nu se ştie niciodată.

Apoi el plecase şi nu ştiuse niciodată ce efect profund avusese asupra ei.

Nu mai era moştenitorul conacului Edgewood. Şi nici nu mai era fermecător. Nu se îndoia că decenţa nu făcea acum parte dintre calităţile lui. Dar este evident că ştia cum

să ducă la bun sfârşit anumite lucruri, altfel nu ar fi avut o reputaţie atât de strălucită ca cea a Corbului.

Sebastian ieşi în cele din urmă călare pe armăsarul lui! Ce imagine sumbră alcătuiau cei doi, armăsarul negru, el cu o manta neagră, om şi cal pe treptele ruinelor, cu pietre de jur împrejur, având ca fundal un cer matinal împovărat de nori. Pe Margaret o trecu un fior pe şira spinării. Probabil că înnebunise de se asociase cu el. Pur şi simplu nu mai era bărbatul pe care îl ştia, nu era bărbatul pe care şi-l imagina când plecase în căutarea lui. În ce naiba se băgase?

Sebastian îşi mână calul încet spre trăsură şi se opri lângă fereastra pe care ea o deschise. Nu avea vreun bagaj ataşat de şa. Poate că încă mai avea de gând să-i ordone să plece.

Margaret îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca toate îndoielile ei să devină brusc realitate. El ridică din sprânceană. Am pălit oare? se întrebă ea. Respiră şuierând şi fu sigură că el a auzit.

Chiar surprinse un surâs în tonul lui când spuse:

— Te-ai temut că nu voi veni să te întâlnesc în oraş?

Nu avea sens să nege.

— De fapt – chiar m-am gândit la această posibilitate.

Sebastian se uită fix la ea un timp îndelungat înainte de a ofta şi a spune:

— Având în vedere scurta noastră conversaţie, voi admite că nu aveai de unde să ştii că odată ce accept o misiune o duc la bun sfârşit.

— Aşa că te îndreptai spre oraş?

— Da.

— Ei bine, atunci fii mulţumit că te-am scutit de asta, replică ea îndrăzneaţă.

Apoi îşi aminti de bunele maniere şi i-o prezentă pe Edna care căscase larg ochii din momentul în ”tare îl zărise.

— Şi vizitiul meu, Oliver, este soţul Ednei. Dacă ai un bagaj pe care vrei să-l pui pe trăsură, Oliver te poate ajuta.

El dădu din cap.

— Îngrijitorul meu a transportat încă de ieri, la Le

Havre, tot ce luăm cu noi.

Era surprinsă. Adică nu se răzgândise nici o secundă?

Înainte să se poată răzgândi, ea sugeră:

— Putem pleca? Dacă ne grăbim, putem prinde un vapor în după-amiaza asta.

— Mă îndoiesc foarte tare, răspunse el, având din nou în voce acel surâs. Dar cum doreşti.

Întoarse calul şi o luă în josul drumului. Cu John şi Timothy aproape, în spatele său. Margaret făcu o scurtă pauză şi spuse:

— Acum poţi să închizi gura, Edna.

Femeia mai vârstnică pufni pentru a-şi ascunde roşeaţa din obraji.

— Dumnezeule! Nu l-aş fi recunoscut niciodată. Şi sper că doar mi-am imaginat aerul periculos care plutea în jurul lui.

Margaret oftă.

— Nu ţi-ai imaginat. Însă era de aşteptat să te intimideze purtarea lui ţinând seama de profesia pe care o practică. Dar ţine minte că el este încă Sebastian Townshend.

— Da, provine dintr-un neam impecabil şi este şi foarte chipeş. Sau nu ai observat?

Margaret ar fi trebuit să fie oarbă să nu observe, dar se prefăcu că nu a auzit întrebarea şi se concentra asupra priveliştii de dincolo de fereastră. Oliver a fost nevoit să pocnească din bici de câteva ori pentru a ţine pasul cu cei trei călăreţi.

Cea mai mare parte a călătoriei a fost accidentată. Drumurile, excepţional de bune prin mai toată Franţa, nu era bine întreţinute în această zonă, cel puţin nu până ce au ajuns la drumul principal care ducea la Le Havre.

Dar au avut noroc când au ajuns la docurile vechiului port de pe coasta de nord a Franţei. O navă pleca cu întârziere pentru că echipajul ei se distrase chefuind cu o seara înainte. Pierduseră şi lista de pasageri din cauza întârzierii, aşa că au fost foarte încântaţi să o ia pe Margaret şi anturajul ei. Chiar şi trăsura a fost repede

ridicată la bord. Până să-şi dea seama, navigau deja prin Canal.

Fie ce-o fi, Margaret făcuse o înţelegere. Spera să nu ajungă să regrete că îl adusese pe Sebastian Townshend înapoi în Anglia.

8

Sebastian considera majoritatea angajamentelor pe care le acceptase ca fiind destul de uşoare, oricât de dificile păreau iniţial. Dacă aplicai puţină logică englezească, poate şi o abordare militară dacă era necesar – cât ai zice peşte el îşi incasa onorariul substanţial. Dar pentru Sebastian iui era nimic uşor în traversarea canalului spre apele englezeşti.

Stătea pe puntea vasului care îl ducea înapoi spre ţara natală. Şi amintirile reveniră. Groaza când îşi ucisese cel mai bun prieten şi surpriza de pe faţa lui Giles în timp ce se prăbuşea. Erau încă atât de vii în mintea lui. Avusese numeroase coşmaruri despre ziua aceea care îi schimbase drastic viaţa. Se întrebase de atâtea ori dacă ar fi putut face ceva, altceva, ca să prevină nenorocirea.

Toamna era pe sfârşite şi frigul iernii dădea deja târcoale, mai ales în largul mării. Putea simţi frigul umed chiar şi prin mantaua care flutura în bătaia vântului de pe punte. Nu-i plăcea să călătorească iarna, dar nu-i plăceau nici ruinele în această perioadă a anului.

De obicei, în aceste luni, pleca în sudul Franţei sau în Italia. Nu era necesar să lucreze tot anul cu onorariile pe care le cerea. Peste câteva zile ar fi plecat din nordul Franţei şi probabil că Margaret Landor nu ar fi aflat de existenţa Corbului. Şi-ar fi continuat drumul singură. Şi ce ar fi găsit când s-ar fi întors?

Se încruntă şi se uită la ea. Stătea ceva mai departe pe punte, privind marea. Soarele după-amiezii presăra străluciri aurii în părul ei şaten-deschis. Ar fi preferat să nu observe cât o arăta de frumoasă.

Mai adineauri purta o bonetă, dar vântul i-a smuls-o şi a aruncat-o de-a lungul punţii, apoi peste balustrada de partea opusă. Expresia ei când văzuse zburând boneta fără să o poată ajunge îl amuzase. Nu se dusese să-şi ia altă bonetă, în ciuda vântului care îi răvăşea părul.

Când ultima agrafa se desprinse şi părul ei lung flutura în toate direcţiile, îl prinse pur şi simplu cu mâna şi îl ţinu strâns la piept. Nu aşa se comportau aristocratele vanitoase, ceea ce era cam ciudat. Majoritatea doamnelor aveau grijă de ţinuta lor mai tot timpul, dar se pare că Margaret nu era una dintre ele.

Spera să poată evita să discute cu lady Margaret pe parcursul scurtei lor călătorii. Se pare că era şi preferinţa ei. Dar avea nevoie de informaţii detaliate de la ea înainte de a ajunge acasă şi mai trebuia să-i comunice şi el anumite lucruri. Se apropie de ea acum ca să termine cu treaba asta.

— Poate că nu te-ai gândit, spuse el, atrăgându-i atenţia, dar prezenţa mea trebuie să rămână un secret câteva zile, ca să evaluez situaţia. Singura posibilitate ca să pot face asta este să mă adăposteşti în casa ta şi să-i pui pe servitori să jure că păstrează secretul, în caz că vreunul dintre ei mă recunoaşte. Presupun că ne vei găzdui?

Când el termină ce avea de spus, Margaret era încruntată. Sebastian înţelese că ea nu îşi propusese să-i găzduiască, gândindu-se probabil că implicarea ei luase sfârşit. Să-l aducă acasă şi să lase totul în seama lui.

Tânăra femeie se gândi o clipă, pesemne pentru a analiza implicaţiile găzduirii unui burlac, apoi, surprinzător, nu oferi nici măcar un argument contra.

— Desigur, spuse ea. Probabil că-ţi mai aminteşti de White Oaks. Ai fost acolo la petrecerea de logodnă a surorii mele.

Se miră de roşeaţa ei bruscă, până ce îşi aminti când o văzuse ultima dată.

— Da, răspunse el. Din câte îmi amintesc, avea o grădină frumoasă.

Roşeaţa ei se accentuă, însoţită acum de o privire

furioasă. Aproape că izbucni în râs. După cât se pare, decenta Margaret Landor ar fi preferat să nu îşi aducă aminte cât de impulsivă şi neastâmpărată era pe-atunci. Sau poate că încă îi plăcea să încalce regulile, dar voia ca nimeni să nu ştie asta.

Sebastian hotărî să o lase în pace.

— Nu cred că ne vom încurca unul pe celălalt fiindcă, din câte îmi amintesc, White Oaks e la fel de mare ca Edgewood.

— Mai mare, răspunse ea surâzând afectat. Un alt indiciu al naturii ei competitive. Tatăl meu a făcut unele îmbunătăţiri după ce a fugit Eleanor. Şi eu am adăugat o seră lângă sufragerie când am decis că-mi place grădina în tot timpul anului, nu doar în lunile calde.

— Alt grădinar? replică el dând ochii peste cap.

Ea ridică din sprânceană.

— Îţi plac florile?

— Chiar deloc. Dar omului meu, John, îi plac.

— Să ştii că este foarte relaxant, îi împărtăşi ea. Ar trebui să încerci.

— Florile tind să moară când sunt în preajma lor.

Margaret clipi şi se bosumflă.

— Nu este amuzant.

— Mă vezi pe mine că râd?

Ea pufni.

— Cred că ai uitat cum se face. Spune-mi, ce ai făcut în toţi aceşti ani în afară de a-ţi construi remarcabila reputaţie că duci la îndeplinire sarcini imposibile? Nu a fost cam dificil să ai baza în Franţa lui Napoleon, atât de supărat pe noi?

A trebuit să se abţină să nu râdă de data asta.

— Supărat? Este un mod finuţ de a exprima sentimentele pe care le are micul tiran faţă de Anglia. Ne-a închis accesul către alte ţări cucerite de el şi şi-a silit aliaţii să facă la fel, fie că au vrut sau nu. Ştii că plănuia să invadeze Anglia şi probabil că ar fi făcut-o dacă nu l-ar fi abătut ruşii.

— Da, ştiu că ne săturaserăm de blocada comerţului

şi am vrut să ne războim cu el, răspunse ca. Dar tu te-ai implicat în treaba asta?

El ridică din umeri.

— Puţin. Talentele mele speciale au fost de ajutor în timpul războiului din peninsulă, mai ales fiindcă vorbesc fluent franceza, aşa că mi-am oferit serviciile.

— Ai fost spion! ghici ea.

— Ce minte ascuţită ai. Dar nu am fost implicat mult timp, doar spre sfârşit, când l-au silit pe fratele lui Napoleon, Joseph, să fugă din Madrid. Şi nu am fost în Franţa când Napoleon a traversat-o, în 1815, adunându-şi ultima armată, după ce abdicase. Aveam câteva afaceri de rezolvat în Italia în anul acela, nici măcar nu am auzit despre ultimul lui efort de a-şi redobândi tronul până ce nu a fost trimis din nou în exil. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, am cumpărat ruinele acelea abia acum patru ani, după exilarea lui, aşa că nu, nu am întâmpinat nici o dificultate ca să-mi fac un cămin în Franţa.

— Tu chiar numeşti cămin grămada aia de pietre?

— Te-a luat gura pe dinainte, lady Margaret. Ai dreptate. Nu este decât un loc convenabil unde pot fi contactat. Se întâmplă să nu stau prea des pe acolo şi rareori în această perioadă a anului.

Dacă nu ar fi trebuit să livrez ceva în apropiere, probabil că acum aş fi fost deja în drum spre Italia.

— Ce noroc am avut că…

— Şi ce ghinion am avut eu, o întrerupse el. Acum să revenim la chestiunea noastră. Am fost plecat din Kent unsprezece ani. Trebuie să ştiu ce s-a mai întâmplat în tot acest timp. Există unele schimbări despre care ar trebui să ştiu?

O clipă păru enervată de remarca aceea despre „ghinion”, apoi îl ignoră, gândindu-se la întrebare. Chiar şi în lumina deplină a după-amiezii, ochii ei erau încă foarte întunecaţi. Îşi ţinea încă părul pentru a-l stăpâni, dar câteva şuviţe mai scurte îi fluturau pe obraji. Se întrebă dacă ar observa dacă el i le-ar pune după ureche. Probabil că nu, era prea adâncită în gânduri, iar el se abţinu.

Era fermecătoare în dezordinea ei. Nu multe femei erau aşa, dar pe Margaret o făcea să pară… mai accesibilă. De fapt, era o frumuseţe. Şi nici nu încerca să fie atractivă. Părea chiar să nu-i pese cum o văd ceilalţi, ceea ce era destul de ciudat pentru o femeie. Sau poate că se simţea aşa doar când era în preajma lui. El era convins că nu îl place şi nu ar face nici un efort ca să-l atragă.

Găsea că atitudinea ei era unică. Niciodată nu îl urâse vreo femeie. Era foarte tentat să o cucerească – la naiba.

Într-un final, ea zise:

— Pe lângă variatele decese şi naşteri din vecinătate…

— Bunica mea? o întrerupse el înspăimântat.

— Nu, nu. Abigail este bine – sau cel puţin era înainte să plec eu pe Continent. Dar acum este cam excentrică, să ştii.

— Absurdităţi…

— Nu, chiar aşa este. Vederea ei nu mai este la fel de bună şi de aceea se pare că vede lucruri care nu sunt acolo. Cât timp am locuit la Edgewood, venea mereu să mă caute ca să-mi spună că avem intruşi în casă şi şoptea fiindu-i teamă ca ei să nu o audă când, de fapt, niciodată nu era nimeni pe acolo.

El zâmbi gândindu-se la imaginea pe care o evocase Margaret.

— Foarte bine. Deci este puţin excentrică. Totuşi are optzeci şi şapte de ani acum. Pot spune că îi este permis.

Margaret nu spuse nimic câteva clipe, uitându-se fix la buzele lui, ceea ce el găsi destul de tulburător. Zâmbetul dispăru înainte ca el să îşi dea seama că zâmbea. Ea se bosumflă înainte de a continua.

— Ţin foarte mult la bătrâna doamnă, dar mi-a luat ceva timp până i-am intrat în graţii.

— Imposibil. Era cea mai drăguţă…

— Nu mai este, interveni Margaret. Să ştii că ţi-a lua apărarea. De fapt, nu i-a mai adresat nici un cuvânt fiului ei de când te-a renegat. Dacă are nevoie să comunice cu el, trimite pe altcineva să o facă.

Lui Sebastian nu-i venea să creadă. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că tatăl şi bunica lui ar fi putut avea o dispută după duel. S-au înţeles întotdeauna, fiind de acord întru totul, două minţi gândind la fel. Acum se învinovăţea şi mai mult, de parcă ceea ce simţea nu era de ajuns.

— După cum spuneam, continuă Margaret, Abbie nu a fost uşor de cucerit, mai ales după ce Douglas mi-a încredinţat sera când a aflat cât de mult îmi place grădinăritul. Încerca să mă facă să trec mai uşor peste mâhnirea mea, dar Abbie nu vedea lucrurile aşa. Din punctul ei de vedere, sera era domeniul ei, iar eu îi invadam teritoriul. Era foarte certăreaţă şi îi plăcea să discute în contradictoriu despre asta. Dar nu a trecut mult timp până ce a venit acolo şi mi-a dat sfaturi în loc să mă certe că fac totul pe dos. Totuşi, este păcat că a devenit atât de tristă. De aceea o vizitez frecvent. Ca să o mai înveselesc.

— De ce este tristă?

— Nu bănuieşti? îi lipseşti. Şi, în adâncul sufletului, cred că este nefericită fiindcă este furioasă pe propriul fiu încât refuză să vorbească cu el. O îngrijorează accidentele lui, deşi nu vrea ca el să ştie. Dar a intuit de mai multe ori că tu ai putea afla lesne adevărul despre ceea ce se întâmplă şi să pui capăt, ceea ce m-a convins să te găsesc. Apoi mai e Cecil, de care ea se plânge că nu o mai vizitează. Eu credeam că îi este ca un fiu.

A murit?

Ea îi aruncă o privire acră.

— Chiar trebuie să presupui că toată lumea a murit? Nu. Este chiar foarte bine din câte ştiu eu. Iar el şi tatăl tău s-au înstrăinat de când a avut loc duelul, aşa că el nu mai vine la Edgewood.

Vestea îl afectă pe Sebastian. Doamne Dumnezeule! încă mai multă vinovăţie de suportat.

— Cred că ea ţinea foarte mult la el, adăugă Margaret. Apoi am aflat că Cecil când era copil, stătea mai mult la Edgewood decât acasă. Mama lui a murit, aşa că el s-a ataşat de Abbie şi ea de el. Cel puţin aşa cred eu din

ceea ce-mi spune ea.

Sebastian oftă.

— Uşa de la Edgewood va fi închisă probabil pentru mine. Tatăl meu a afirmat destul de clar că nu mai sunt bine-venit acolo.

— Asta ar fi o problemă, fu ea de acord, încruntându-se. Eşti sigur că nu poţi să te împaci cu Douglas?

— Cât se poate de sigur. Nu am ştiut că duelul l-a înstrăinat de Cecil până când ai spus-o tu. Din cauza respectului pe care Cecil îl avea faţă de tata şi viceversa, mi-am luat tălpăşiţa. Înstrăinarea care a urmat după plecarea mea ar putea doar să-l facă pe tata şi mai furios pe mine.

— Sau să-i vină mintea la cap şi să priceapă cine era mai important, sugeră ea.

El pufni.

— Nu înţelegi relaţia dintre tatăl meu şi Cecil. Erau la fel de apropiaţi cum eram eu şi Giles. Când beneficiezi de o prietenie atât de profundă, devine un legământ de onoare. El a fost nevoit să mă renege. L-am ucis pe singurul fiu al celui mai bun prieten al său şi asta după ce mi-a interzis să-i fac vreun rău.

— Atunci de ce ai făcut-o?

— Doamne Dumnezeule! Doar nu crezi că am făcut-o intenţionat? A fost un afurisit de accident!

— Eu cred că încerci să scapi de înţelegerea noastră, spuse ea, înţepată. Există multe feluri în care te poţi întoarce în casa aceea. Gândeşte-te la unul.

— M-am gândit şi nu există. Este rândul tău.

Ea îi aruncă o privire fioroasă.

— Deghizează-te! îi ordonă ea.

El ridică din sprânceană.

— De propria mea familie? Aş putea purta o afurisită de rochie şi ei tot ar recunoaşte aceşti ochi. Mai încearcă, lady Margaret.

Ea începu să râdă.

— Tu? în rochie? Doamne Dumnezeule! Asta este inestimabil. Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva.

— Poţi să nu te mai gândeşti. Nu se va întâmpla.

— Nu, nu, rânji ea. Desigur că nu. Oricum nu ar fi de nici un folos. Femei de dimensiunile tale nu prea există… Râse iar. Dumnezeule! Acum nu pot să-mi alung imaginea din minte.

— Să te ajut? mârâi el, deloc amuzat, când se apropie de ea şi o luă de braţ.

Margaret se trase înapoi.

— Nu umbla cu chestii din astea acum.

Se încruntă la el, umorul dispărându-i. Apoi oftă.

— Ei bine, atunci nu mai rămâne decât cea mai evidentă modalitate.

— Ce modalitate evidentă? Nu există aşa ceva.

— Desigur că există. Putem pretinde, pentru un timp, că suntem căsătoriţi. Asta te-ar trece de uşă. Soţul meu ar fi la fel de bine primit la Edgewood cum sunt şi eu.

— Ţi-ai pierdut minţile de tot?

— Desigur că nu. Am fost plecată timp de patru luni. Este destul de rezonabil că am putut să mă căsătoresc în tot acest timp. Şi nu sugerez să rămânem căsătoriţi. Nu este necesar. Nimeni de acasă nu va putea dovedi sau demonstra că suntem sau nu căsătoriţi din moment ce presupusa nuntă a avut loc pe Continent. Desigur că va trebuie să ne prefacem că divorţăm imediat ce afli cine sau ce se află la originea accidentelor tatălui tău şi îndepărtezi ameninţarea.

Sebastian se uita fix la ea. Felul cum gândea îl dăduse gata. Sec, replică:

— Maggie, draga mea, treci cu vederea o anumită chestiune. Stigmatul unui divorţ, adevărat sau nu, te-ar dezonora.

— Prostii. Când oamenii vor afla de ce am făcut acest sacrificiu, voi deveni o adevărată eroină.

Sacrificiu. Să se mărite cu el? Asta era chiar dureros. Din păcate, probabil că avea dreptate. Trecând drept soţul ei, deşi nu-l reintegra în sânul familiei, l-ar face să meargă o dată sau de două ori în vizită la Edgewood. Şi probabil că doar de atât avea nevoie. Ceea ce va agita apele dacă

suspiciunile ei erau corecte.

Totuşi, nu ar fi vrut să aibă pe conştiinţă reputaţia ei, aşa că răspunse:

— Poate că nu va fi necesar până la urmă. Voi avea nevoie de câteva zile să investighez dacă este cazul. Însă tu propui o şaradă destul de serioasă, aşa că îţi sugerez să te mai gândeşti între timp.

Dar pentru că remarca despre „sacrificiu” era încă vie în mintea lui, o îmboldi mai departe:

— Gândeşte-te foarte bine dacă chiar vrei fie şi să te prefaci că eşti căsătorită cu un bărbat ca mine.

Margaret ridică din sprânceană întrebătoare. El se apropie de ea şi îi mângâie faţa cu dosul mâinii.

— Trebuie să te prefaci că eşti îndrăgostită de mine, spuse el. Să te obişnuieşti cu atingerea mea, cu sărutările mele. Poate că ar trebui să exersăm, să vedem dacă eşti măcar capabilă să te prefaci.

Îi luă câteva secunde să înţeleagă ce a vrut el să sugereze, apoi roşi până în albul ochilor.

— Nu vom exersa nimic şi nu ne vom preface! Chiar aşa, Sebastian! Ştii foarte bine că şi cea mai mică dovadă de afecţiune între cuplurile căsătorite se petrece în spatele uşilor închise. Am crezut întotdeauna că este o prostie, dar acum sunt al naibii de recunoscătoare că este aşa. Cât despre a ne preface că suntem îndrăgostiţi, mă voi descurca dacă va fi necesar.

9

Ar fi putut ajunge în port noaptea trecută, dar căpitanul lor era nou în meserie şi prea timid să continue după ce începuse ploaia, lăsând totul în beznă înjur. Deşi canalul era foarte circulat, un căpitan veteran nu ar fi avut nici o problemă să evite coliziunea cu alte nave. Dar chiar nu conta când ancorau în Dover, pentru că destinaţia lor era la mică distanţă de coastă.

Margaret era recunoscătoare pentru timpul astfel câştigat, vrând să abordeze atent cu camerista ei subiectul unei posibile căsătorii, aşa încât ea şi Oliver să ştie şi să confirme povestea dacă va fi necesar. Nu luase în calcul că Edna ar putea fi atât de scandalizată de idee.

— Nu poţi face asta, spuse Edna fără menajamente.

— Desigur că pot, ripostă Margaret. Ţine minte că el este Sebastian Townshend.

— Exact! Fiul renegat al familiei Townshend, o familie de care eşti foarte apropiată. I-ai fi întors spatele dacă l-ai fi întâlnit în împrejurări normale. Nu are nici un sens o asemenea căsătorie.

Margaret nu se gândise că va trebui să o convingă pe Edna de ce ar trebui să se căsătorească cu Sebastian, dar înşiră câteva motive.

— Nu am mai spus nimănui până acum, nici măcar lui Florence, căreia îi împărtăşeam tot când eram copii, dar ştii eram fascinată de el înainte de duel. Nu este nimic ilogic să mai simt o anumită tandreţe faţă de el şi să fiu încântată să-l reîntâlnesc. Nu este nimic ilogic şi că aş putea crede că-l pot împăca cu familia lui. Chiar tu ai spus că este foarte chipeş, cu siguranţă destul de fermecător încât să sucească minţile oricărei femei.

— Nu şi pe ale tale, ripostă Edna îmbufnată.

— Nu, nu şi pe ale mele, dar ai înţeles ce am vrut să spun. M-aş fi putut îndrăgosti de el şi căsători cu el în ciuda tuturor motivelor contra. Pe lângă asta, încă nu am stabilit dacă este necesar să ne prefacem că suntem căsătoriţi, dar dacă o vom face, este pentru o cauză bună, Edna. Mai întâi de toate să nu uităm de ce am plecat în căutarea lui.

În cele din urmă, Edna fu de acord, deşi în silă, şi plecă să-i spună lui Oliver la ce să se aştepte. Margaret avu şi ea unele îndoieli în noaptea aceea, mai ales după ce îşi aminti de avertismentul lui Sebastian referitor la atingerea şi la sărutările lui. I-a dat de înţeles că nu va tolera nimic de acest gen, doar era un bărbat diferit de cel pe care-l admirase în tinereţe. Era un mercenar, un om dispus să facă orice pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit. Se va

supune el unor restricţii impuse de ea?

S-a dus la culcare având îndoieli, dar s-a trezit cu o nouă hotărâre. Şi ea putea face orice era necesar pentru a-l feri pe Douglas de pericol. Şi dacă asta însemna să se prefacă cum că este soţia lui Sebastian Townshend, atunci aşa să fie.

În dimineaţa aceea l-a găsit pe punte, uitându-se gânditor la linia de coastă a Angliei, care se putea zări acum. Era plecată doar de patru luni, dar îi lipsea teribil casa ei. Lui îi era probabil şi mai greu, fiind departe atâţia ani. Sau poate că, aşa cum pretindea el, nu-i mai păsa. Nu putea crede una ca asta.

Mantaua lui flutura în vânt. Pe orice alt bărbat haina ar fi arătat probabil elegantă. Purtată de Sebastian, adăuga un plus aerului său ameninţător. Şi totuşi era atât de frumos încât îi tăie respiraţia. Această atracţie, care devenea tot mai puternică de fiecare dată când îl vedea, putea fi o problemă. Era sigură că avea legătură şi cu vechea ei fascinaţie, totuşi…

I se alătură lângă balustradă, deşi ezitase să-i întrerupă introspecţia, dar el arăta atât de mohorât! A fost foarte surprinsă când l-a auzit spunând:

— Henry Raven.

— Poftim?

— Numele pe care-l voi folosi cât timp voi sta în casa ta, spuse el.

Ea începu să râdă.

— Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu arăţi ca un Henry. Nu puteai să inventezi ceva care să ţi se potrivească mai bine?

— Cum ar fi? Black Barr?

Ea nu-şi putea stăpâni râsul, ceea ce îl făcu să adauge:

— Ştii al naibii de bine că Henry este cel mai nobil nume pe care îl poţi găsi.

— Pentru un rege. Foarte bine, Henry, dacă tu insişti. Îi voi spune Ednei şi lui Oliver. I-am avertizat deja că s-ar putea să ne prefacem că suntem căsătoriţi.

— Îmi imaginez că a mers de minune, replică el sec.

Margaret dădu ochii peste cap.

— Da. Edna a fost cât se poate de scandalizată. Dar am convins-o că ar fi pentru o cauză bună dacă vom găsi de cuviinţă să mergem pe această cale, ceea ce nu este încă decis.

Sebastian încuviinţă.

— Dacă aflu ceea ce vreau să ştiu înainte să se ducă vestea că sunt acasă, nu voi mai avea nevoie de nimic din partea ta.

— Destul de corect.

Dimineaţa era pe sfârşite până ce au acostat şi până ce pasagerii şi animalele au debarcat. Armăsarul lui Sebastian a fost foarte neliniştit în timpul debarcării. Animalul lui John era liniştit, ca de obicei. Dar armăsarul se potoli de îndată ce a fost lăsat la sol.

Sebastian însă nu era liniştit. Melancolia l-a cuprins de cum a pus piciorul pe pământ englezesc. Dumnezeule! îi lipsise ţara sa natală, îi lipsise mai mult decât îşi imaginase. Amărăciunea cu care trăise, îngropată atât de adânc, făcea parte din el şi acum se ridicase ca o pâclă neagră care îi stârnea emoţiile.

Nu ar fi trebuit să plece niciodată. Doar pentru că tatăl lui îl renegase şi îi spusese să nu mai pună niciodată piciorul pe ţărmurile englezeşti, nu însemna că trebuia să asculte. Îşi sfidase oricum tatăl ducându-se la duel. Ce mai conta o sfidare în plus? Dar el se considera îngrozitor de vinovat. Vinovăţia mai era prezentă şi după atâţia ani, subminându-i curajul, sfâşiindu-i mintea şi inima tot atât de rău ca şi atunci.

10

Margaret îşi iubea casa. O casă cu trei etaje din stejar alb înconjurate de flori. Florile ei. Ea plantase fiecare floare. În fiecare primăvară, era ca o cloşcă care aştepta ca ele să

înflorească.

În timp ce casa familiei Townshend, Edgewood, era o proprietate splendidă, unde i se oferise un cămin permanent, ea se simţise cât de cât confortabil acolo doar pentru că ţinea foarte mult la Douglas şi Abigail Townshend. Fără îndoială, prefera propria casă. Era a ei. Personalul era al ei. Istoria casei era a ei. Şi era cel puţin la fel de frumoasă ca Edgewood.

Dumnezeule! Cât de bine era să fii acasă! Şi personalul îi dusese lipsa. Câţiva ieşiră alergând pe uşă să o întâmpine. Bucătarul ei, Gussie, era înduioşat până la lacrimi.

— În sfârşit! Nu mă voi mai simţi vinovat că pregătesc cele mai delicioase feluri de mâncare cât timp nu eşti aici să te bucuri de ele, spuse Gussie, apoi o mustră uşor: Ai lipsit prea multă vreme, lady Margaret.

— A fost necesar pentru a îndeplini tot ceea ce mi-am propus să fac, răspunse Margaret. Presupun că transportul de vin a sosit fără incidente?

— Chiar aşa. O să deschid o sticlă în seara aceasta ca să sărbătorim întoarcerea dumneavoastră.

Abia intră Gussie în casă că şi apăru grăjdarul lui Margaret, exclamând fără suflare:

— Mulţumesc lui Dumnezeu, milady! Acum poate că bestia dumneavoastră se va purta iarăşi bine.

Se amuza. Bărbatului îi plăcea să se refere la iapa ei ca la o bestie. Nu-şi putea imagina de ce. Sweet Tooth (Dinţi Dulci) era la fel de drăgălaşă ca şi numele ei când Margaret era prin preajmă.

— Voi reveni la activităţile obişnuite începând de mâine, îl informă Margaret, dar mă voi duce să o văd în după-amiaza asta.

— Mulţumesc, milady! Va avea şaua pusă şi vă va aştepta de dimineaţă.

Îi luă ceva timp ca să vorbească cu fiecare servitor. Nu-l ignoră pe nici unul. Iar ei ieşeau să o întâmpine chiar înainte ca ea să ajungă la uşă. Florence, menajera ei, sosi ultima. Era cea mai nouă membră a personalului, deşi

crescuse la White Oaks. Ea preluase statutul de menajeră în urmă cu cinci ani, când mama ei se retrăsese. Şi asemenea Ednei, o trata pe Margaret cu o familiaritate deosebită faţă de restul personalului. De fapt, se jucaseră împreună când erau copii.

În timp ce restul servitorilor aruncau priviri curioase celor doi bărbaţi şi băiatului care o însoţeau, unii chiar de mai multe ori, numai Florence o întrebă:

— Să mai aşez un rând de tacâmuri la masă în seara asta? Să pregătesc camere?

— Ambele, răspunse Margaret. Voi avea musafiri o vreme.

Florence încuviinţă din cap, apoi se aplecă mai aproape şi şopti:

— Acela este cine cred eu că este?

Desigur că se uita la Sebastian. Călare pe armăsarul său, pur şi simplu stătea şi observa întoarcerea ei acasă cu o privire la fel de indescifrabilă ca întotdeauna. Şi totuşi, mai era aerul sumbru pe care îl degaja, care interzicea orice discuţie. Probabil că i-ar fi făcut pe ceilalţi să fugă în direcţia opusă dacă i s-ar fi dat ocazia.

Nu îşi dădea seama ce anume făcea ca el să pară atât de inaccesibil. Nu era timidă, dar chiar şi ea era nervoasă în preajma lui, aşa că putea să-şi imagineze cum reacţionau alţii. Şi indiferent de câte ori vorbise cu el, nu era deloc uşor.

Margaret o trase deoparte pe Florence ca să-i răspundă:

— Da. El este. Dar pentru moment trebuie să ţinem asta pentru noi. Nu vrea ca cineva să ştie că s-a întors, aşa că îi vom face pe plac în privinţa asta.

— Nici măcar familia lui?

— Mai ales familia lui.

— Atunci de ce s-a întors? întrebă Florence.

Margaret nu îi răspunse, mulţumindu-se să se uite insistent la menajera ei până ce Florence înţelese ce vrea să spună şi se înclină.

— Bine. O să păstrez secretul. Ce-mi pasă mie? Mă voi

asigura că nici ceilalţi nu vor spune nimic despre el, dacă cumva şi altcineva va observa cine este. Probabil că nu îşi vor da seama. Eu abia l-am recunoscut. Dumnezeule! Cât este de schimbat!

Asta era o subestimare, dar Margaret încuviinţă uşor din cap. Nu se simţea prea bine că avea secrete faţă de Florence. Nici măcar nu îi spusese prietenei sale adevăratul motiv pentru care plecase în Europa fiindcă ştia că ar încerca să o facă să se răzgândească. Nu era în firea ei să aibă secrete, dimpotrivă. Era sinceră de felul ei, uneori până la impertinenţă.

Se simţea ca şi cum s-ar fi furişat acasă, şi chiar asta făcea. În ultimul secol, Edgeford se dezvoltase şi, dintr-un simplu sătuc, se transformase într-un orăşel care acum aproviziona cea mai mare parte a nobilimii din împrejurimi. Orăşelul se afla pe drumul lor de la Dover spre White Oaks, totuşi l-au evitat, aşa cum au făcut şi cu celelalte case întâlnite în drum. Ea sugerase ca Sebastian să călătorească în trăsură în timpul în care se apropiau de casă, pentru cazul că ar trece pe lângă cineva care l-ar putea recunoaşte, dar el a refuzat şi i-a cerut lui Oliver să-l urmeze. Ultimii şase sute de metri nu i-au parcurs pe drumul principal.

— Timothy, băiete! Este timpul să-ţi câştigi existenţa, îl auzi Margaret pe Sebastian în timp ce se apropia de el. John şi cu mine vom fi recunoscuţi, dar nimeni nu te cunoaşte pe tine, aşa că umblă şi află tot ce poţi despre familia mea.

Margaret se zbârli pe moment. Îi plăcea băiatul şi aflase de la John cum ajunsese Timothy să stea cu ei. Nu-i plăcea însă cum era folosit şi l-ar fi luat la rost pe Sebastian dacă nu ar fi observat cât de încântat era băiatul că i se oferise o asemenea responsabilitate.

Aşa că se mulţumi să spună:

— Vino mai întâi înăuntru. Menajera mea vă va arăta camerele. De asemenea, se apropie şi vremea cinei, aşa că poate vrei să aştepţi până mâine-dimineaţă spre a începe investigaţia.

Timothy se uită mai întâi la Sebastian pentru a-i cere aprobarea înainte de a fugi în casă. Margaret se întoarse şi îl surprinse pe Sebastian că se uita la ea cu sprânceana ridicată.

— Crezi că nu se va descurca? întrebă el.

— Este cam tânăr să facă treaba în locul tău, nu crezi? răspunse ea.

— Ba deloc. Şi o parte a slujbei mele este să dau sarcini cui este cel mai probabil să reuşească, în cazul ăsta, el e singurul dintre noi care nu este de pe aici. Este şi destul de tânăr ca să-şi bage nasul peste tot cu aerul cel mai inocent şi să facă să pară că nu este vorba decât de curiozitatea unui copil. Te asigur, Maggie, că te-aş pune şi pe tine le treabă dacă aş crede că este de folos.

Suna neplăcut, sau poate că tonul lui făcea să pară aşa. Totuşi, ea se grăbi să intre în casă, cât mai departe de el. Era epuizant să te afli în preajma acestui bărbat. Chiar aşa. Nu era vorba numai de atracţia pe care se lupta din răsputeri să o ignore, ci şi de felul în care o făcea să fie atât de nervoasă, ameţită, neliniştită, să ridice garda şi să discute în contradictoriu. Dumnezeule! Ea era o persoană atât tic amabilă! Multă lume îi spusese aşa. Dar nu şi în preajma lui.

11

Margaret se simţea din nou ea însăşi când coborî la cină. Deşi hainele ei de călătorie erau moderne, erau fabricate din materiale groase şi trainice, care nu necesitau multă îngrijire, aşa că nu erau prea confortabile. În schimb, în mătasea de culoarea piersicii, păcătos de confortabilă, odihnită după un somn scurt, se simţea capabilă să facă faţă musafirilor săi.

Se aştepta ca cei trei să o aştepte în sufragerie, ilar numai Sebastian era acolo, aşezat în capul mesei. Cât tupeu! Şi nu se îmbrăcase pentru cină. Purta o cămaşă

albă, fără cravată, deschisă la gât, cu mâneci bufante închise la încheieturi. Putea tot aşa de bine să aibă un cercel în ureche şi un petic pe ochi, fiindcă probabil că aşa îl vedeau slujitorii.

David, care servea de obicei la masă şi stătea lângă uşă, tremura fără îndoială în cizme şi arăta foarte nervos. Pumnalul destul de lung pe care Sebastian îl folosea pentru a tăia bucăţi de carne din aperitivul care îi fusese adus era mai mult ca sigur cauza. Servitorii ştiau că nu servesc masa înainte de sosirea ei. Probabil că Sebastian îl speriase pe David şi omul încălcase regula.

Sebastian se ridică în clipa în care intră ea şi îi trase scaunul din dreapta sa. Ea nu ar fi ales un scaun atât de aproape de al lui, dar se părea că numai ei doi vor cina şi ar fi părut o trufie din partea ei să se aşeze la celălalt capăt al mesei, fiind astfel obligaţi să vorbească tare pentru a purta o conversaţie. Doar era o masă lungă. Dar va trebui să ţină minte să coboare în sufragerie înaintea lui cât timp va locui el acolo.

David se grăbi să umple paharul de vin al lui Margaret, apoi plecă să aducă aperitivul. Ea profită de momentul de intimitate pentru a-i spune lui Sebastian:

— Menajera mea, Florence, te-a recunoscut astăzi. Probabil că şi alţi servitori mai în vârstă o vor face. Cred că va trebui să facem un anunţ ca să explicăm de ce vrei să rămâi incognito…

— Nu va fi necesar, o întrerupse el. Am vorbit cu toţi servitorii. Nu vor spune nimic.

— O spui atât de sigur pe tine. I-ai ameninţat că-i omori în somn, nu-i aşa?

— Ah! Tu ai dat tonul, replică el sec. Să-mi ascut furculiţa?

Margaret roşi. Nu avea nici o scuză pentru o asemenea impoliteţe în afară de nervozitatea ei. Cu siguranţă că nu se aşteptase să fie singură cu el la cină.

— Îmi cer scuze. Umorul meu a luat-o într-o direcţie greşită.

— Încercai să mă faci să râd? Atunci ar trebui să te

avertizez. Eu nu râd.

— Prostii. Toată lumea râde. Este parte a naturii umane. Nu te poţi abţine.

— Adică acum nu sunt uman?

Margaret scrâşni din dinţi. Ce om odios! Şi aperitivul ei nu sosise încă. Avea să fie cea mai lungă cină din viaţa ei, era sigură de asta.

Într-un efort de a îndrepta conversaţia pe un făgaş mai bun, ea remarcă:

— Mă aşteptam ca John şi Timothy să ni se alăture. Nu le este foame?

— Dimpotrivă, răspunse el. Dar întoarcerea în Anglia a avut un efect profund asupra lui John. Eticheta cere ca el să servească acum masa cu restul servitorilor. Doar este valetul meu.

— Am crezut că este mai mult decât atât.

— Chiar este. Noi doi am trecut prin multe împreună. Dar nu are rost să discut în contradictoriu cu el. Nu este vorba doar de Anglia, ci şi de această casă. Îi aminteşte de tradiţii şi de alte fleacuri. S-a întors la turmă.

— Nu pari foarte fericit că a revenit la condiţia iniţială, comentă ea.

— Nu sunt, dar nu ai putea să-l târăşti aici nici cu un cal. Şi băiatul se ia după John.

Nici Margaret nu era încântată de dezertarea lui John. Asta însemna că va împărţi multe mese numai cu Sebastian. Nici măcar nu putea să invite alţi musafiri, nu atâta timp cât el rămânea incognito. Spera că nu va fi nevoit să stea ascuns mult timp. Sau putea face un efort să se înţeleagă cu el, în ciuda faptului că era atât de dezagreabil. După cum se ştie, familiaritatea naşte indiferenţă. Ceea ce nu i se prea aplica lui.

— Apropo, de ce nu ai vrut să-ţi faci intrarea în societate? întrebă el.

Margaret îl privi insistent, întrebându-se cât timp i-a luat să se gândească la treaba asta înainte de a pune întrebarea. Erau multe circumstanţe care explicau faptul că era celibatară, unele cunoscute de toată lumea şi pe care el

nu avea de unde să le ştie din cauza lungii sale absenţe. Nu vedea nici un motiv să nu-i spună.

— Nu pentru că nu aş fi vrut, spuse ea. Iar când a fost timpul potrivit, încă mai purtam doliu. Abia îmi pierdusem tatăl. Locuiam într-o casă nouă, cu tatăl tău. Până ce perioada mea de doliu a luat sfârşit, am decis că mă pot descurca foarte bine şi fără un soţ. Doar am fost martoră când sora mea a luat-o razna din cauză că avea inima frântă. Iar vederea fratelui şi cumnatei tale care se au ca şoarecele şi pisica nu oferea un argument în favoarea căsătoriei.

— Recunoaşte. Ai refuzat debutul în societate fiindcă te-ai gândit că nimeni nu te-ar vrea.

Făcea un efort să glumească sau chiar credea ce spunea? Imposibil să-ţi dai seama. Dar probabil că ultima variantă era cea bună. Se îndoia că acest om mai ştie să glumească.

Aşa că pufni.

— Prostii.

— Chiar ai decis să nu te măriţi?

— Pentru scurt timp chiar aşa a fost. Erau, totuşi, doar gândurile unei fete tinere. Încă nu eram destul de în vârstă ca să iau o astfel de decizie într-un mod matur. Dar când mi-a venit mintea la cap şi mi-am dat seama că e o prostie să mă feresc de căsătorie din cauză că sora mea a fost dezamăgită în dragoste şi că fratele tău şi soţia lui se ciorovăiesc tot timpul, cam trecuse vremea să-mi fac debutul în societate.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ai doar douăzeci şi trei de ani. Nu ai trecut de nimic.

— Permite-mi să-mi dau seama singură de ce am trecut şi de ce nu, răspunse ea înţepată.

El se lăsă pe spate şi spuse liniştit:

— Nu pot să cred că în toţi aceşti ani nu ai fost curtată. Toţi tinerii din împrejurimi au plecat?

— Nicidecum. Am fost frenetic curtată.

— Şi nici unul nu te-a mulţumit?

— Poate câţiva, dar presupun că am standarde prea

ridicate. Vezi tu, alegerea este a mea. Dacă tatăl meu ar mai fi trăit, poate că mi-ar fi făcut anumite recomandări şi probabil că aş fi fost de acord cu el. Dar, putând să aleg singură, nu am găsit de cuviinţă să mă grăbesc.

— Atunci ai ales să rămâi fată bătrână?

Ea scrâşni din dinţi. Insultele se adunau.

— Chiar aşa, Sebastian, replică ea sec, nu trebuie să te străduieşti să fii atât de fermecător.

— Da, ştiu. Este un obicei prost.

Margaret fu cât pe ce să pufnească în râs. Dar asta l-ar fi încurajat să facă şi alte comentarii ciudate, aşa că se abţinu.

— Se întâmplă că încă sunt curtată, spuse ea afectată.

— E cineva cunoscut?

— Posibil. Thomas Peermont, fiul vicontelui Ridgmore, poate ţi-l aminteşti.

— Micuţul Tommy? Purta încă pantaloni scurţi când am plecat eu. Nu poate fi destul de în vârstă pentru tine.

Spatele ei încremeni.

— Nu că vârsta ar conta, dar este doar cu un an mai mic decât mine. Şi mai este şi onorabilul Daniel Courtly, pe care probabil că nu-l cunoşti.

— Curtată de un Courtly, ce amuzant!

Margaret îi aruncă o privire furioasă, dar continuă:

— El şi mama lui s-au mutat aici cu doi ani în urmă. Au cumpărat vechea vilă Merryweather de pe stânci după ce Angus Merryweather s-a mutat la Londra pentru a fi mai aproape de nepoţii săi.

— Nu am auzit niciodată vorbindu-se de el.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Doar ei doi?

— Doi sunt suficienţi, din moment ce nu mă interesează nici unul.

— Prin urmare, eşti hotărâtă să rămâi fată bătrână. Recunoaşte, Maggie.

— Dacă chiar trebuie să ştii, am de gând să merg la Londra ca să-mi extind opţiunile. Numai că nu intenţionez

să concurez cu un cârd de gâşte debutante care chicotesc tot timpul.

— Şi cum intenţionezi să eviţi aşa ceva?

— Să particip la anumite petreceri alese de mine şi să cer în căsătorie un bărbat care mi se potriveşte. Într-un an sau doi voi putea face asta liniştită.

El ridică din sprânceană.

— Chiar nu glumeşti, aşa-i?

— Deloc.

— Cred că ai fost singură prea mult timp, Maggie. Ţi-a cam afectat judecata.

Ea schiţă un zâmbet.

— Judecata mea este foarte bună, mulţumesc.

— Atunci nu-ţi dai seama că dacă aşa ceva devine public, vei fi de râsul lumii?

— Şi de ce ar deveni public? replică ea. Te asigur că pot fi destul de circumspectă. Şi nici nu am de gând să cer în căsătorie fiecare bărbat pe care-l întâlnesc.

— La naiba, doar pe unul sau doi. Şi este de ajuns unul. Gândeşte-te puţin. Fiica unui conte cere un bărbat în căsătorie. Este o ştire prea suculentă ca să nu se răspândească.

— Dacă individul nu-mi acceptă oferta, ar fi în interesul lui să-şi ţină gura, nu? Dumneata, domnule, eşti mult prea negativist.

— Nu, doar am învăţat să examinez toate aspectele unei situaţii. Pe lângă asta, vei avea deja un punct în minus ca femeie divorţată, accentuă el. Numai fiii care nu sunt direct moştenitori pot trece cu vederea acest stigmat.

Ea oftă.

— Chiar dacă aşa ar sta lucrurile, treci cu vederea motivul principal.

— Corpul tău apetisant?

Enervată, cu faţa în flăcări, se ridică şi aruncă şervetul peste desertul care abia sosise. Valetul roşise şi el se întoarse grăbit spre uşă. Doamne Dumnezeule! Nu putea crede că Sebastian a spus aşa ceva şi mai ales de faţă cu un servitor!

— Fără îndoială, eşti cel mai vrednic de dispreţ bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Mă refeream la titlul pe care-l va primi fiul soţului meu, mult mai stimulent decât...

— Corp apetisant, îi reaminti el.

Ea se aprinse şi mai tare în obraji. Fără să se gândească, luă şervetul, acum mânjit cu cremă şi sos de ciocolată, şi i-l aruncă în cap. La naiba! Rată! Dar când îl privi în timp ce se îndrepta spre uşă observă totuşi că ciocolata şi crema i se împrăştiaseră pe frunte.

— Nu fugi supărată, Maggie! strigă.

— Du-te dracului, om odios ce eşti!

Auzi cumva un râset? Nu, doar imaginaţia ei. Îşi aminti că Sebastian Townshend nu mai ştia să râdă.

12

Un vânt înviorător de toamnă smucea fusta de călărie a lui Margaret în timp ce ea mergea spre grajd. Era o călăreaţă împătimită, avea o mulţime de veşminte pentru călărie, un costum pentru oricare zi a săptămânii, şi trebuia să se abţină să nu mai cumpere şi altele. Edna îi pregătise costumul verde-smarald pentru astăzi şi legase panglici de dantelă albă şi verde de pălărie.

Era o vestimentaţie foarte elegantă, dar nu era nimeni prin preajmă ca să o admire. Oftă. Dormise mai mult în dimineaţa asta. Nu închisese ochii noaptea trecută fiindcă era furioasă pe Sebastian şi o îngrozea propria ei purtare. Încă nu putea să creadă că renunţase la bunele maniere şi aruncase în el cu şervetul de la cină. Pur şi simplu o scotea din minţi.

Când coborî scările în dimineaţa asta, casa era liniştită. Florence şi Gussie erau probabil la cumpărături în Edgeford pentru a reaproviziona cămara acum, că ea era acasă. Câteva prăjiturele fuseseră lăsate în sufragerie, iar ea luă două şi le împături într-un şervet, unul pentru ea şi unul pentru iapa ei, Sweet Tooth.

Înainte de a pleca în Europa, Daniel Courtly îşi făcuse obiceiul de a o însoţi în fiecare dimineaţă în partida ei de călărie. Se gândise să-i trimită de veste că s-a întors acasă. Totuşi, era plecată de atâta timp încât era posibil ca el să fi început să curteze pe altcineva din vecinătate.

Existau câteva doamne din micul lor cerc social, încă disponibile, către care el şi-ar fi putut îndrepta atenţia. De fapt, cercul nu mai era atât de restrâns. Era destul de aproape de Londra încât drumul până acolo să fie doar o scurtă plimbare, dar şi mai aproape de coastă şi de stâncile care ofereau privelişti magnifice. În zona care înconjura orăşelul Edgeford apăruse un număr moderat de vecini noi de-a lungul anilor, vecini care fie îşi construiseră case noi, fie cumpăraseră proprietăţi pe care le puteau extinde. Mulţi dintre ei urmaseră exemplul Albertei Dorrien.

Timp de cincizeci de ani buni acum, Alberta, deţinătoarea mult stimatului titlu de ducesă văduvă, era fondatoarea cercului social din zonă şi organiza petreceri, inclusiv două baluri în fiecare an după modelul celor din Londra. Margaret pierduse balul de vară din acest an în timp ce călătorea prin Europa. Pe Daniel îl întâlnise la unul dintre primele baluri ale Albertei.

Oftă cu gândul la Daniel. Era egoistă continuând relaţia de prietenie când nu avea nici o intenţie să se căsătorească cu el. Deşi era relativ potrivit ca*soţ, sentimentele ei pentru el nu se îndreptau în direcţia aceea. Îl plăcea. Simţea că erau prieteni. Umorul lor era compatibil. Dar nu o atrăgea. Aşa că nu l-a încurajat să flirteze sau să-l facă să creadă că ea ar dori ca relaţia lor să treacă la nivelul următor. Poate de aceea el nu îi făcuse nici o propunere serioasă. Poate că erau doar prieteni şi numai ea îşi imaginase că o curta.

Ned, grăjdarul-şef, o scoase pe Sweet Tooth clin grajd când o văzu pe Margaret apropiindu-se. lira surprinsă că nu trebuia să aştepte.

— Doar nu ai ţinut-o pregătită tot timpul, nu? întrebă ea pe un ton uşor dojenitor.

— Nu , milady, o asigură el. Edna a trimis vorbă că

veniţi încoace.

— Chiar aşa?

Margaret fu surprinsă de iapa ei care, simţindu-i mirosul, smulse hăţurile din mâna grăjdarului pentru a ajunge cât mai repede la ea. Aproape că o trânti la pământ afecţiunea animalului.

— Chiar i-aţi lipsit, spuse Ned. A tânjit grozav în prima lună cât aţi fost plecată. Abia a mâncat, încerca să mă muşte de fiecare dată când mă apropiam de ea. În cele din urmă a trebuit să o mituiesc cu dulciuri ca să se poarte frumos.

Margaret trebui să facă acelaşi lucru, aşa că îi oferi repede lui Sweet Tooth ambele prăjiturele pentru a o linişti. A fost cam puţin. Iapa o dojenea şi o întâmpina în felul ei.

— V-aş sugera să o călăriţi imediat, spuse Ned. liste prea emoţionată că v-aţi întors ca să stea liniştită. Ian va veni imediat. Pune şaua chiar acum.

Alt grăjdar de la White Oaks, Ian, era escorta ei obişnuită când Daniel nu o însoţea în timpul plimbărilor ei călare.

— Fac un tur scurt prin împrejurimi ca să o mai liniştesc şi mă întorc după Ian.

— O idee bună, încuviinţă Ned şi se oferi să o ajute să urce în şa, ceea ce ea acceptă.

Dumnezeule! Abia se aşezase în şa când Sweet Tooth o şi rupse la galop. Îşi iubea calul, dar câteodată iapa exagera vrând să-şi etaleze virtuţile de pursânge prea mult. Provenea dintr-o linie de cai de curse excepţionali, atât de excepţionali încât pe Margaret o contactau de câteva ori pe an diverşi crescători de cai care doreau să-şi aducă cei mai buni armăsari la iapa ei. Îi refuza pe toţi. Nu voia să permită ca animalul ei favorit să devină prea gras ca să poată fi călărit.

Îşi pierdu pălăria în timpul scurtei plimbări în jurul casei. Din fericire, nu şi poziţia. Fusese cât pe-aci. Sweet Tooth nu fusese călărită cum trebuie prea multă vreme. Recuperându-şi pălăria, nu se mai osteni să şi-o pună pe cap, aşa că trecu prin faţa casei ca să o lase înainte de a-l

lua pe Ian.

Când ea trecu călare, îl văzu pe Daniel ciocănind la uşa din faţă. Zâmbetul îi lumină toată faţa când o zări.

— Doamne Dumnezeule, Maggie! începusem să cred că nu o să te mai întorci niciodată acasă.

Ea roşi în timp ce descăleca. Daniel nu îi spusese niciodată Maggie. Numai oamenii care o cunoşteau de o viaţă foloseau acest diminutiv. Şi nu îşi dădea seama de unde se aflase, fiindcă nu-şi putea aminti când ar fi auzit el pe cineva strigând-o aşa. Asta însemna că el îi atribuia un diminutiv pe care îl considera special, ceea ce era prea personal pentru relaţia lor. Dumnezeule! La ce s-o fi gândit el cât a fost ea plecată?

Daniel Courtly era un bărbat arătos. Blond, cu ochi albaştri, înalt şi bine făcut. Era chiar mai chipeş decât îşi amintea ea. Probabil că din cauza mustăţii pe care nu o avea înainte. Avea un aer oarecum elegant şi degajat.

Margaret zâmbi.

— Îmi pare bine să te văd, Daniel. De unde ai ştiut că sunt acasă?

— Am aflat în dimineaţa asta, devreme, când am trecut pe aici. Mi-a intrat în obişnuinţă să mă opresc de câteva ori pe săptămână pe aici ca să uliu dacă te-ai întors. Nu m-am aşteptat să fii plecată atâta timp!

— Nici…

Nu apucă să termine, i se tăie respiraţia când se trezi îmbrăţişată pe neaşteptate şi total nepotrivit. Şi încă violent. Mai întâi calul, acum asta. Atâtea belele pentru o singură dimineaţă era deja prea mult!

Apoi auzi deschizându-se uşa casei şi o voce rău prevestitoare:

— Sper că ai un motiv destul de inocent ca să-mi îmbrăţişezi soţia.

Daniel îi dădu drumul imediat. Ea nu apucă să-şi tragă sufletul fiindcă înlemni când îl văzu pe Sebastian stând în capul scărilor, arătând la fel de ameninţător precum vorbea. Îşi aminti cât de înspăimântător arăta când îl întâlnise prima oară. De data asta era şi mai rău. Ochii lui

aurii aruncau o privire ucigaşă, de fapt, tonul lui dădea de înţeles că dacă nu primea un motiv inocent, ar putea avea loc o crimă.

Probabil că şi Daniel a tras aceeaşi concluzie, dar era prea şocat ca să răspundă. Pur şi simplu se holba neîncrezător la Sebastian şi roşea foarte tare. Şi obrajii lui Margaret se împurpuraseră, dar de furie. Când hotărâseră să pună în aplicare „falsa" căsătorie? îi scăpase ei ceva? Putea să jure că el spusese că va face mai întâi o investigaţie înainte de a decide dacă era necesar să pretindă că sunt căsătoriţi. Chiar aşa. Nu ea ar fi trebuit să ia decizia finală?

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Sebastian în tăcerea chinuitoare, apropiindu-se încet de ei. Cunoştinţă din copilărie? Vechi prieten de familie? O rudă despre care nu ştiu?

Daniel ieşi repede din transă şi răspunse:

— Margaret şi cu mine suntem vechi prieteni, de fapt nu atât de vechi, numai de câţiva ani. Îi uram doar bun venit acasă.

— De o manieră inocentă – presupun, acceptă Sebastian încrucişând braţele la piept, după care adăugă: Totuşi, ca o măsură de precauţie, de acum încolo ţine-ţi mâinile acasă. Nu este nimic personal, bătrâne. Tocmai am descoperit consternat că sunt un soţ foarte gelos.

Daniel se relaxă puţin. Încuviinţă din cap şi chiar îi întinse curtenitor mâna pentru a se prezenta.

— Eu sunt Daniel Courtly. Şi dumneavoastră?

Sebastian se întoarse cu spatele şi intră înapoi în casă fără să răspundă. Atât de nepoliticos! Şi o lăsă pe Margaret să se descurce cu minciuna. Dumnezeule! Spera să nu facă vreo gafă. Nu era o expertă în minciuni.

— Îmi pare rău, Daniel. Comportamentul lui nu are nici o scuză. Sunt la fel de consternată ca şi el să aflu că este atât de gelos. Niciodată nu am fost martoră la aşa ceva.

— Te-ai căsătorit, fu tot ceea ce spuse el, expresia şocată revenindu-i pe chip. Nu pot să cred!

Durerea din tonul lui o făcu pe Margaret să se simtă stingherită.

— Şi mie îmi vine uneori greu să cred, îl asigură ea. Nu am plecat de aici cu intenţia de a-mi găsi un soţ în Europa. Dar, desigur, a fost dragoste la prima vedere. Destul de neaşteptat.

— Dar nu e străin. Este englez. Cine este?

— Henry Raven.

— Raven? Nu-mi e cunoscut acest nume. De unde este? Londra?

Margaret roşi.

— Nu pot să spun.

— Cred că glumeşti!

— Nu. Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, te rog. Vei afla mai multe despre el în curând.

— Înţeleg... Nu! La naiba! Nu înţeleg nimic! spuse el, de data asta furios.

Expresia dureroasă a lui Daniel o făcu să se simtă grozav de vinovată, deşi nu avea de ce. Ei bine, în afară de faptul că minţise că este căsătorită. Se putea descurca mult mai bine cu furia.

— Sunt distrus, dacă nu ai înţeles până acum, şuieră el. Am crezut... evident că ce am crezut eu era greşit. La naiba! Nici măcar nu-mi place să călăresc! Am adoptat acest obicei doar ca să fiu cu tine.

Era pe punctul de a-i aminti că relaţia lor nu evoluase atât de mult încât să justifice o reacţie atât de înfierbântată, când el se întoarse să plece, îi aruncă chiar o privire dezgustată în timp ce încăleca.

Margaret oftă. Fusese atât de neplăcut şi atât de inutil! Impulsivul Sebastian! La ce s-a gândit când a anunţat „căsătoria” lor de o manieră atât de nepoliticoasă? Acum vestea se va răspândi. Chiar din ziua aceea vor începe să vină vizitatori ca să le facă urări şi să-l cunoască pe soţul ei. Şi ce naiba se presupune^ că trebuie să le spună ea? Da, m-am căsătorit. Nu, nu puteţi face cunoştinţă cu soţul meu. Plecaţi! La naiba! îi era teama că asta va cauza un adevărat scandal.

13

Îl găsi pe Sebastian în sufragerie, cu spatele la uşă, uitându-se la diversele prăjiturele de pe masă.

— Când se serveşte prânzul?

Margaret rămase perplexă. De unde ştia că e ca? Nu făcuse nici un zgomot când intrase pe uşă, mersese chiar destul încet, ca nu cumva să apară un servitor şi să o întrebe dacă are nevoie de ceva.

— La ora obişnuită, dar mai întâi vei fi servit cu o porţie din ceea ce gândesc eu.

El privi peste umăr şi ridică din sprânceană.

— E ceva în neregulă?

Cum putea să arate atât de inocent, ca şi cum nu tocmai îi schimbase cursul vieţii? Era un vicleşug, fără îndoială, dar nu va funcţiona.

— Ce ar putea fi în neregulă? Tocmai ai distrus speranţele acelui tânăr şi încă atât de brutal. Nu aşa îi dai de ştire unei persoane care-ţi este prieten de mult timp. Şi în legătură cu ştirea respectivă, cum îndrăzneşti să-ţi schimbi părerea despre… „căsătoria” noastră fără să mă avertizezi? îmi aduc aminte exact…

— Calmează-te, Margaret! o întrerupse el.

Se întoarse cu faţa spre ea şi îşi aruncă în gură un minisufleu cu cremă, apoi îşi linse încet degetele. Doamne Dumnezeule! Stomacul ei palpită ciudat, pulsul i se acceleră. Gândurile îi fugeau din minte uitându-se la gura lui.

— Nu face asta, se răsti el.

Margaret clipi.

Ce anume?

— La naiba! spuse el şi se întoarse spre masă.

Văzându-l din nou cu spatele la ea, Margaret se reculese, îşi adună gândurile. Nu era sigură de ce se întâmplase, dar simţea că ar fi mai înţelept să amâne

această chestiune. El reuşise să o facă să uite o clipă că e furioasă, dar ea tot mai aştepta un răspuns.

— Absurditatea aceea, cum că ai fi gelos… începu ea.

— Era o prostie, răspunse el, întorcându-se cu faţa la ea.

— Ştiu. Dar de ce ai făcut-o? Ce rost avea? Şi cum de eşti dintr-odată „căsătorit”, când nici măcar nu erai sigur că va fi necesar?

— Timothy a fost foarte productiv în dimineaţa asta. Acum, că am hotărât că este necesar să punem farsa în aplicare, farsă care a fost sugestia ta, era crucial să te opresc să faci vreo gafa înainte ca vestea să se răspândească.

— Eu nu fac gafe, răspunse ea înţepată.

— Probabil că nu de obicei, replică el, mărinimos. Dar m-am gândit că ai putea să-i spui ceva lui Courtly care l-ar face să creadă că nu s-a schimbat nimic între voi, când de fapt „căsătoria’’ noastră schimbă totul. Ai priceput, Maggie? Dacă vom merge mai departe cu asta, nu cred că vrei să creăm un Toma Necredinciosul care ne-ar putea da de gol mai târziu.

— Mă îndoiesc că aş fi spus ceva din ceea ce insinuezi tu. Relaţia mea cu Daniel nu era atât de intimă.

— Era destul de intimă încât şi-a permis să te ia în braţe.

Margaret roşi de furie.

— Nu era mai mult decât a pretins el. Îmi ura bun venit acasă.

— O strângere de mână ar fi fost suficientă, accentuă el sec. Şi chiar dacă era numai atât, eu m-am asigurat doar, în cel mai rapid mod posibil, că nu se vor isca suspiciuni mai târziu. Din întâmplare, te căutam ca să-ţi spun ce a aflat Timothy. Ei bine, când te-am găsit îmbrăţişată cu alt bărbat, chiar am crezut că este prea târziu, că ai făcut deja o gafa. Când am vorbit de „căsătoria” noastră mi-am asumat un risc calculat pe moment, clar era singura modalitate pentru a pune în scenă vicleşugul nostru.

— O strângere de mână şi o prezentare nu ar fi fost

suficiente? îi aruncă ea.

Sebastian zâmbi. Nu, cu siguranţă era imaginaţia ei.

— Îmi cer scuze, nu e stilul meu, spuse el.

— Nu. Stilul tău este să dai totul peste cap şi să te joci cu emoţiile tuturor.

El ridică din umeri.

— Obişnuinţa. Se potriveşte de minune cu profesia mea. Oamenii tind să spună lucruri pe care nu le-ar zice dacă nu ar fi furioşi.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

— Nu sunt ţinta ta, Sebastian, aşa că nu folosi aceste tactici cu mine.

— Dar etalezi atâta frumuseţe când eşti mânioasă, Maggie. Ochii lui aurii se plimbară de sus în jos pe trupul ei. E greu să-i reziştI.

— Prostii! pufni ea şi ieşi repede din încăpere.

Dar nu ajunse prea departe. Era abia la piciorul scărilor când îşi dădu seama că nu i-a spus de ce a considerat necesară pretinsa lor căsătorie. Odios personaj! Ştia că se va întoarce pentru că stătea acolo unde-l lăsase, cu faţa la uşă şi băgând în gură altă prăjiturică.

Privi undeva prin încăpere, înainte să-l poată vedea cum îşi linge degetele şi se uită spre podea când o simţi apropiindu-se.

— Ce conţinea raportul lui Timothy? îi ceru ea să-i spună.

— Poate vrei să auzi chiar din gura lui. Este foarte mândru de dibăcia sa.

— Unde este?

— Unde poate fi un băiat de vârsta lui la ora asta? Şi dacă tot eşti acolo, spune-i personalului de la bucătărie ca eu sunt gata pentru prânz.

Margaret se burzului la auzul ordinului, dar plecă să-l căuta pe Timothy la bucătărie. Părea că băiatul tocmai terminase de mâncat, aşa că îi sugeră:

— Vino la o plimbare călare cu mine, Tim. Trebuie să antrenez iapa, iar Ian are un cal deja înşeuat pe care-l poţi folosi. Poţi fi escorta mea.

Băiatul radia de fericire. Îi plăcea să i se atribuie noi responsabilităţi. Era ciudat pentru un copil de vârsta lui, când majoritatea preferă să stea afară şi să se joace.

Au călărit înspre Edgewood şi s-au oprit pe un dâmb de unde se vedea casa strămoşească a lui Sebastian.

— Ce ai aflat în dimineaţa asta de l-a îngrijorat pe Sebastian? începu ea.

— Nu părea îngrijorat.

— Se pare că pe el nu-l îngrijorează nimic, dar lista nu contează. Ce ai aflat?

— Ei bine, am mers jos, la grajduri, să întreb dacă au vreo slujbă. Dar nu m-au angajat. Toate slujbele erau luate. Unul dintre grăjdari era francez. Părea că nu-şi are locul acolo. Nu voia să vorbească, mi-a spus doar să dispar de acolo.

— Asta l-a supărat pe Sebastian?

— Nici nu i-am spus lui.

Margaret dădu ochii peste cap şi decise să-l lase pe Timothy să povestească întâmplarea fără să-l întrerupă.

— Continuă.

— Ei bine, tocmai voiam să plec şi să întreb la bucătărie dacă au de lucru, când însuşi marele lord a intrat în grajd şi s-a apucat să pună şaua pe cal. Nici unul dintre grăjdari nu i-a sărit în ajutor, aşa că m-am grăbit şi m-am oferit să-l ajut de parcă aş fi lucrat acolo. Am crezut că nu va observa şi aşa a fost.

— Isteţ din partea ta.

Timothy rânji.

— Şi eu am crezut la fel. Ei bine, am început să vorbesc vrute şi nevrute, nimic personal, bagă de seamă, doar destule încât să-l fac să se relaxeze şi să nu mă asculte cu adevărat, dacă înţelegi ce vreau să spun. Atunci am pomenit de fiii lui, i-am spus că am auzit că are doi fii excepţionali. Cu siguranţă asta a auzit-o. A încremenit. Puteam să răcesc laptele lângă el, atât era de rece.

— Asta e tot? Nu a spus nimic?

— Oh! Ba da. A spus că am auzit greşit, că el nu are decât un fiu. Celălalt e mort.

Şi morţii nu au voie să intre pe uşa din faţă, gândi Margaret. Dumnezeule mare! Probabil că pe Sebastian l-a durut când a auzit asta. Sau poate că nu i-a păsat, aşa cum spusese. Dar avea dreptate, înstrăinarea se adâncise din moment ce Douglas îl considera acum mort pe Sebastian. Nu ar fi fost bine primit decât ca soţul ei. Chiar şi asta avea să fie foarte greu de realizat. S-ar putea să nu mai fie nici ea bine primită dacă îl aducea pe fiul cel „mort” înapoi la Edgewood.

14

Sebastian se contopea perfect cu umbrele, o abilitate pe care şi-o dezvoltase cu mult timp în urmă. Luna apărea sporadic printre norii gri care se deplasau rapid pe deasupra. Dar luase asta în calcul când hotărâse să poarte mantaua cenuşie care-l acoperea de la gât până la ghete şi se observa mult mai puţin decât mantaua sa neagră în nopţile în care nu existau umbre. Aerul mirosea şi se părea că va veni o ploaie zdravănă în decursul nopţii. Dar el spera să nu se întâmple nimic cât timp avea să cerceteze terenurile de la Edgewood.

Vechea lui casă era încă bine luminată la această oră de seară. Trebuia să fie masochist ca să vină aici şi să-şi privească familia prin ferestre, ştiind că nu era bine-venit să i se alăture.

Se sprijini de copacul pe care el şi Denton obişnuiau să se caţere când erau copii. Într-o vară căraseră scânduri până sus şi construiseră o colibă. Era o ascunzătoare plăcută până când Denton a adus prea multe lucruri cu care să o decoreze şi craca principală care o susţinea s-a rupt. Au avut noroc că ramura a căzut încet şi i-a lăsat destul de uşurel la pământ. Dar l-a speriat destul pe tatăl lor încât să le interzică să mai construiască vreo căsuţă în copac.

Copacul se înălţa în faţa sufrageriei, unde familia lui era adunată acum. De astă dată expresia lui nu mai era

atât de indescifrabilă. Durere, regret, furie – erau toate acolo şi puteau fi observate de oricine, lăsase garda în timp ce se uita la tatăl său prin ferestre.

Douglas nu se schimbase mult. Îşi purta jumătatea de veac foarte bine. Părul lui era încă la fel de negru ca smoala, ca şi al lui Sebastian. Dacă avea şi fire argintii, asta nu se observa de la distanţă. Bunica lui, Abigail, se schimbase însă foarte mult. Părul ei era acum alb ca zăpada, umerii mult aduşi. Încă îşi purta părul aranjat într-un stil care nu mai era la modă. Dar ei îi stătea bine.

Dumnezeule! Cât îi lipsise bătrâna asta! Era mai mult decât bunica lor. Fusese totul pentru ei după ce mama lor murise când Sebastian avea nouă ani. Mândră, cu un aer regal, dar caldă şi iubitoare. Acum nu mai arăta la fel de caldă şi iubitoare. Vorbea bucuroasă cu Denton, dar nici un zâmbet nu-i răsărea pe buze. Şi nu arunca nici o privire spre capul mesei.

Douglas şedea acolo singur. Abigail mânca la celălalt capăt, iar Denton îi ţinea companie. Şi el se schimbase foarte mult. Când plecase Sebastian, el avea deja un aer descumpănit. Acum arăta şi mai şi. Avea privirea rătăcită, de parcă fusese călcat în picioare. Juliette nu-şi făcuse încă apariţia, dar era ev identică nu o aşteptau.

Distanţa de la masă dintre tatăl şi bunica sa era grăitoare. El nu privea o scenă fericită. Simţi o strângere de inimă. Trebuia sădea socoteală pentru atâtea lucruri. Şi existau mult mai multe de care el nici măcar nu avusese habar că era răspunzător.

Familia lui nu mai era o familie. Erau doar nişte oameni care locuiau în aceeaşi casă. Toată căldura dispăruse.

Contrastul îi rupea inima. Îşi aducea atât de bine aminte de alte cine. Giles era acolo foarte adesea şi chiar şi tatăl lui, Cecil, era un oaspete obişnuit. Fuseseră petreceri pline de veselie. Abigail era adesea tachinată fără îndurare şi ei îi plăcea asta. Şi toţi stăteau unul aproape de celălalt. Masa era mai mică şi toate scaunele erau ocupate. Conversaţia şi râsetele nu conteneau niciodată. Era un loc

unde doreai să fii, nu un loc de unde să vrei să scapi cât mai repede, aşa cum părea acum.

Douglas plecă primul de la masă. Îi spuse ceva de despărţire lui Denton, dar abia dacă îi aruncă o privire mamei sale. Sebastian se mută mai încolo, într-o parte a casei, până ce ajunse în dreptul biroului lui Douglas. Acolo se retrăgea de obicei după cină tatăl lui, timp de câteva ore. Cecil îl însoţea mereu când Giles venea la cină. Cei doi vechi prieteni nu duceau lipsă de subiecte de discuţie, iar râsul lor răzbătea adesea în toată casa.

Draperiile din încăpere nu erau trase. Câteva lămpi fuseseră aprinse deja. Douglas intră în încăpere şi închise uşa. Îşi turnă un pahar de coniac şi luă sticla şi paharul cu el. Se aşeză în spatele biroului şi bău dintr-o înghiţitură tot paharul, apoi îşi turnă altul. Singur, neştiind că este urmărit, îşi lăsă umerii să cadă. Aprinse un trabuc, dar nu fumă. Luă un ziar de pe birou, dar nu-l citi. Ochii lui priveau ţintă scaunul.

Părea că devenise un bărbat care nu mai spera nimic, pe care nu-l mai interesa nimic, nu avea nici un prieten cu care să împartă bucuriile vieţii – nici o bucurie de împărţit. Nu era singur doar în cameră, era singur cu el însuşi.

Durerea din pieptul lui Sebastian spori. El îl adusese pe tatăl său în starea asta, îl transformase în umbra omului care fusese cândva. În toţi aceşti ani nu ştiuse că Douglas ajunsese la fel de gol pe dinăuntru ca şi el. Se asemănau.

Nu era de mirare că toţi o îndrăgiseră pe Margaret cât timp locuise aici. Probabil că animase casa cu trăncăneala ei neîncetată.

Ceva mai târziu, Sebastian stătea întins pe pat, cu mâinile încrucişate sub cap. Nu se dezbrăcase, ştia că somnul va sosi cu întârziere în noaptea aceea şi probabil că va trebui să îşi aducă de jos o altă sticlă de coniac care să-l ajute pe parcurs. Totuşi, abia se atinse de prima fiind atât de adâncit în gânduri încât uita să bea.

Mort. Tatăl lui îi spusese lui Timothy că el e mort. Figurativ, desigur, dar chiar şi aşa. I se pusese şi o piatră de mormânt? Presupusese că atunci când va fi faţă în faţă cu

tatăl său va avea loc un schimb de cuvinte. Probabil că unele dure, dar cel puţin ar fi avut şansa să-şi exprime îngrijorarea, sau mai degrabă îngrijorarea lui Margaret, şi probabil să colaboreze cu Douglas ca să descâlcească suspiciunile care apăruseră.

Făcuse această presupunere înainte de a afla de înstrăinarea tatălui său de Cecil şi chiar de propria lui mamă, ca şi de faptul că duşmănia faţă de fiul lui cel mai mare crescuse mai degrabă cu trecerea anilor decât să se atenueze, până într-acolo încât Douglas nici nu mai accepta că Sebastian trăieşte. Mort. Şi el care credea că propria lui amărăciune nu are seamăn.

Se confrunta acum cu un zid de netrecut. Nu putea să-l spargă. Probabil că Margaret putea. Fusese acceptată în sânul familiei lui. Era destul de apropiată de Douglas încât va încerca din răsputeri să-l „salveze”, dacă chiar avea nevoie să fie salvat. Poate că era necesar să fie salvat doar de el însuşi. La naiba!

Sebastian ar fi vrut să dea vina pe tatăl lui pentru afacerea în care era implicat. Dar nu putea face asta. Totul, fiecare reacţie şi rezultatul care urma puteau apăsa doar pe umerii lui.

Mârâi şi se ridică, dezgustat de el însuşi că încerca să dreagă ceva ce nu se mai putea drege. Se duse să o caute pe Margaret.

Trebuiau să pună la punct un plan ca el să poată duce la bun sfârşit treaba pentru care îl angajase şi să se întoarcă cât mai repede în Franţa.

Refuzase să ia cina cu el în seara aceea şi de aceea el se dusese la Edgewood. Nu era surprins. Comportamentul lui din seara precedentă fusese vrednic de dispreţ. Şi asta intenţionat, totuşi, nu era necesar să fie chiar atât de insultător pentru a o face să păstreze distanţa. Părea că ea nu are nici o problemă să ţină în capul listei de priorităţi duşmănia ce i-o purta şi fără ajutorul lui. Poate că era invers. El avea nevoie de un motiv pentru a-şi ţine mâinile cât mai departe de ea.

Asta era enigma problemei. Aseară intrase în

sufragerie arătând atât de delicată şi ispititoare în rochia ei de mătase de culoarea piersicii, încât atracţia pe care o simţea faţă de ea se transformase instantaneu în dorinţă. Nu ar trebui să-l tenteze într-o asemenea măsură. Antipatia faţă de el ar trebui să fie destul pentru a-l respinge, în schimb, avea chiar efectul contrar.

Ciocăni la uşa dormitorului ei. Se vedea lumină pe sub uşă, indicând că nu adormise încă. Dură totuşi un minut până ce deschise uşa. Halatul alb, vaporos pe care-l strângea cât mai aproape de gât sugera că îl făcuse să aştepte ca să-l îmbrace. Părul ei plutea liber, foarte întunecat în lumina slabă a lămpii din spatele ei. Arăta al naibii de dulce, îndreptându-i gândurile spre o direcţie mai intimă. Purta oare ceva pe sub halat?

— Este cam târziu, spuse ea. Ce doreşti, Sebastian?

Tonul tăios, nu – tonul absurd făcu ca gândurile lui să iasă de sub halatul ei.

— Trebuie să discutăm ce avem de făcut mâine, spuse el.

— Nu poate aştepta până dimineaţă?

— Nu. Aşteptarea poate duce la scene neplăcute ca cea de astăzi cu Courtly. Şi am înţeles din splendida tiradă care a urmat că ai prefera să evităm astfel de incidente.

Ea scrâşni din dinţi.

— Foarte bine, ne vedem în salon.

— Nu fi absurdă, Maggie. Suntem căsătoriţi. Servitorii tăi nu vor comenta nimic dacă mă inviţi înăuntru. De fapt, chiar se aşteaptă la asta.

— I-am spus menajerei mele, Florence, despre căsătorie ca să poată alunga mâine orice vizitator care ar dori să ne adreseze urări, cu care nu suntem încă pregătiţi să avem de-a face. Dar restul servitorilor nu sunt încă la curent că se presupune că noi suntem…

— Ba sunt.

Îi aruncă o privire furioasă fiindcă îşi permisese o asemenea libertate, dar deschise larg uşa şi se întoarse în cameră pentru a pune o oarecare distanţă între ei. Îşi strânse mai bine halatul, legându-l în talie. Părul ei era mult

mai lung decât crezuse el. Când îl văzuse ciufulit de vânt pe puntea corăbiei, era greu să observe că îi ajungea până la şolduri. Acum era perfect vizibil din moment ce ea încă stătea cu spatele la el.

Dormitorul ei era surprinzător. Se aştepta ca o persoană înţepată ca Margaret să prefere culori întunecate, masculine, potrivite cu firea ei agresivă, dar pereţii camerei erau acoperiţi cu tapet imprimat cu trandafiri roz. Masa de toaletă era drapată cu dantelă albă, patul mare era acoperit cu o cuvertură liliachie şi perne pufoase de mătase. Draperiile de catifea erau de un roz mai închis şi mai îndrăzneţ.

Numeroase scaune erau răspândite prin cameră, având spătarele capitonate cu acelaşi motiv. Scaunul pe care ea stătea să citească era , solid, cu flori mov şi roz, iar scaunul de la birou era în tonuri de mov-închis şi roşu. Covorul avea ca motiv central flori roşii şi roz învolburate. Biblioteca mare care acoperea jumătatea unui perete era plină până la refuz de cărţi, confirmându-i bănuiala că era şi o femeie citită. Tot lemnul mobilei era de stejar alb. Peste tot erau flori, în vaze mari pe podea, vaze mici pe mese, în ghivecele de lângă ferestrele acoperite, răspândind în cameră un miros plăcut. Chiar îi plăcea grădinăritul!

Biroul ei era o masă de lucru, acoperită cu registre cu cheltuielile pentru casă şi chitanţe, câteva poze înrămate; una, pe care o recunoscu, era a surorii ei, Eleanor. Îl cuprinse tristeţea când se gândi la moartea ei. Era o tânără fermecătoare şi atât de încântată de logodna ei cu Giles. Îl supăra gândul că Margaret îl învinuia de moartea ei.

Spatele lui Margaret deveni perceptibil rigid când îl auzi închizând uşa în urma lui. Se întoarse pentru a-l înfrunta. Dantela albă de la cămaşa ei de noapte se vedea prin deschizătura de sus a halatului. Se bucură să o vadă. Dacă ar fi continuat să-şi imagineze că e goală pe sub halat, ar fi rămas treaz toată noaptea.

— Se pare că progresăm destul de rapid de am ajuns deja în acest punct, comentă ea, evident supărată. Nu trebuia să faci unele investigaţii mai întâi?

El traversă camera. Se îndreptă spre un scaun care arăta foarte confortabil, aşezat în spatele ei, dar când ea se dădu repede la o parte din calea lui, se răzgândi şi continuă să se apropie de ea.

— Pierdere de timp, spuse el. Acum, vestea căsătoriei noastre va face ocolul. Şi mi-am permis să-l trimit pe unul dintre servitorii tăi la Edgewood pentru a-i anunţa că te-ai întors… cu un soţ.

— Ai început să-ţi permiţi prea multe, răspunse ca, încă retrăgându-se din calea lui.

— M-ai angajat şi vei plăti o sumă foarte generoasă pentru eforturile mele de a afla dacă există vreun complot împotriva tatălui meu. Nu comenta felul în care-mi fac datoria. Mâine dimineaţă, trimite-i un bilet tatălui meu în care să-l anunţi că te vei duce în vizită împreună cu soţul tău.

Asta o determină să se oprească.

— Şi să-l avertizez cu cine m-am căsătorit?

— Nu. Să trec mai întâi de uşă înainte ca el să afle. Altfel, s-ar putea să nu-l găsim acasă.

— Chiar crezi că va pleca pentru a nu fi nevoit să te revadă?

— Ori asta, ori te va informa pur şi simplu că în timp ce tu eşti bine-venită, soţul tău nu este, ceea ce va dejuca scopul acestei farse.

Margaret oftă.

— Foarte bine. Şi odată ajunşi acolo, ce le vom spune exact? Cum ne-am întâlnit? Unde ne-am căsătorit?

— În ce ţară ai stat cel mai mult în timpul călătoriei tale?

— În Germania şi Italia am petrecut cam aceeaşi perioadă de timp.

— Am petrecut un timp mai îndelungat în Italia, aşa că ar fi numai bine. Stăteam în acelaşi hotel. M-ai recunoscut şi mi-ai reamintit cine eşti. Am fost pe loc fermecat de tine şi am început să te curtez asiduu, ceea ce te-a cucerit pe loc. Aşa că, două săptămâni mai târziu, ne-am căsătorit.

— Oh! Atât de repede?

— Planul meu era să nu-ţi dau timp să te răzgândeşti şi să-ţi reaminteşti motivele pentru care nu ar trebui să te căsătoreşti cu mine.

— Deştept bărbat! răspunse ea încuviinţând din cap. Dacă va fi cazul, aş prefera formularea: Dragostea învinge orice obstacol. Cel puţin asta îi voi spune tatălui tău.

— S-ar putea să nu fie necesar să-i spui ceva.

— De ce nu?

— Pentru că probabil nu va sta în încăpere mai mult decât îi va lua să mă vadă.

— Chiar crezi că va pleca fără să-ţi adreseze vreun cuvânt?

— Crezi că nu o va face după ce i-a spus lui Timothy? replică el.

Expresia ei se schimbă. Dumnezeule! Nu cumva acum simţea o oarecare simpatie pentru el? Când îl dispreţuia? Nu! Asta ar fi fost o contradicţie prea mare. Desigur, situaţia lui era patetică. Oricine avea un suflet delicat l-ar compătimi.

— Fii atentă, Maggie! o avertiză el. Nu vrei să începi să mă placi.

Se încruntă la el şi îi arătă uşa cu degetul.

— M-ai informat despre planul pe care l-ai pus în aplicare, acum poţi pleca. Nu voi mai tolera nici o insultă.

El nu se mişcă.

— Unde naiba vezi tu insultă în ceea ce am spus?

— Să sugerezi că aş putea să te plac după tot ce ai făcut, asta este o insultă pentru mine.

— Cu tot gunoiul pe care l-ai adus la uşa mea? replică el sarcastic. Pentru jumătate din el îmi declin responsabilitatea. Dar asta îmi aduce aminte de ceva. Mai ai cele două scrisori de la sora ta?

Ea clipi, surprinsă de schimbarea subiectului.

— De ce?

— Aş vrea să arunc o privire pe ele, spuse el. Le mai ai?

— Da.

Se îndreptă spre masa de scris din colţul drept al dormitorului, deschise un sertar şi scoase scrisorile.

— Nu ştiu de ce am păstrat-o pe prima, remarcă ea întorcându-se şi dându-i scrisorile. Nu se poate citi fiindcă este pătată de lacrimi. De ce vrei să le vezi?

— Mi se pare ciudat felul în care a plecat. La trei ani după moartea lui Giles. În trei ani avea destul timp să-i treacă mâhnirea. Dar plecând fără să spună nimănui, asta dă de înţeles că ar exista un nou motiv, nu cel pe care l-ai presupus tu.

— A doua scrisoare nu sugerează aşa ceva.

— Nu, dar prima s-ar putea să o facă.

Ea dădu din cap spre el.

— Uită-te la ea. Nu se vede nimic.

Sebastian se uită. Efectiv, fiecare cuvânt de pe pagină era fie pătat, fie şters de lacrimi, ca şi cum Eleanor ar fi plâns necontenit în timp ce o scria. Dar, aşa cum sperase el, mai erau câteva litere intacte, nu prea multe, dar putea descifra un cuvânt sau două dacă se străduia.

— Voi păstra astea un timp ca să le studiez, dacă nu te superi.

— Dacă chiar trebuie. Dar aminteşte-ţi să mi le înapoiezi. Acum, dacă nu te superi, este târziu.

— Ştii, Maggie? spuse, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe obraz. Vei fi nevoită să te prefaci că mă adori când vor mai fi şi alţii prin preajmă. Doar te-ai căsătorit cu mine. Vrei să te ajut să exersezi?

Ea vorbi repede, dându-se înapoi ca el să nu o mai poată ating;e şi îi arătă din nou uşa.

— Mă voi descurca eu cumva. Acum ieşi!

El ridică din umerii lui laţi.

— Cum vrei. Dar dacă te răzgândeşti…

— Afară!

Îi făcu pe plac, deşi era pornit şi ar fi vrut să o necăjească şi mai mult. Nu ştia ce găsea aşa special la Maggie, dar era surprins că-i plăcea să o scoată clin sărite.

15

Margaret fu nevoită să-i refuze pe vizitatorii clin ziua aceea. Şi fuseseră mulţi. Venise şi ducesa văduvă ca să-i vadă soţul. Vestea se răspândise rapid prin vecinătate şi, după câte spunea Florence, toată lumea se întreba cine este Henry Raven, de unde este şi cum de câştigase mâna fiicei unui conte. Dar ea refuza să mintă mai mult decât o făcuse deja.

Toată noaptea, până spre dimineaţă, tunase şi fulgerase. Nori de furtună se strânseră din nou la orizont după-amiază. Nu se putea spune în ce direcţie se îndreptau, dar spera că se vor duce înapoi spre mare înainte de a atinge ţărmul. Să mergi în vizită pe ploaie nu era numai neplăcut, era şi de prost-gust, obligând gazda să ofere adăpost până ce vremea se îmbunătăţea.

Edgewood nu era situat pe stânci, dar era destul de aproape încât marea se putea zări de la etajele superioare, de unde priveliştea era nelimitată. Pe când locuia acolo, lui Margaret îi plăcea să privească marea, mai ales dimineaţa, devreme, când putea privi soarele răsărind din apă. White Oaks era situat mai departe de ţărm, fără a avea privelişte spre coastă.

Margaret oftă, şezând în trăsură pe locul de lângă Sebastian.

— Acest subterfugiu este de-a dreptul dezagreabil, remarcă ea. Mai este timp să revii asupra hotărârii şi să mărturiseşti tot.

— Adevărul nu este mereu încununat de succes. În acest caz nu va avea nici un efect. Chiar tu ai spus, Maggie, că tatăl meu consideră accidentele lui ca fiind doar accidente. Dacă vei încerca să-i spui că viaţa lui este în pericol, va râde de tine. Dacă va auzi asta de la mine, o va vedea ca pe o scuză pe care o folosesc ca să-i reintru în graţii. Nu vreau să fiu acuzat de aşa ceva când, la naiba, nu este adevărat.

Tânăra se crispă când detectă în tonul lui o mare

amărăciune. O mai sesizase şi înainte. De obicei o ascundea, dar din când în când îi scăpa. Oare chiar se vedea ca inocentul din tragedia pe care o pusese în mişcare? Sau se dispreţuia pentru reacţia în lanţ care urmase flirtului cu Juliette?

Pocnetul unui tunet le însoţi sosirea. Margaret se încruntă şi aruncă o privire spre cer în timp ce Sebastian o ajuta să coboare din trăsură.

— Ar trebui să ne întoarcem, să revenim mâine. Este o mare impoliteţe să faci vizite când plouă.

El ridică din sprânceană.

— Te-ai răzgândit deja, Maggie?

— Nu, răspunse ea ofensată. Dar nu vreau să le murdăresc holul de la intrare sau să-i fac să se simtă obligaţi să ne ceară să rămânem din cauza vremii.

— Pantofii tăi nu sunt murdari de noroi şi vrei să fii invitată să stai. Fii drăguţă şi aminteşte-ţi de ce m-ai târât înapoi în Anglia. Am nevoie de mai mult decât de o scurtă vizită pentru a observa ce se petrece acolo şi să stabilesc dacă suspiciunile tale sunt întemeiate. Vremea din ultimele două zile nu putea fi mai bună nici dacă o comandam eu.

Înainte de a putea răspunde, uşa din faţă se deschise. Henry Hobbs, majordomul de la Edgewood, apăru în cadrul ei. Oh, Doamne! Alt

Henry. Şi domnul Hobbs nu era nou, era majordom la Edgewood de mai bine de treizeci de ani – un bărbat înalt, cu un nas ca un cioc şi cu ochi de un cenuşiu pătrunzător. Fără îndoială că l-a recunoscut pe Sebastian într-o clipă.

De aceea, Margaret anunţă repede:

— Domnule Hobbs, cred că-l cunoşti pe soţul meu, Sebastian Townshend.

— Soţ? spuse domnul Hobbs neîncrezător, apoi rânji uşor. Foarte bine. Vom mai avea parte de o furtună.

Deschise uşa larg. Margaret alese să ignore remarca despre furtună de parcă nu ar fi ştiut ce a vrut el să sugereze şi întrebă în timp ce intra în casă:

— Abigail primeşte vizite astăzi?

— Este în sala de muzică. Dumnezeu să o

binecuvânteze! încă mai crede că ştie cum să cânte la pianoforte, deşi nici clapele nu le mai vede.

Acum se putea auzi muzica şi, într-adevăr, era un tărăboi discordant.

— Şi lordul Townshend?

— Încă nu s-a întors de la partida de călărie din după-amiaza asta. De fapt, a cam întârziat. Nu am fost informat că ar avea de gând să facă vreun ocol, dar ştia că veţi trece pe aici, aşa că-l aştept să se întoarcă în curând.

— Atunci o vom vizita pe Abbie până ce se întoarce Douglas.

— Ceai, lady Margaret?

— Ar fi plăcut, mulţumesc.

Margaret se îndreptă spre sala de muzică. Sebastian nu scosese încă nici un cuvânt, dar nu o urmă imediat. Nici Hobbs nu plecase încă să comande ceaiul.

Sebastian spuse repede:

— Îmi pare bine să te revăd, Hobbs.

— Şi mie îmi pare bine să vă revăd, milord.

— Adu şi nişte coniac odată cu ceaiul. Am sentimentul că voi avea nevoie de o băutură tare în după-amiaza asta.

16

Margaret aşteptă până ce răsună şi ultima notă discordantă şi Abigail îşi puse mâinile în poală. Cu atenţie, ca să nu o sperie, spuse:

— Abbie, m-am întors în sfârşit acasă. Sper că nu ţi-am lipsit prea mult.

Lui Abigail îi trebui un răgaz ca să o descopere stând în uşă. Arăta bine. Părul ei alb ca zăpada era aranjat într-un stil care fusese la modă în secolul trecut, dar se potrivea foarte bine cu veşmintele ei demodate, datând din acelaşi secol. Hainele nu erau vechi, doar demodate. Multe alte doamne în vârstă, ca şi Abigail, sfidau noile tendinţe care se potriveau mult mai bine tinerelor domnişoare.

— Tu eşti, Margaret? Cum adică dacă mi-ai lipsit? Nu ai fost aici săptămâna trecută?

— Ei bine, nu. Am fost plecată patru luni. În Europa. Îţi aminteşti?

— Ah! Da. Acum îmi aduc aminte că mi-ai lipsit, fetişcană afurisită ce eşti. Vino aici şi îmbrăţişează-mă. Ştii că grădina noastră s-a dus de râpă de când ai plecat.

Margaret tresări, dar se grăbi să o îmbrăţişeze. Abigail nu se referea la călătoria, ci la întoarcerea ei acasă. Era o afirmaţie pe care o făcea de fiecare dată când venea în vizită. Era o dojană nu foarte subtilă pentru că o abandonase pe Abbie, pentru că aşa vedea bătrâna doamnă întoarcerea lui Margaret în casa familiei sale, White Oaks. Sera lui Abigail era foarte bine. Înainte de a pleca, Margaret însăşi îl instruise pe omul angajat să aibă grijă de ea.

— O să arunc o privire înainte să plec, spuse Margaret, aşa cum făcea de fiecare dată când venea în vizită.

— Aşa să faci.

— Să arunci o privire la ce? întrebă Sebastian intrând în cameră.

— Cine este? ceru Abigail să ştie, mijind ochii de culoarea chihlimbarului spre uşă.

Margaret îi lăsă lui Sebastian timp să răspundă, dar oftă când văzu că tace. Era evident că Abigail nu-l va recunoaşte când abia îl putea vedea.

— Abbie, m-am căsătorit, spuse Margaret.

— Te-ai căsătorit? Fără să mă inviţi la nuntă?

Tonul rănit o făcu pe Margaret să se crispeze din nou.

— S-a întâmplat pe Continent. A fost o dragoste fulgerătoare, explică ea repede. Ne-a mai constrâns şi timpul din moment ce eu aveam un itinerar de urmat şi nu stăteam mult timp într-un singur loc. Aşa că a trebuit să iau repede o decizie. Dar, într-adevăr, nu ne-a trebuit mai mult de două săptămâni pentru a fi siguri că ne potrivim de minune.

— Minte, Abigail, interveni Sebastian. M-a silit să o

urmez prin toată Europa înainte de a-mi spune „da” în cele din urmă.

Margaret îi aruncă o privire furioasă. O clipă, când el a spus că minte, crezuse că va da totul în vileag. Bărbat afurisit! Abigail încă mai mijea ochii spre el şi se încrunta. În cele din urmă se hotărî.

— Arată ca un saltimbanc. Eşti sigură că nu a venit să ne prade, Maggie?

Margaret zâmbi spre Sebastian.

— Ei bine…

— Da, este sigură, interveni Sebastian aproape mârâind.

— Voi pune să se ascundă argintăria pentru orice eventualitate, spuse Abigail.

Auzind-o, el dădu ochii peste cap. Margaret abia se abţinea să nu râdă. Unele dintre lucrurile care ieşeau din gura lui Abigail erau amuzante pentru că nu glumea. Ea vorbea cât se poate de serios.

Dar din moment ce bătrâna doamnă încă nu-l recunoştea, Margaret spuse zâmbind:

— Abbie, cred că ar fi bine să te uiţi mai îndeaproape la acest saltimbanc. Tu eşti cea care mi-a sugerat să-l aduc acasă.

— Nu am făcut aşa ceva…

— M-am căsătorit cu Sebastian, Abbie.

Zâmbetul lui Abigail apăru treptat, apoi deveni sclipitor.

— Chiar tu eşti, Sebby?

Sebastian arăta deodată înspăimântat.

— Dumnezeule! Nu şi dacă ai de gând să-mi spui aşa.

Abigail chicoti. Chiar chicoti! Şi traversă încăperea pentru a-şi îmbrăţişa nepotul care lipsise atât de mult timp.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-ai întors. Ştiu că poţi pune capăt acestei ameninţări la viaţa ! tatălui tău.

— Nu mai trebuie să-ţi faci griji, bunico. Voi afla dacă există vreo ameninţare reală.

— Vezi, Maggie? spuse Abbie radiind de fericire. Ţi-am spus că Sebastian va avea grijă de asta.

Margaret nu intenţiona să-i spună că va trebui să-l plătească pentru serviciu, când Abigail era atât de fericită să-l ştie acasă.

— Să ne mutăm în salon pentru această reuniune? sugeră Margaret. Domnul Hobbs va aduce ceaiul.

— Unde este bastonul meu? întrebă Abigail.

Margaret îl luă de lângă pianul de care era atârnat, apoi o ajută pe Abigail să iasă din încăpere. Bătrâna doamnă nu folosea prea des bastonul. De fapt, probabil că nici nu avea nevoie de el, dar îi plăcea să-l ţină în mână ca să-l poată ridica pentru a-şi impune punctul de vedere, ceea ce făcea frecvent. Intrau în salon când Margaret auzi…

— Dumnezeule! Ce cauţi aici?

Era Denton, fratele lui Sebastian. Ochii lui erau puţin injectaţi, dar asta nu era o noutate. Obişnuia să bea adesea fără măsură, efectele fiind vizibile în ziua următoare. Valetul lui avea foarte mare grijă de el, fiindcă altfel era impecabil îmbrăcat, ca de obicei, cu o haină de zi de un maro-deschis şi cravata legată impecabil. Denton nu purta haine mai relaxante nici chiar acasă.

În schimb, Sebastian nu arăta azi ca un saltimbanc, contrar remarcii lui Abigail. John se asigurase că arată perfect pentru întâlnirea cu familia, deşi Margaret îl văzuse o dată sau de două ori cum trăgea de cravata albă prea strânsă şi presupunea că nu mai purtase aşa ceva de ani buni. Văzându-i pe cei doi fraţi împreună, îşi reaminti de cum era Sebastian înainte de exil. Din fericire, Corbul lipsea.

Abigail a fost cea care a răspuns întrebării lui Denton. Auzul ei nu era cu nimic mai bun decât vederea în aceste zile, dar vocea lui Denton fusese ridicată din cauza surprizei.

— Sebastian este acasă, Denton, spuse Abigail încântată. Şi are nişte veşti minunate.

— Ce veşti?

— S-a căsătorit cu Maggie a noastră! exclamă Abigail.

Pe faţa lui Denton nu apăru o expresie şocată, ci mai degrabă a unui om distrus. Margaret gemu. Uitase de

sentimentele lui pentru ea, oricât de inoportune erau. Omul avea o soţie – pe care nu o prea plăcea, e drept – cu toate astea, Margaret fusese categorică imediat ce îşi dăduse seama că sentimentele lui Denton faţă de ea se îndreptau într-o direcţie greşită.

Sentimentul nu era cu siguranţă reciproc. Deşi îl plăcea pe Denton din moment ce făcea parte din familia ei provizorie, îl considera un om slab. De nenumărate ori o privise pe Juliette cum îl calcă în picioare. Putea să fie frumos ca păcatul, chiar mai chipeş decât fratele lui, dar nu simţea nici o atracţie pentru el.

Dar chiar şi Douglas sesizase sentimentele lui Denton pentru ea şi remarcase o dată, pe când era cam melancolic, că ar fi vrut ca Denton să-şi corecteze greşelile şi să-şi ia o soţie decentă. Margaret ştia că se referă la ea, deşi atunci a tăcut. Abia după ce i-a spus că se mută înapoi acasă, a fost sigură că el voia să găsească o scuză ca să o facă să rămână în familie. Pe atunci erau foarte apropiaţi. Ea devenise fata pe care Douglas nu o avusese niciodată.

— Să ne mutăm în salon pentru explicaţii? sugeră Margaret. Ceaiul trebuie să sosească.

Nu aşteptă încuviinţarea celor doi fraţi, în timp ce o escortă pe Abigail în salon şi o instală în scaunul ei preferat. Însă Sebastian şi Denton nu le urmară, aşa că o lăsă pe Abigail, scuzându-se că se duce să vadă de ce întârzie ceaiul. Apoi se întoarse repede în holul de la intrare şi la confruntarea care avea loc acolo.

— Tata ştie deja? întrebă Denton.

— Nu.

— Crezi că asta va schimba situaţia, nu-i aşa? îi ceru Denton explicaţii.

— De fapt, ştiu că nu.

— Este vreo problemă, Denton? întrebă Margaret pe un ton tăios în timp ce li se alătura.

Denton oftă.

— Nu pot să cred că te-ai căsătorit cu el, dacă chiar vrei să ştii. L-a ucis pe logodnicul surorii tale, îi reaminti el.

— Fostul logodnic. Este destul de greu să treci cu

vederea faptul că Giles a rupt logodna cu sora mea când s-a căsătorit cu soţia ta – înaintea ta, desigur.

Denton roşi. Ca şi Margaret pentru că vorbise urât de deschis.

Sebastian interveni:

— Margaret nu a avut de ales în această privinţă.

— Poftim? făcu Denton înţepat, înţelegând evident greşit ceea ce fratele lui intenţionase să spună.

— A vrut să spună, zise Margaret cu un ţâţâit de dezaprobare, că el chiar m-a vrăjit şi m-a făcut să mă gândesc doar la cât de fermecător este.

— Intenţionat, draga mea, spuse Sebastian, acordându-i un zâmbet diabolic de sugestiv.

— Ne-am cunoscut în Italia, Denton, continuă Margaret. Stăteam la acelaşi hotel. Nu l-am putut ignora dată fiind relaţia mea apropiată cu familia lui. Doar îl cunosc de-o viaţă. Şi după ce am făcut din nou cunoştinţă, ei bine, trecutul părea să fie îndepărtat. Am ajuns să cunosc destul de bine bărbatul care este el acum.

Asta o făcu să roşească din nou. Nu putea crede că spusese ceea ce sugerase el.

— Ca să spunem aşa, încercă ea să îndrepte lucrurile, nu regret că m-am căsătorit cu el.

— Asta, draga mea, merită un răspuns pe măsură.

Nu se aştepta ca Sebastian să o ia în braţe şi să o îmbrăţişeze, dar el făcu exact aşa. O îmbrăţişare a naibii de strânsă. Simţind cum tot trupul lui se apasă ferm de al ei, roşi şi mai tare. Şi apăru din nou senzaţia aceea de fluturi în stomac. De ce oare îi plăcea când o ţinea în braţe?

Dădu să se elibereze din braţele lui, dar el o strânse şi mai tare şi îi şopti la ureche:

— Te descurci de minune. Nu strica totul cu aere de fecioară. Te voi săruta acum spre binele lui Denton. Tu prefă-te în continuare.

— Stai, suspină ea, dar el nu se opri.

Nu o sărută scurt, manifestare absolut nepotrivită în public, chiar dacă singurul spectator era fratele lui. Ţinând-o încă strâns în braţe, buzele lui se apropiară de buzele ei

ca o catifea fierbinte, atât de posesive încât voinţa ei capitulă. Simţi sărutarea până în vârful degetelor. Dumnezeule! Gustul lui când îi strecură limba în spatele buzelor şi împinse în dinţii ei încleştaţi…

Îi dădu drumul şi chicoti. Era sigură că făcea haz de ea fiindcă îşi încleştase dinţii în efortul de a rezista senzaţiei pe care i-o provoca, şi el ştia asta. Totuşi, chicotitul suna atât de natural. Şi atunci realiză că el chiar chicotea. Ce actor bun era! Putea simula orice emoţie, chiar aşa?

Margaret dădu să se îndepărteze de el, dar îşi dădu seama că nu o ţineau genunchii. Îşi încordă toţi muşchii, închise ochii şi respiră adânc, regăsindu-şi stăpânirea de sine. Când deschise ochii, îi văzu pe cei doi bărbaţi uitându-se la ea şi simţi cum roşeşte din nou. Asta era prea de tot!

— Doamne, Sebastian! Poartă-te cum trebuie în public, îl mustră ea uşor.

— Imposibil, draga mea. Suntem încă proaspăt căsătoriţi, spuse el zâmbind.

Un zâmbet! începea să înţeleagă de ce crezuse cândva că e fermecător. Ochii lui aurii o contemplau cu subînţeles, de parcă ar fi împărtăşit vreun secret, ceea ce şi făceau. Era sigură că nu asta era impresia pe care încerca să i-o lase lui Denton. Era „neastâmpărat” pentru a-l impresiona pe Denton, să-i întipărească bine în minte că mariajul lor era temeinic din toate punctele de vedere.

Voia să-i dea peste nas, ştiind că mariajul lui Denton era un dezastru? Nu, nu credea că îşi pizmuia fratele. Şi totuşi, cum putea fi sigură?

Nici un membru al familiei Townshend, în afară de Abigail, nu vorbise vreodată cu ea despre Sebastian. Iar singura dată când ea îi pomenise numele de faţă cu Denton şi Douglas, atmosfera din cameră devenise glacială. Era în mod evident un subiect delicat, pe care nu l-a mai abordat niciodată. Abigail vorbea mai tot timpul despre el, dar nimic relevant – frânturi de amintiri din copilăria lui şi cât de mult îi lipsea.

Denton nu părea mulţumit de nimic din ce auzise şi văzuse. De fapt, arăta destul de furios şi nu făcea nici un

efort să ascundă asta.

— Ar trebui să pleci înainte ca tata să se întoarcă, spuse el pe un ton rece.

Sebastian ridică din sprânceană.

— De ce? Nu am venit aici pentru a fi reintegrat în familie.

— Atunci de ce ai venit?

— Să o văd pe bunica, desigur, răspunse Sebastian. De când Maggie a reuşit să mă târască înapoi, lupt cu dorinţa de a veni să o văd pe bătrâna doamnă. Şi de când…

Sebastian nu termină. Uşa principală se deschise brusc şi un individ care părea ieşit din minţi năvăli ţipând la Denton.

— Alt accident, milord! L-am găsit pe marginea drumului, întins într-un şanţ plin cu apă de ploaie.

Denton păli. Ca şi Margaret, până ce-l auzi pe Douglas lamentându-se de partea cealaltă a uşii, cu o voce enervată, dar abia perceptibilă.

— La naiba, omule! Pot merge şi singur.

— Am încercat, milord, spuse cineva. Veţi sângera dacă mai cădeţi o dată.

Lui Douglas Townshend nu i se făcu pe plac şi intră adus în braţe de doi oameni. Unul îl ţinea de picioare, celălalt de după umeri. Era murdar şi ud. Iar sângele curgea de pretutindeni…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sebastian înainte cu Margaret să o poată face.

Tonul lui era înşelător de nepăsător, dar ea aproape că putu simţi tensiunea pe care o emana.

Douglas răspunse, vocea lui sunând la fel de slăbită ca prima dată, deşi încă se mai putea detecta un dram de supărare:

— Cred că am căzut de pe afurisitul de cal. Apoi uitându-se în sus, direct spre Sebastian, întrebă:

— Tu cine eşti?

Era ca şi cum o lespede de mormânt se ridicase din podea chiar acolo, în holul de la intrare. Exact aşa simţea Margaret, aşa că-şi imagina ce putea simţi Sebastian, stând acolo, uitându-se la tatăl său care refuza să-i recunoască existenţa. Era distrusă. Probabil că şi el era, deşi nici o tresărire nu apăru pe chipul lui. Îşi ascundea atât de bine emoţiile!

Din fericire, Sebastian nu răspunse. Orice ar 11 putut spune – „fostul tău fiu, o fantomă, cel mai oribil coşmar al tău" – ar fi sunat fără doar şi poate sarcastic sau indiferent.

Tensiunea o ucidea, aşa că ea spuse, numai pentru a fi întreruptă:

— Douglas…

— Tu eşti, Maggie? întrebă Douglas.

Margaret era prea uimită ca să răspundă imediat. Nu o recunoştea? Atunci nu-l recunoscuse nici pe Sebastian.

— Văd dublu, zise Douglas şovăitor, şi eşti ca în ceaţă pe margini.

Înainte să apuce să răspundă, individul care intrase grăbit să aducă vestea şopti spre ea:

— Arde de febră, milady. Puteţi simţi cum iese fierbinţeala din el.

Margaret încuviinţă din cap. Era foarte eficientă în caz de urgenţe şi nu ezită să-i dirijeze spre scări pe bărbaţii care îl cărau pe Douglas. Mergând alături de ei, îl asigură pe Douglas:

— Da, sunt eu, Maggie.

— Aşa am crezut şi eu, răspunse el atât de încet că abia îl auzi. Vocea lui era din ce în ce mai slabă. Rămâi? Vreau să aud totul despre călătoria ta şi despre individul care a reuşit să-ţi câştige inima.

— Desigur…

Ea nu termină. Capul lui căzu într-o parte, spre bărbatul care îl căra. Leşinase.

— S-a mai întâmplat de două ori pe drum încoace, îl auzi spunând pe unul dintre oamenii care îl cărau, detectând un slab accent franţuzesc. Domnul nu a fost

conştient prea mult timp. Probabil din cauza febrei, adăugă individul când Margaret se uită spre sângele care picura de sub Douglas.

— Cineva să trimită după doctor, vă rog.

— Am trimis deja după el, milady, o asigură repede celălalt însoţitor. Ar trebui să ajungă curând.

Când nu mai avu de dat ordine, mâinile ei începură să tremure. Febra lui Douglas o îngrijora, dar faptul că sângera o înspăimânta. Nu şiroia constant, dar lăsa o dâră. Şi până ce nu ştia cât de gravă este rana, nu putea să se liniştească. Îi urmă pe bărbaţi sus, pe scări, pentru a-l ajuta pe Douglas să se instaleze.

Sângele îl îngrijora şi pe Sebastian. Imediat ce Margaret nu-l mai putea auzi, se întoarse spre omul rămas acolo, cel care anunţase accidentul. Totuşi, surprinse şi privirea lui Denton, ceea ce-l făcu să se oprească. Fratele lui urmărea şi el dâra de sânge de pe podea şi arăta destul de înspăimântat. Nu îşi amintea ca lui Denton să i se fi făcut greaţă la vederea sângelui. Deşi aşa se putea explica paloarea lui, Sebastian nu prea credea aşa ceva. Denton devenise palid ca moartea imediat ce auzise de accident. Arăta de parcă era în şoc.

— Revino-ţi! i se adresă aspru fratelui său. Du-te şi asigură-te că au fiert apă şi trimite-o sus. Şi bandaje. Şi mai trimite sus câţiva oameni care să-l ajute pe tata să se schimbe de hainele ude.

Denton se uită în sfârşit la el şi se grăbi spre bucătărie.

Singur cu tipul care rămăsese acolo, Sebastian îi acordă toată atenţia. Cum era de aşteptat, omul se dădu câţiva paşi în spate. Sebastian era obişnuit cu asta. Când apărea Corbul, toate celelalte păsări zburau, ca să spunem aşa. Nu că ar fi vrut să-l sperie pe bietul om. Pur şi simplu îşi pierduse îndemânarea de a-i linişti pe oameni.

— Cum te cheamă? Şi cine l-a găsit pe tatăl meu?

— Tu eşti fiul renegat? Cel care…?

Omul nu termină ce avea de spus şi se mai dădu un pas înapoi. Acum nu arăta doar îngrijorat, ci chiar

înspăimântat. Sebastian oftă.

— Da, eu sunt. Şi tu cine eşti?

— Robert Cantel, milord. Sunt grădinar aici de cinci ani. Ne-am mutat în zona de vest a terenurilor pe la jumătatea prânzului pentru a curăţa crengile. Lucrăm în grupuri. Nu l-am putut vedea pe tatăl dumneavoastră atât de departe în şanţ, dar am zărit calul său stând singur printre copaci.

— Mai exact, unde se întâmpla asta?

— Unde se întâlnesc terenurile de aici cu cele de la White Oaks, pe marginea drumului care duce spre Edgeford. Cred că fie venea, fie se ducea la Edgeford când a căzut şi a aterizat în şanţ.

— De unde sângerează? întrebă Sebastian.

— Are o tăietură urâtă în moalele capului. A colorat în roz apa din şanţ.

— Deci a pierdut mult sânge?

— Aşa se pare.

— Aş vrea să-mi arăţi exact unde a fost găsit.

Robert aruncă mai întâi o privire spre scări, de parcă spera să apară unul dintre tovarăşii lui ca să-i poată pasa sarcina. De obicei, Sebastian avea răbdare ca să rezolve cu spaima pe care o inspira, dar nu şi astăzi.

— Acum.

Ameninţarea nu era în tonul lui. Spusese cuvântul destul de liniştit. Era însă în expresia lui, care promitea consecinţe grave dacă omul nu se mişca imediat. Frica îl făcu pe om să iasă repede pe uşă. Abia dacă se uită în urmă ca să se asigure că Sebastian îl urmează.

Sebastian cunoştea în mare locul de care îi vorbise grădinarul. Era la o distanţă de zece minute de mers pe jos, aşa că nu necesita să ia un cal de la grajduri. Ar fi putut să-l lase pe Robert să se ducă la treburile lui, dar voia să fie sigur asupra exactităţii locului. Şi poate că va mai avea de pus şi alte întrebări şi nu ar fi vrut să fie nevoit să-l caute mai târziu pe bărbat ca să-i răspundă la ele.

Totuşi, era evident unde căzuse Douglas. Apa de ploaie era tulbure în şanţul care se întindea de-a lungul

drumului şi care avea vreo zece centimetri adâncime. Sebastian putea vedea urme de sânge care nu se diluaseră încă de tot.

De-a lungul drumului erau copaci, pe ambele părţi, până în capăt, spre Edgewood. Multe crengi se împleteau deasupra drumului, umbrindu-l. Mai exista şi o pădurice de-a lungul marginii vestice a proprietăţii care se întindea până la pădurea bogată din partea de nord, unde se afla şi Piatra Duelului.

Sebastian îşi întrerupse brusc şirul gândurilor. Se ştia că atât Edgewood, cât şi vechiul sat Edgeford îşi trăgeau numele de la această întindere împădurită. Pe atunci, familia Townshend era proprietara satului. Încă mai deţineau majoritatea terenului pe care se afla oraşul Edgeford.

Arborele bătrân cel mai apropiat de locul unde căzuse Douglas avea o creangă joasă în spate şi una într-o parte. Niciuna dintre ele nu era destul de aproape de drum pentru a împiedica trecerea, dar câteva atârnau suficient de aproape ca, atunci când calul lui Douglas ieşise de pe drum dintr-un motiv oarecare, Douglas să fi putut fi lovit şi dat jos din şa de creanga din apropierea şanţului în care s-a rostogolit apoi.

Examină atent zona, panta de la drum la şanţ şi băltoaca. Erau multe urme de paşi, dar probabil că aparţineau oamenilor care îl găsiseră pe Douglas. Dacă existaseră şi urme de copite îndreptate în direcţia aceea, dovada fusese distrusă de salvatori. Cauza rănii de la cap a lui Douglas era evidentă. O piatră ascuţită abia se vedea ieşind din apă, dar era destul de mare să poată provoca rana dacă Douglas s-a lovit cu capul direct de ea.

Terminând de examinat scena, Sebastian fu mulţumit că rana tatălui său era pricinuită de un accident. Ceea ce nu excludea posibilitatea ca cineva să fi fost acolo şi să fi provocat accidentul.

Numai Douglas putea elimina complet această posibilitate, aşa că nu se putea trage nici o concluzie fermă până ce tatăl său nu-şi va reveni suficient pentru a vorbi.

18

Douglas avea într-adevăr o tăietură destul de urâtă în spatele craniului. A fost nevoie de patru copci şi încă una din cauza umflăturii. Din fericire, nu s-a trezit cât timp acul şi-a făcut meseria.

Doctorul Culden era mai puţin îngrijorat de rană şi mai mult de febra care îl făcea pe Douglas să leşine întruna. Culden, care făcea parte din mica nobilime, devenise doctor pentru că aşa vrusese el. Îi cunoştea pe toţi personal şi era doctorul lui Margaret de când era copil.

După toate socotelile, se părea că Douglas zăcuse în şanţul cu apă rece mai bine de o oră. Dr. Culden nu putea să precizeze dacă febra provenea de la o infecţie sau de la o răceală cauzată de apa rece. Febra actuală îl putea aduce într-o stare din care nu s-ar mai trezi.

— Am mai văzut aşa ceva, îi spuse dr. Culden lui Margaret înainte de a pleca. Cu siguranţă că nu adesea, dar am avut un pacient care nu s-a trezit timp de trei săptămâni şi un altul care nu s-a mai trezit niciodată.

— Niciodată?

— A murit biata femeie.

— Pentru că nu a fost hrănită? întrebă Margaret.

— Nu, i-am băgat cu forţa pe gât lichide consistente folosind o pâlnie, dar nu a fost de ajuns. În cele din urmă s-a dus, cam după un an. Din cauza unei răni la cap.

Margaret nu ar fi trebuit să întrebe. Dumnezeule, era îngrozitor! Şi chiar nu avea nevoie să audă aşa ceva acum. Nu i se va întâmpla una ca asta lui Douglas. Nu va îngădui aşa ceva.

— Nu am vrut să te alarmez, Margaret. Douglas este un bărbat puternic şi sănătos. Sunt sigur că-şi va reveni, continuă el. A pierdut mult sânge şi de aceea este slăbit. Chiar şi numai asta i-ar putea provoca starea de inconştienţă. Cel mai probabil vom şti mai multe diseară.

Mă voi întoarce pe înserat.

— Vă mulţumesc.

— Totuşi, acum va avea nevoie de supraveghere constantă. Plasează o servitoare la capul patului. Dacă se trezeşte şi încearcă să coboare din pat, poate să cadă şi să se rănească mai rău. Şi atunci când se va trezi, aşa cum îl cunosc eu pe Douglas, nu va vrea să stea în pat. Dar trebuie. Tu eşti probabil singura de care va asculta, Margaret. Sper că vei sta aici în perioada asta.

— Ei bine, eu... Cu siguranţă, dacă credeţi că este necesar.

— Da, este necesar.

Doctorul îi mai dădu şi alte sfaturi cum să facă faţă febrei, lucruri de bun-simţ pe care ea le ştia deja. Douglas fiind instalat pentru moment, plecă să o caute pe Abigail. Trebuia să o informeze şi pe ca, dacă nu o făcuse Denton deja. Probabil că nu. fui nu-i plăcea să transmită veşti proaste. Nici ei, dar cineva trebuia să o facă.

Abbie nu mai era în salon, deşi încă se mai putea vedea că îşi luase ceaiul acolo. Probabil că era foarte supărată că Margaret şi Sebastian nu s-au întors să stea de vorbă cu ea. Pe de altă parte, era posibil ca ea să fi şi uitat tot.

Lui Margaret i s-a spus că Abigail s-a dus sus, în dormitorul ei, pentru a se pregăti de cină. Mai curând să tragă un pui de somn. Aşa că Margaret ciocăni uşor la uşă ca să nu o deranjeze dacă dormea.

— Intră! auzi de cealaltă parte a uşii.

Intră. Abigail şedea la birou. Folosind o lupă, încerca să descifreze cuvintele dintr-o scrisoare pe care o primise.

— M-am gândit că dormi, începu Margaret.

— Nu mai dorm după-amiaza. Nu e o idee prea bună la vârsta mea să-mi petrec viaţa dormind.

Margaret ar fi zâmbit dacă nu ar fi fost îngrijorată. Probabil că Abigail credea că renunţase să doarmă, adevărul era însă că moţăia adesea în timp ce şedea pe scaun, apoi refuza să recunoască cum că adormise. Scuza ei obişnuită era că-şi odihnea ochii. Toată lumea era destul

de binevoitoare încât să nu pomenească sforăitul.

— Abbie, trebuie să vorbim, spuse Margaret trăgând un scaun aproape de birou.

— Splendid. Ştii că-mi place să discut cu tine, draga mea, şi avem destul timp până la cină.

— Mă tem că am nişte veşti proaste. Douglas a suferit un accident.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că acum Sebastian este acasă! El va avea grijă de asta.

— Ei bine, un accident cu consecinţe serioase... Nu, nu, el este bine, adăugă ea repede când culoarea din obrajii lui Abigail începu să dispară. Dar are febră mare.

Abigail se încruntă.

— A mai avut febră şi înainte. Toată lumea face febră, fetiţo.

— Dar dr. Culden nu este sigur care este cauza acesteia. Douglas a căzut cam rău şi şi-a spart capul. Dar încă şi mai rău este că a aterizat într-o băltoacă şi cine ştie cât a zăcut acolo. Probabil că apa nu era foarte rece, dar bate un vânt rece astăzi din cauza ploii.

— Vrei să spui ceva. Nu te mai ascunde după degete, fetiţo. Spune tot.

— S-ar putea să nu fie o febră obişnuită. Nu poate sta conştient mai mult de câteva minute. Leşină tot timpul. Vederea lui era înceţoşată, foarte înceţoşată. La început nu m-a recunoscut. Iar pe Sebastian nu l-a recunoscut deloc.

— Crezi că a făcut-o intenţionat?

— Ei bine, sigur că este posibil, dar nu prea cred.

Abigail pufni.

— Ceea ce nu înseamnă că nechibzuitul meu fiu va sta de vorbă cu Sebby când îl va recunoaşte.

Margaret era obişnuită cu diminutivul pe care numai Abigail îl folosea pentru Sebastian, dar era ciudat să-l audă din nou acum, că îl cunoştea pe bărbat. Nici vorbă, Sebastian Townshend nu mai era Sebby.

— Acum îmi reamintesc, continuă Abigail. S-a întors Sebby? L-am căutat mai devreme şi nu l-am găsit nicăieri şi am atâtea de vorbit cu el.

— Sunt sigură că este… Margaret tăcu când Abigail se ridică şi se îndreptă spre uşă. Aşteaptă puţin, Abbie. Cum rămâne cu Douglas? Va avea nevoie de supraveghere permanentă timp de câteva zile şi de distracţie când se trezeşte pentru a-l ţine în pat. Doctorul a fost categoric în privinţa asta. Trebuie să stea în pat.

— Şi?

Margaret ezită o clipă, dar nu era prima dată când încerca să repare ruptura dintre mamă şi fiu. Şi acum avea un motiv foarte bun.

— Cred că i-ar face foarte bine dacă l-ai vizita în timpul convalescenţei lui şi chiar i-ai vorbi, desigur când se va trezi. Ai grijă, nimic care să-l supere.

— Da, da. Cred că pot accepta un armistiţiu temporar şi să vorbesc cu nătărăul ăla… pentru moment.

Margaret nu se aştepta să fie atât de cooperantă. Dar nerăbdarea lui Abigail era evidentă. Probabil că ar fi fost de acord cu orice numai să încheie această conversaţie ca să plece în căutarea lui Sebastian.

— Splendid, Abbie! Totuşi, nu am vrea să-l supărăm. Doar subiecte banale. Nimic neplăcut.

— Se pare că glumeşti, fetiţo. Ce alte subiecte mai ştii în afara celor neplăcute?

19

Sebastian era pe punctul de a aduce în discuţia cu fratele său unul dintre acele subiecte neplăcute. Denton nu mai era prin preajmă după ce el se întorsese de la examinarea locului accidentului. Revenise totuşi pentru raportul doctorului şi, înainte să dispară din nou, Sebastian îl luă pe după umeri şi îl conduse afară, unde puteau discuta lară să fie întrerupţi.

— De ce mă simt de parcă sunt silit să port o discuţie cu tine, Sebastian? întrebă Denton, uitându-se explicit spre mâna care se afla încă pe umărul lui.

— Pentru că aşa şi este.

— Poţi foarte bine să-mi dai drumul acum, replică Denton înţepat.

— Glumeam, zise Sebastian, dându-i drumul. Ajunseseră la bătrânul copac de lângă casă în care îşi construiseră căsuţa cu mulţi ani în urmă.

— Cum să nu, spuse tăios Denton. Ai fost plecat atâta timp, dar nu te-ai schimbat deloc, nu-i aşa? Şi unde ai plecat? De câte ori am crezut că te voi întâlni în Londra, dar nu te-am întâlnit niciodată. Chiar ai plecat din ţară?

— Da, şi nu aveam nici o intenţie să mă întorc. Locuiesc pe Continent, de fapt, în nici un loc anume. Călătoresc mult din moment ce munca mea mă poartă în toate colţurile Europei.

— Munca? Chiar munceşti ca să-ţi câştigi existenţa?

Sebastian fu nevoit să râdă când văzu expresia îngrozită a fratelui său. Era o reacţie tipică pentru nobilimea privilegiată.

— Ce credeai că voi face ca să pot supravieţui când am plecat de aici cu mâinile goale?

Denton roşi.

— Ei bine, am presupus… De fapt, nu am presupus nimic, dar sigur nu m-am gândit că te vei apuca de îndeletniciri comune.

— Nu este nimic comun în ceea ce fac eu. Oamenii îmi plătesc mulţi bani ca să îndeplinesc ceea ce ei nu pot face singuri.

— Cum ar fi?

Sebastian ridică din umeri.

— Recuperez bunuri de valoare furate, corectez greşeli, rezolv dispute, eliberez inocenţii întemniţaţi. Câte puţin din toate. Am devenit ceea ce ai putea numi mercenar. Acum este rândul tău. Atitudinea ta este cam defensivă pentru o revedere, Denton. De ce?

Denton îşi trecu mâna prin părul lui negru. Avea însă şi câteva fire cărunte la tâmple, care nu se prea observau decât dacă te uitai de aproape. Ochii lui de culoarea chihlimbarului erau injectaţi, ceea ce se putea observa

foarte bine, şi încercănaţi. Ochii lui Denton nu fuseseră niciodată atât de strălucitori ca ai lui Sebastian. Pielea lui era palidă, prea palidă, de parcă ieşea rareori din casă. Avea o mică cicatrice pe obraz, alta pe sprânceană, dar niciuna nu se afla acolo când îl văzuse Sebastian ultima dată. Cu totul, Denton arăta pe jumătate distrus, epuizat, ca un om care s-a lăsat adesea pradă viciilor. Era cu un an mai mic decât Sebastian şi totuşi acum arăta de parcă el era fratele mai mare.

Într-un târziu, Denton oftă.

— Mă şochează revederea. Nu m-am aşteptat la asta.

— Nici eu nu m-am aşteptat să te revăd, spuse Sebastian.

Apoi adăugă brusc:

— Mi-am dat seama că mi-ai lipsit.

— Mincinosule! aproape că mârâi Denton. Nu ai avut nici odată timp pentru mine. Nu am fost nicicând apropiaţi.

— Ştiu. Şi regret, spuse Sebastian, sincer. Dar nu erai uşor de abordat. Ţi-ai construit resentimentele foarte devreme.

— De ce naiba aduci asta în discuţie? Face parte din trecut. Nu poţi schimba trecutul, Seb.

— Presupun că nu, fu Sebastian de acord. Dar dacă nu asta este cauza atitudinii tale defensive, ce este?

Denton părea neîncrezător.

— Dumnezeule! Ai apărut. Este de ajuns, nu-i aşa? Apoi tata apare cărat pe braţe în casă, atât de rănit încât nici nu vede clar. Iar Maggie s-a căsătorit cu tine. Încă nu pot crede aşa ceva. Ai căzut în cocină şi tot ai ieşit mirosind a trandafir, nu-i aşa? Asimilez totul mai greu şi eram deja cu nervii la pământ înainte de a ajunge tu aici. Aşa că la ce naiba te aşteptai? Să râd şi să te îmbrăţişez?

— Nu m-am aşteptat să aflu că eşti îndrăgostit de nevasta mea sau că te-ai căsătorit cu nevasta lui Giles, spuse Sebastian pe un ton dur. Chiar, unde este femeia aia uşuratică?

Denton păli auzindu-l, dar spuse:

— Nu veni acasă după unsprezece ani ca să începi să

faci presupuneri, când nu ştii nimic din ceea ce se întâmplă aici.

— De ce nu-mi spui tu? începe prin a-mi spune cum de ai ajuns să te căsătoreşti cu femeia adulteră care a provocat duelul ce mi-a distrus viaţa.

— Nu a provocat nimic, zise Denton. Ea ajurat că tu…

— A minţit, îl întrerupse Sebastian.

— Oricum ar fi, tu nu erai aici să susţii contrariul şi atunci a reuşit să mă convingă. Era singură, disperată şi locuia cu Cecil, total distrus şi el după moartea lui Giles. Am început să o vizitez ca să o mai înveselesc.

— Presupun că a fost nevoie de căsătorie ca să o înveseleşti?

Denton roşi.

— Nu, tocmai voiam să o instalez ca metresă, şi aşa am şi făcut, dar – unele lucruri se întâmplă. A rămas gravidă.

Sebastian ridică din sprânceană, chiar surprins.

— Ai un copil?

Denton deveni şi mai palid.

— Nu. L-a pierdut.

— Desigur, comentă sec Sebastian.

Denton îi aruncă o privire furioasă.

— Asta a fost şi reacţia mea, dacă vrei să ştii. Dar acum dorm cum mi-am aşternut. Mă ocup de asta cât pot de bine.

Adică mai deloc, deduse Sebastian, dar fusese destul de dur, aşa că nu mai comentă.

— Ai spus adineauri că eşti cu nervii la pământ. De ce?

Denton oftă.

— Pentru că Juliette este la Londra, la cumpărături. Cheltuieşte de fiecare dată sume imense de bani când se duce acolo, fără nici o măsură. Tata se urcă pe pereţi când primeşte notele de plată.

— Atunci de ce nu te duci cu ea ca să-i stăvileşti extravaganţele?

— Pentru că atunci când mă duc, terminăm prin a

face o scenă care este subiect de bârfa luni de zile. Tata se împotriveşte soluţiei ăsteia şi mai mult.

— Una dintre certurile voastre?

— Se pare că Maggie te-a pus la curent.

— Nici pe departe. Nu mi-a spus din ce cauză vă certaţi.

— Întrebarea ar trebui să fie: din ce cauze nu ne certăm? Lista ar fi mult mai scurtă.

Sebastian dădu din cap. Îi era greu să înţeleagă atitudinea lui Denton. Date fiind împrejurările, se aştepta ca Denton să manifeste cel puţin o dragoste nemărginită pentru soţia lui, ceea ce îl scuza că o păstrează. Dar se pare că nimeni nu o plăcea pe Juliette, nici măcar soţul ei. Atunci de ce rămâneau căsătoriţi?

Nu se aştepta la un răspuns, totuşi întrebă:

— De ce nu ai divorţat de ea?

Denton explodă:

— Doamne Dumnezeule! După unsprezece ani vii acasă cu o scuză de doi bani şi imediat începi să agiţi apele. Ei bine, am veşti pentru tine. Ce facem noi, soţia mea şi cu mine, nu te priveşte.

— Nu sunt de acord, replică sec Sebastian. Din cauza soţiei tale mi-am omorât cel mai bun prieten şi mi-am pierdut viaţa pe care o aveam pe atunci.

Nu intenţionase să-şi arate noua lui faţă, cel puţin nu fratelui său. Dar putea să-şi dea seama din privirea precaută a lui Denton că tocmai asta a făcut.

Se debarasă de aerul ameninţător pe care putea atât de uşor să-l simuleze şi încercă să zâmbească. Spuse liniştit:

— M-am gândit mult dacă să o las pe Maggie să vină acasă. Locul ei este alături de mine acum, iar locul meu nu este aici. Dar mi-a lipsit Abbie. Am vrut să am şansa să o mai văd o dată înainte de a fi prea târziu. Vârsta ei înaintată nu oferă multe oportunităţi. Dacă vrei să numeşti asta o scuză de doi bani, aşa să fie.

Jenat, Denton spuse:

— Îmi pare rău. Acum se pare că vei avea destul timp

să o vizitezi pe bunica. Ai de gând să stai până ce îşi revine tata? Culden vrea ca Maggie să facă pe infirmiera. Se gândeşte că tata o va asculta barem pe ea şi va sta în pat până ce se va însănătoşi.

— Mu m-am gândit atât de departe. Mă aşteptam să fiu nevoit să mă lupt pentru a o putea vedea pe Abbie. Nu mă aşteptam ca tata să delireze aşa încât să nu mă recunoască.

— Mai degrabă o lovitură…

Denton nu termină, făcându-l numaidecât pe Sebastian să râdă.

— Ghinion? Ei bine, oricum mă îndoiesc că voi sta mult timp pe aici. Când te aştepţi să se întoarcă soţia ta?

— În câteva zile, probabil pe la sfârşitul săptămânii.

Apoi întrebă suspicios:

— De ce?

Sebastian ridică brusc din umeri.

— S-ar putea să plec înainte. Nu sunt sigur că pot da din nou ochii cu femeia aia fără să o omor.

— Cu aşa ceva nu se glumeşte, Seb.

— Nu glumeam, spuse simplu Sebastian. Apropo, ce ai păţit la picior de şchiopătezi?

Fie din cauza a ceea ce a spus despre soţia lui, fie pentru că întrebase de şchiopătat, Denton plecă iară să răspundă. Sebastian îl lăsă în pace. Pentru moment, aveau amândoi destule la care să se gândească.

20

Edna sosi târziu în după-amiaza aceea aducând cu ea câteva dintre cuferele lui Margaret pline cu haine. Aparent, Sebastian trimisese vorbă că vor sta la Edgewood o perioadă de timp. Lui Margaret i s-a pus la dispoziţie vechea ei cameră. Era o cameră mare, cu mai mult spaţiu decât avea ea nevoie, dar pentru că aici locuise patru ani în timpul şederii ei, se simţea chiar confortabil, ca acasă.

Avea timp să-şi schimbe hainele înainte de cină. Majoritatea garderobei ei era în tonuri pastelate virginale, care erau la modă printre tinerele debutante în societate, dar mai avea şi câteva rochii în culori mai mature, pe care le purta acasă când nu aştepta pe nimeni. Acum, că era „căsătorită”, ar fi fost mai potrivit să poarte culori ! mai închise. De fapt, chiar le prefera pe acestea, fiindcă făceau ca părul ei să pară mai deschis la culoare, să aibă o nuanţă mai modernă. Cu siguranţă, părul nu era cel mai bun atu al ei. Blondul era la modă. Şatenul de culoarea nisipului nu putea fi definit.

Edna o cunoştea prea bine, aşa că împachetase toate rochiile de culoare închisă pentru şederea ei la Edgewood, inclusiv câteva adecvate pentru cină. Margaret alese o rochie de seară de un albastru-safir, croită modern, cu mici încreţituri pe umeri şi cu mânecile strânse la încheieturi. Nu o prea interesa corsajul empire, stil franţuzesc, atât de la modă pe timpul domniei lui Napoleon, şi s-a bucurat când au revenit corsajele strânse pe mijloc şi fustele simetrice. Doar talia ei micuţă era unul dintre cele mai bune atuuri ale ei, dar nu avusese des ocazia de a arăta acest lucru până de curând, când moda se schimbase.

Edna îi lăsă câţiva cârlionţi să-i cadă uşor pe umeri, făcându-i, în contrast cu rochia de un albastru intens, să pară aproape blonzi în lumina lămpii.

— Şi unde va dormi soţul tău cât timp veţi sta aici? vru Edna să ştie.

Margaret remarcă nota de dezaprobare din vocea cameristei, dar răspunse simplu:

— Îmi imaginez că acolo unde obişnuia să doarmă. Mie mi-au oferit fosta mea cameră şi sunt sigură că aşa vor face şi cu el. Cuplurile căsătorite din cercurile noastre nu împart de obicei aceeaşi cameră. Ştii asta.

Edna pufni.

— Fii atentă cu şarada asta, Maggie. Nu-i îngădui acestui bărbat să-şi ia unele libertăţi care nu i s-ar permite altfel, doar pentru că te prefaci că eşti căsătorită cu el.

— Îţi faci prea multe griji, răspunse Margaret. liste aici

pentru a afla ce se petrece cu adevărat, doar atât. Şi ştie că nu-l prea plac. Am vorbit destul de clar cu el în privinţa asta.

— Bine. Asta ar trebui să-l facă să nu-i vină cine ştie ce idei nelalocul lor.

Margaret ar fi fost de acord dacă Sebastian nu ar fi sărutat-o mai devreme în faţa lui Denton, dar nu era să-i spună Ednei.

Se grăbi cu restul pregătirilor, vrând să verifice din nou ce face Douglas înainte de a coborî. El încă nu se trezise. Începea să o îngrijoreze, dar va aştepta să vadă ce are de spus dr. Culden când se va întoarce.

Se părea că febra lui Douglas nu mai crescuse, dar era deja foarte mare de la început şi încă nu scăzuse. Cele două cameriste pe care le pusese să stea cu rândul lângă patul lui trebuiau să o cheme de îndată ce el se trezea, indiferent de oră. Până atunci nu îşi putea scoate din minte cele „mai rele" complicaţii de care vorbise dr. Culden. Nu îl mai văzuse pe Sebastian după ce doctorul plecase de ceva vreme. Totuşi, el o aştepta la capătul scărilor. Felul în care ochii lui o cercetau în timp ce cobora o făcu să se emoţioneze. De obicei, când un bărbat o privea aşa, nu simţea nimic deosebit. Când o făcea Sebastian, simţea mult prea multe.

— Arăţi minunat, draga mea.

— Nu este necesar să începi reprezentaţia până ce nu ai public, se enervă ea.

Tocmai voia să treacă pe lângă el. Mâna lui o prinse de braţ şi o trase la pieptul lui. Cuvintele lui plutiră pe lângă urechea ei.

— Să înţeleg că te vei descurca mult mai bine cu rolul tău atunci când vom avea spectatori?

— De fapt, spuse ea zâmbind, am decis că ai fost cam prea iscusit făcându-mă să mă simt jenată când m-ai sărutat. Ştii foarte bine că nu se cuvenea aşa ceva, indiferent de motiv.

— Îţi aduc aminte că suntem încă proaspăt căsătoriţi.

— Şi ce legătură are asta cu răutăţile? ceru ea să ştie.

— Totul, draga mea, răspunse el. Ca proaspătă mireasă, ar trebui să fii mult mai interesată să faci dragoste decât să stai mult timp supărată.

Margaret suspină adânc şi începu să vorbească repede, dar tăcu când îl observă zâmbind. Zâmbea din nou! Casa aceasta are un efect ciudat asupra lui, decise ea.

Ofensată, îşi retrase braţul din strânsoare şi intră în sufragerie. Denton şi Abigail erau deja acolo, iar bătrâna nu părea prea fericită.

De cum o observă pe Margaret se răţoi:

— Am să-ţi spun vreo două, fetiţo. Sebastian nu era jos, aşa cum ai spus. L-am căutat peste tot şi nu l-am găsit…

— Sunt chiar aici, bunico, interveni Sebastian venind în urma lui Margaret.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! începusem să cred că mi-am imaginat că te-ai întors, Sebby.

Abigail bătu uşor cu palma în scaunul de lângă ea. Sebastian îi făcu pe plac, deşi oftă când bunica lui folosi iar numele lui de alint. Margaret se aşeză lângă Denton, lăsându-i pe bunică şi nepot să se redescopere.

Furia ei crescuse când îl auzise spunând „proaspăt căsătoriţi”, fiind sigură că Sebastian va folosi această scuză în avantajul lui, nu al ei. Dar văzându-l cum oftează de auzul numelui de alint folosit în copilărie mânia ei scăzu considerabil. Nu putea să nu zâmbească amintindu-şi de expresia lui îngrozită când Abigail îi spusese Sebby.

Margaret observă că Denton se uita aspru la fratele lui.

— Însufleţeşte-te, Denton, zise ea. Nu-l invidia pentru această reuniune.

— Nici vorbă. Chiar îmi pare bine să-l revăd. Nu am crezut că voi simţi vreodată aşa ceva, să ştii. Ei bine, nu am crezut nicicând că o voi spune, dar mi-a lipsit. Poate că nu am fost prieteni la cataramă, dar Sebastian era mereu aici când aveai nevoie de ajutor, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Puteai conta pe ajutorul lui?

— Exact.

— Atunci de ce ai privirea asta mohorâtă?

El dădu ochii peste cap.

— Chiar e nevoie să mai întrebi? Tot nu pot să cred că te-ai căsătorit cu el. El, dintre toţi oamenii.

— Nici eu nu mi-am închipuit una ca asta, fu ea de acord. Şi dacă chiar vrei să ştii, nu m-am ataşat imediat de el când ne-am întâlnit în Italia. Dar era o faţă familiară care îmi amintea de casă, deşi am fost înclinată să-l tratez cu o indiferenţă totală.

— Ai făcut asta?

— Cu siguranţă.

— Pentru că tata l-a renegat?

— Oh, nu, nicidecum! Pentru că sora mea ar mai fi fost încă în viaţă dacă Sebastian nu l-ar fi omorât pe Giles.

— Ah! Un reproş mult mai profund decât am crezut eu. Şi totuşi te-ai căsătorit cu el.

Auzind afirmaţia într-un asemenea context, Margaret se crispă.

— Ei bine, este acelaşi bărbat fermecător.

Mai să se înece când rosti minciuna, dar aşa se făcu înţeleasă.

— M-am îndrăgostit de noul om, nu de ceea ce a fost el cândva. Este al naibii de greu să-i deosebeşti acum.

Denton dădu trist din cap.

— Ştii că am sperat…

Margaret îl întrerupse repede, avertizându-l:

— Nu spune ceva ce ai să regreţi mai târziu.

Tonul ei era mai degrabă tăios. Îl mai îndulci cu un zâmbet şi îl bătu uşor pe mână.

— Mă simt mulţumită să fac iar parte din familia lui. Ştii că-i iubesc pe Douglas şi pe Abbie. Ţin şi la tine. Acum sunt îngrijorată că nu voi mai II deloc bine-venită când Douglas se va înzdrăveni şi va afla că Sebastian este aici şi că m-am măritat cu el. Va trebui să aşteptăm să vedem ce şi cum.

— Prostii. Ştii că tatăl meu se gândeşte la tine ca la fiica pe care nu a avut-o niciodată. Nu va da vina pe tine că ai căzut pradă farmecului lui Sebastian. Dimpotrivă. O altă

bilă neagră pentru fratele meu.

Margaret oftă. Nu se gândise la asta. Nu că ar contat, din moment ce Sebastian nu avea intenţia să stea în Anglia după ce îşi termina treaba pentru care îl adusese ea aici. Încă o uimea faptul că Douglas suferise un alt accident exact când se întorcea ea acasă.

— Nu au mai fost şi alte accidente cât timp am fost plecată în Europa, nu? întrebă ea.

— Acum, că ai adus vorba, a mai fost unul. Iata a căzut din pat.

— Poftim?

Vorbise prea tare, atrăgându-i atenţia lui Sebastian. Ea dădu încet din cap pentru a-i da de înţeles că nu avea de ce să-şi facă griji, apoi se concentră asupra lui Denton.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Poate că m-am exprimat greşit, dar nu glumesc. A coborât din pat, a călcat strâmb şi a căzut pe o parte. Şi-a julit spatele destul de serios de cadrul patului. Iar glezna scrântită a necesitat câteva săptămâni ca să se dreagă. A dat vina pe covorul de lângă patul lui, că era încreţit şi că a pus piciorul greşit pe el.

— Înţeleg.

Asta chiar dovedea neatenţie din partea lui Douglas. Pur şi simplu nu-şi putea imagina că cineva s-ar strecura în camera lui ca să potrivească covorul în speranţa că el va cădea şi se va răni. Era prea puţin probabil sau era planul cuiva care nu mai era în toate minţile.

Douglas fiind absent, Margaret rearanjă locurile la masă aşa încât să stea cu toţii alături de Abigail.

Sebastian părea să se poarte aşa cum se cuvine, fără doar şi poate de dragul lui Abigail. Dar ce contrast! Aici nu scotea pumnalul, aşa cum făcuse când luase cina acasă la ea. Chiar nu o făcea. Aici arăta întru totul ca un aristocrat în mediul lui şi atât de chipeş încât îi era greu să-şi ia ochii de la el.

Dar pentru o reuniune familială, el punea mai multe întrebări decât dădea răspunsuri, în ciuda curiozităţii avide a celorlalţi în legătură cu ce făcuse în ultimii unsprezece

ani. Era uimitor cum putea vorbi despre viaţa lui din Europa dezvăluind numai o mică parte din ceea ce făcuse acolo. Omul era de nepătruns, aşa cum era de obicei şi expresia lui. Sperase că va mai afla câte ceva despre el, dar probabil că ea ştia acum mai multe decât familia lui.

Dar în timp ce spunea lucruri fără importanţă despre el, asculta foarte atent fiecare cuvânt venit de la fratele şi bunica lui. Îi privea pe ei şi pe servitori cu mare atenţie. Margaret îşi reaminti că îşi făcea doar treaba pentru care îl angajase, încercând să descopere cine-l voia mort pe Douglas. Însă vechea verigă din lanţ nu-şi făcuse încă apariţia. Va fi cu siguranţă interesant de văzut ce se va întâmpla când Juliette se va întoarce acasă şi când Douglas se va trezi.

21

Abigail se retrase la scurt timp după cină. Sebastian dispăru şi el. Margaret spera ca el să-şi facă treaba pentru care-l plătea – de fapt, pentru care urma să-l plătească. Singură, după cea de-a doua vizită a doctorului Culden luă sfârşit fără să-i aducă vreo veste bună în legătură cu starea lui Douglas, Margaret hotărî să se retragă şi ea mai devreme.

Fusese o zi plină de evenimente, mult mai apăsătoare decât se aşteptase. Încercând să jongleze între adevăr şi minciunile pe care ea şi Sebastian le născociseră pentru a putea continua farsa fără a face greşeli, o extenuase psihic, dacă nu fizic.

O baie fierbinte ar fi fost numai bună! Edna se ocupă de asta înainte de a se retrage în camera de servitori pe care o împărţea cu Oliver. Edgewood era dotat cu instalaţie de apă, dar, la fel ca White Oaks şi ca majoritatea caselor, ţevile nu ajungeau şi la etajele superioare, aşa că apa încă mai trebuia încălzită în bucătărie şi cărată sus. Camera lui Margaret avea o încăpere separată pentru îmbăiere, sau de

baie, aşa cum o denumea mai multă lume, cu o cadă frumoasă din porţelan, pe care o folosi în noaptea aceea.

Era pe punctul de a aţipi, întinsă atât de confortabil în cadă, când auzi:

— Speram să fi adormit deja ca să nu fiu nevoit să port această conversaţie acum.

Margaret deschise larg ochii. Se scufundă cât putu în cadă ca să se ascundă. Pur şi simplu nu putea crede că Sebastian stătea în pragul uşii, aşa că spuse:

— Nu pot să cred!

Ea nu închisese uşa. Nu era nevoie din moment ce uşa dormitorului era închisă. Nimeni nu ar fi trebuit să intre fără să bată la uşă, mai ales el.

— Am uitat să-ţi spun că împărţim aceeaşi cameră? Ca şi cum am fi căsătoriţi. Tonul lui era foarte rece, ca şi cum ea ar fi uitat de aranjamentul lor.

— Nu toate perechile căsătorite împart acelaşi dormitor, răspunse ea cu întârziere. Cu siguranţă că ştii asta. Şi noi intrăm în această categorie. Asta nu se va întâmpla niciodată!

Sebastian oftă.

— Cum spuneam. Chiar speram că această discuţie poate aştepta până dimineaţă, dar dacă insişti…

— Pleacă, Sebastian. Putem discuta asta şi altă dată, dar nu acum.

— Ei bine, nu. Este evident că trebuie să fie acum din moment ce eu nu am de gând să plec.

Ea înălţă capul peste marginea căzii atât cât să-l poată vedea.

— Ce vrei să spui? Că nu pleci? Am pus în scenă o farsă. Asta nu-ţi dă un drept care în alte împrejurări ţi-ar fi negat. Nu se poate!

— Taci, Maggie. Ba da, se poate. Dacă dai la o parte pentru o clipă modestia ta feciorelnică şi te gândeşti un pic. Ce metodă mai bună există ca să spulberi toate îndoielile în legătură cu căsătoria noastră dacă nu să dormim în aceeaşi cameră, toată casa fiind la curent cu asta?

— Nu se poate!

— Taci, Maggie, repetă el. Dormitoare separate ar fi în regulă în casa ta, nu că aş permite aşa ceva dacă am fi cu adevărat căsătoriţi…

— Să permiţi?!? îl întrerupse ea.

— Dar toată lumea de aici ştie că suntem doar oaspeţi pentru o perioadă de timp, continuă el, ignorându-i furia. Că nu avem nici o intenţie să stăm multă vreme – cu excepţia tatălui meu care încă nu ştie că sunt aici.

Margaret nu avea de gând să discute asta acum. Putea observa cum privirea lui aurie încearcă să-şi dea seama de formele ei ascunse de apa din cadă.

— Pentru ultima oară, ieşi din camera mea de baie! Dacă trebuie să discutăm acum despre unde vom dormi, te rog, fii bun şi lasă-mă să-mi termin baia.

— Să fiu bun? începu să râdă. Nu cred că mai sunt capabil de aşa ceva, Maggie. Dar dacă va grăbi această conversaţie…

Am intenţia de a pleca, apoi se întoarse din privirea lui intensă şi aurie întâlnind-o pe a ei.

— Ai nişte sâni magnifici, Maggie.

Înainte ca ea să apuce să ţipe, el închise uşa, rămânând de partea cealaltă. Margaret aşteptă un moment ca să se asigure că uşa rămâne închisă, apoi ieşi repede din cadă. Nu mai pierdu timpul să se usuce. Trebuia să se îmbrace imediat. Halatul roz trebuia să ajungă din moment ce-şi lăsase restul hainelor în dormitor.

Cu halatul strâns bine pe ea, tremura încă de furie. Se sprijini un moment de uşă şi respiră de câteva ori adânc. Imposibil! Cum a putut să facă comentarii despre sânii ei? Nu ştia cum să se poarte cu un bărbat care făcea şi spunea ce voia. Se temea că omul trăise prea mult timp departe de o societate politicoasă. Uitase cum să se poarte cu o doamnă. Sau pur şi simplu nu-i păsa. Ceea ce era mult mai probabil.

Nu se calmase încă, dar inima ei bătea mai regulat, aşa că mai respiră o dată adânc şi deschise uşa. Spera, chiar spera, că el scosese la suprafaţă măcar o mică doză de decenţă şi că nu o aştepta în dormitorul ei pentru a

termina o discuţie pe care nici nu ar fi trebuit să o aibă. Speranţă deşartă.

Sebastian şedea întins pe şezlong, o piesă de mobilier extravagantă, capitonată cu mătase albastră şi verde. Era potrivit pentru a putea sta sprijinit cu spatele de spătarul înalt şi cu picioarele întinse confortabil, citind o carte bună. Fusese conceput pentru o femeie care făcea aşa ceva. Pentru Sebastian nu era suficient de lung, aşa că îşi sprijinea picioarele pe podea.

Şedea cu braţele încrucişate sub cap. Prea arăta i că se simte ca acasă – nici gând să plece. Îşi propuse să-i şteargă expresia satisfăcută de pe faţă.

Se duse până la şezlong, încrucişă braţele la piept şi-i zise:

— Ţi-am mai spus că asta nu se poate? Că ţi-ai putea petrece noaptea aici? Nu mă întrerupe, izbucni ea când el deschise gura. Noi simulăm o căsătorie. Aşa că putem al naibii de bine să ne prefacem că ai dormit aici.

El păru că se gândeşte la spusele ei, apoi dădu din cap.

— Nu ar merge, draga mea. Prea mulţi servitori trec pe coridor. Unul dintre ei mă va vedea cu siguranţă cum mă strecor înăuntru şi afară.

— Prostii. Exact asta este impresia pe care vrei să o creezi, că ai acces aici la orice oră.

— Da, dar nu dacă plec noaptea şi mă întorc dimineaţa. Pe lângă asta, dacă se ştie că dorm aici, nu mi se va da un alt dormitor, nu? Aşa că unde sugerezi să dorm?

— Chiar trebuie să mai întrebi? întrebă la rândul ei zâmbind uşor.

El râse scurt.

— Scuze, dar nu mă înţeleg prea bine cu grajdurile şi coteţele.

— Nu eşti rezonabil, Sebastian.

El se ridică din şezlong cu o mişcare fluidă. Margaret nu ar fi putut spune cum, dar deodată stătea acolo, dominând-o, mult, mult prea aproape. Nu îi lăsa loc nici să

se dea la o parte. Puse ambele mâini pe umerii ei, întorcând-o în loc.

— Lasă-mă să-ţi explic altfel, spuse el, tonul lui devenind aspru. Dacă continui să stai aici şi să te cerţi cu mine – cred că am mai spus că asta mă stimulează foarte mult – voi împărţi patul cu tine. Aş putea pune pariu că după câteva clipe te voi convinge şi nu te vei mai certa cu mine în legătură cu locul unde vom dormi, ci te vei afla într-o situaţie mult mai plăcută. Aşa că-ţi sugerez să profiţi de cât timp îmi mai pot controla dorinţa pe care mi-o inspiri şi ascunde-ţi minunatul corp sub cuverturi ca să nu-l mai văd.

Îi dădu drumul, iar ea nu ezită şi alergă spre pat. Dar se opri pentru a-i arunca o privire.

— Ţi-ai pierdut orice urmă de bun-simţ, începu ea.

— Maggie, nu mă tenta, mârâi el.

Se băgă sub pături şi le trase până sub bărbie. Inima ei bătea din nou cu putere, iar mâinile şi picioarele îi tremurau. Îi trebuiră vreo zece minute şi tăcerea care a urmat pentru a se linişti în cele din urmă.

Probabil că el tocmai asta aşteptase înainte de a spune pe un ton foarte liniştit:

— Eu voi dormi pe şezlong în noapte asta, dar dacă de dimineaţă mă voi trezi cu gâtul înţepenit, vom face cu rândul.

Margaret se dădu jos din pat, luă cuvertura groasă şi o aruncă pe podea de-a lungul camerei. Ateriză destul de aranjată, remarcă ea înainte de a se băga la loc sub aşternuturile care-i rămăseseră.

— Poftim, spuse ea ţâfnoasă. Cred că John mi-a spus, când discutam despre cazarea de pe vapor, că voi aţi fost nevoiţi să dormiţi adesea direct pe pământ în timpul călătoriilor voastre.

— Nu şi pe podeaua unui dormitor, o corectă el. Dar ai dreptate, cred că ar fi mult mai bine. O pernă?

— Desigur, răspunse ea strâmbând din nas şi aruncă una în direcţia cuverturii. Altceva?

— Dumnezeule! Nu pune o asemenea întrebare insinuantă! mormăi el.

Margaret roşi şi refuză să-l privească traversând camera spre noul lui loc de dormit. Sebastian nu mai spuse nimic. Uneori, în timpul nopţii, înainte ca ea să adoarmă, realiză că reuşiseră să pună destul de brusc capăt disputei în legătură cu împărţirea dormitorului când el o ameninţase că vor face dragoste. Ce om detestabil. Nu se îndoia că asta şi era intenţia lui.

Îi va spune ea ce gândeşte în privinţa asta – dar o va face mâine. În noaptea asta, era recunoscătoare că el nu mai spusese nimic care să o tulbure mai mult decât putea suporta.

22

Margaret se întinse, căscă şi se aşeză pe marginea patului. Începu să se ridice, apoi se aşeză la loc şi nu mai mişcă, uitându-se la bărbatul întins pe podea la nici treizeci de centimetri de ea.

Sebastian se înfăşurase în cuvertura groasă de pat pe care o sacrificase în folosul lui. Trebuia să-i spună Ednei să mai aducă nişte aşternuturi pentru el. Nu! Ce-i trecea prin cap? Nu mai putea rămâne încă o noapte în camera ei. Vor avea iarăşi o discuţie şi de data asta ea va avea de spus ultimul cuvânt în povestea dormitului.

El dormea încă, întins pe o parte, cu un braţ ieşit de sub cuvertură. Urmări cu privirea braţul până la umăr înainte de a observa că ambii umeri erau goi. Îşi scosese haina şi cămaşa! Le văzu aşezate pe scaunul de lângă el, destul de mototolite, ca şi cum fuseseră aruncate. Şi ce mai era acolo? Dumnezeule, îşi scosese şi pantalonii! Asta era intolerabil. Destul de rău că se afla în cameră, dar dezbrăcat?!

Margaret traversă camera spre masa de scris, căută printre hainele şi ciorapii din sertar luă la nimereală o rochie de dimineaţă şi fugi direct în baie. Cu uşa închisă în urma ei, îi trebuiră câteva minute să-şi recapete calmul, apoi se îmbrăcă repede.

Ei, lucrurile nu au mers foarte bine. Nu putea ajunge la toţi nasturii din spatele rochiei şi luase doi ciorapi diferiţi. Scoase capul pe uşă ca să se asigure că Sebastian mai dormea încă, apoi luă în grabă un şal şi o pereche de pantofi. Trebuia să lase pe mai târziu schimbarea ciorapilor până pleca Sebastian.

Ajunsese la uşa camerei, gata să scape, când auzi:

— Deschide-o şi îţi garantez că vei fi scandalizată când voi face efortul să te opresc.

Margaret îşi sprijini fruntea de uşă şi gemu. Înţelegea ameninţarea. Dar era chiar de-a curmezişul încăperii. Cu siguranţă că putea ieşi înainte ca el să o ajungă. Şi apoi să o alerge pe coridor? La naiba! Ar fi în stare de aşa ceva.

Furioasă că el era iar nerezonabil încercând să o ţină aici, se întoarse ca să-i spună ce gândeşte şi toate gândurile dispărură.

El stătea acolo cu pantalonii pe el, slavă Domnului, dar fără cămaşă sau pantofi. Dimensiunea pieptului său era impresionantă. Părea un specimen de prim rang când era îmbrăcat, dar fără haine avea confirmarea. Un trup de corintean, muşchi fermi, nici un strop de grăsime în plus. O porţiune subţire de păr negru de-a lungul pieptului. O talie strâmtă care cobora spre şolduri înguste înainte să înceapă picioarele lui lungi. Grupuri de muşchi de pe coapsele sale se contractau cu fiecare mişcare.

Părul lui lung era desfăcut din nodul care îl încă strâns la ceafa de obicei. Acum era liber pe umeri şi pe spate. Arăta destul de sălbatic. Era atât de chipeş că Margaret abia mai putea să respire.

Căuta frenetic furia pe care o simţise faţă de el în noaptea care trecuse, dar tot nu putea spune nimic cât timp el stătea acolo pe jumătate dezbrăcat. Aşa că traversă camera până la biroul ci ca să caute o pereche de ciorapi, rugându-se cu el să termine cu îmbrăcatul până ce se va întoarce spre el.

Era aproape îmbrăcat. Avea cămaşa pe el, cel puţin pe jumătate închisă şi băgată în pantaloni, şi şedea acum pe scaun şi îşi punea pantofii. Dar părul lui era încă într-o

dezordine sălbatică, făcându-l să arate pur şi simplu atât de diferit! Nu mai părea atât de stăpân pe sine şi cu siguranţă nu la fel de sinistru. O cuprinse dorinţa să-l ajute să-şi aranjeze părul. De fapt, ar fi vrut doar să-l atingă, arăta atât de moale…

— Ai nevoie de un bărbier, spuse ea tăios.

— Am nevoie de ceva de băut, îi aruncă el, apoi o fixă cu ochii lui aurii. Cred că a fost cea mai îngrozitoare noapte pe care am trăit-o vreodată.

— Te doare corpul din cauza podelei tari? surâse ea.

— Nu, Maggie, mă doare din cauza ta.

O lăsă cu gura căscată. Fâlfâitul aripilor din stomac la auzul spuselor lui era chiar plăcut. Dar uită iar să respire. Începea să fie un obicei foarte neplăcut. Se întoarse, respiră adânc, se îndreptă spre pat pentru a-şi schimba ciorapii, dar renunţă repede la idee şi se aşeză pe şezlong.

Până ce s-a încălţat şi s-a ridicat să se uite la el, şi Sebastian terminase de îmbrăcat, ba chiar de pieptănat. Mult mai bine. Cel puţin arăta civilizat. Dar stătea locului, uitându-se la ea. Aştepta să-i răspundă la ultima lui remarcă stranie? De parcă ar face aşa ceva, pufni în sinea ei.

Calmă, sau cel puţin cât se putea, ochii lui fiind aţintiţi asupra ei, zise:

— Chiar va trebui să fii rezonabil în privinţa asta, Sebastian. Pur şi simplu nu este destulă intimitate în această cameră ca să o putem împărţi.

— De acord.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! răsuflă ea uşurată.

— Dar asta nu rezolvă dilema noastră.

Vasăzică nu avea de gând să fie rezonabil. O irita treaba asta.

— Nu avem nici o dilemă!

— Taci, Maggie.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi dai ordine. Dacă vreau să vorbesc timp de o săptămână, la naiba, aşa voi face!

— Mă referem la tonul tău, draga mea. Critică oricât

vrei, dar fă-o fără să ţipi. Or fi pereţii groşi, dar nici chiar atât de groşi.

— Oh! spuse ea perplexă, roşind.

— Acum, după cum îţi spuneam, continuă el, am o altă sugestie. Dar mai întâi spune-mi de unde ai de gând să iei banii cu care mă vei plăti?

— Nu-i am, dar pot face rost. Familia mea deţine multe proprietăţi. Voi vinde câteva.

— Dacă nu vorbeşti de proprietăţi ducale, atunci nu vei primi mai mult de câteva mii de lire pentru „proprietăţi”.

Roşi iar. Probabil că avea dreptate. Dar nu se gândise atât de departe.

Când ea nu răspunse, el adăugă:

— Mă poţi plăti făcând un schimb.

Margaret ridică din sprânceană.

— Schimb? Nu am nimic să-ţi ofer.

Privirea lui aurie o măsură din cap până-n picioare.

— Corpul tău va fi de ajuns.

Tânăra încetă să respire.

— Eşti demn de dispreţ!

— Nu, doar plin de dorinţă acum.

Putea faţa ei să se aprindă mai tare? Niciodată în viaţa ei nu fusese supusă unor asemenea discuţii pe care le făcea acest bărbat şi le făcea de parcă nu ar fi fost nimic rău în asta. Chiar uitase cum să se poarte în societatea civilizată, era de prea multă vreme Corbul, necivilizat, ucigaş, un mercenar fără milă.

Înţepată, ea spuse:

— Nici nu se pune problema. Voi face rost de bani.

Era o dovadă a dezamăgirii faptul că ridicase din umeri? se întrebă ea, dar el o avertiză pur şi simplu:

— Nu mă face să aştept prea mult ca să-mi dovedeşti că poţi face rost de ei.

— Sau ce? Vei pleca? Fără să-ţi termini treaba?

— O treabă pentru care nu m-ai plătit încă.

— Este familia ta, îi reaminti ea. Nu ar trebui să te plătesc pentru asta.

— Fostă familie. Te-am avertizat că nu mai înseamnă nimic pentru mine acum.

— Mincinosule, replică ea, apoi, folosind un ton neîncrezător, spuse: Dumnezeule! Chiar tu ai spus că nu eşti serios în legătură cu preţul.

— M-am răzgândit.

Se îndreptă spre ea. Margaret încremeni precum o statuie, iar când el ajunse lângă ea, era incapabilă să schiţeze vreo mişcare. Se aştepta la ce putea fi mai rău. El arăta al naibii de serios. Şi o asemenea apropiere de el o tulbura ca de obicei. Şi făcea ca pulsul ei să o ia razna.

Îşi plimbă dosul degetului pe obrazul ei. Era o atingere uşoară şi totuşi îi punea pe jar flecare nerv şi o făcea să se simtă de parcă se topea. Cum putea să-i facă genunchii să tremure ceva atât de inofensiv? Cum de putea acest bărbat să aibă un efect atât de puternic asupra ei? Pur şi simplu nu înţelegea.

— Îţi dai seama că nimeni nu se va aştepta să fii virgină după ce vei obţine „divorţul? spuse el pe un ton moale. Şi asta va rezolva şi dificultatea de a avea o singură cameră. Gândeşte-te, Maggie.

Nu va face aşa ceva. Era nebun chiar şi fiindcă sugera aşa ceva. Dar nu putea să-i spună asta când el stătea atât de aproape încât îi simţea căldura trupului şi îl auzea cum respiră. Fu nevoită să-şi reamintească să respire! Voia să se îndepărteze de el, chiar voia asta, dar nu putea să se mişte. Teama. Asta trebuie să fie. O înspăimânta. Da, asta era o concluzie mult mai bună decât că o tulbura mai presus de orice altă experienţă trăită vreodată.

Tăcerea ei păru să-l încurajeze pentru că deodată îi mângâie şi celălalt obraz. Era o mângâiere atât de uşoară că probabil nici nu ar fi remarcat-o dacă ar fi atins-o altcineva în afară de el.

— Eşti moale, murmură el. Nu mă aşteptam la asta la cât eşti de încăpăţânată.

Margaret clipi. O necăjea tocmai acum când era atât de aiurită încât nu se putea gândi la nimic? Dar gestul lui îi îngădui să rupă vraja şi să se îndepărteze de el – genunchi

nătângi, încă nu funcţionau cum trebuie.

Însă distanţa îi permise să gândească iar limpede, aşa că spuse repede:

— Mai există o opinie, cea care ţine de bun-simţ. Te poţi întoarce la White Oaks până ce tatăl tău se va înzdrăveni. Găseşti tu o scuză pentru asta. Oricum, nu poţi vorbi cu Douglas până ce nu-şi va recăpăta cunoştinţa. Şi nu există nici un motiv să-l veghem amândoi.

Păru că se gândeşte la cele ce îi spusese, apoi zise:

— Nu. Trebuie să fiu aici când se va întoarce Juliette de la Londra. Vreau să văd cum va reacţiona la întoarcerea mea. Şi-apoi, dacă plec de aici acum, că am acces, voi anula scopul „căsătoriei" noastre. Nu pot să investighez ce se întâmplă aici dacă stau la White Oaks.

Ea oftă.

— Bine. Atunci eu mă voi întoarce acasă şi tu vei sta de veghe lângă tatăl tău.

— Nu mă ocup cu aşa ceva. Şi nu vrem ca faţa mea să fie primul lucru pe care-l va vedea tatăl meu când se va trezi. Probabil că l-ar şoca până într-atât încât l-ar face să-şi piardă iar cunoştinţa. Denton avea dreptate în privinţa asta. Te preferă pe tine ca infirmieră.

Margaret scrâşni din dinţi. Era absolut imposibil să tratezi cu omul ăsta! Şi, aparent, era hotărât să împartă o cameră cu ea.

Ridică braţele şi porni spre uşă.

— Foarte bine, dar aşternutul tău va fi mutat în baie. Acolo este destul spaţiu pentru el şi să nu cumva să îndrăzneşti să mă contrazici. Şi uşa va rămâne închisă între noi. Vei bate la uşă înainte de a intra în această cameră. Şi nu voi mai discuta subiectul de acum încolo. Asta este tot ce am avut de spus în această privinţă.

Ajunse la uşă, o deschise şi se întoarse să se uite la el, provocându-l să inventeze o scuză ca să respingă ceea ce îi spusese. Dar el nu spuse nimic, uitându-se doar la ea cu privirea aceea de nepătruns. În cele din urmă primise ceea ce vrusese, făcând impresia că împărţeau camera, îi făcuse zob emoţiile şi pierduse şi bătălia. Odios bărbat!

— Şi nu sunt deloc încăpăţânată! adăugă ea înainte de a închide uşa în urma ei. Doar pun în aplicare bunul-simţ.

23

Douglas avea încă febră foarte mare. Dr. Culden trecu de dimineaţă să-l consulte şi de astă dată se arătă îngrijorat după ce încercă să-şi trezească pacientul. Nu era încă gata să recurgă la introducerea lichidelor prin pâlnie, dar ordonă ca bolnavul să fie hrănit de îndată ce se trezea.

În acest scop, Margaret aduse o oală cu supă şi o aşeză destul de aproape de şemineul din camera lui Douglas pentru a o ţinea la cald. Ceruse şi găleţi cu gheaţă pentru compresele ce trebuiau puse pe frunte şi schimbate regulat.

Dr. Culden examină din nou rana lui Douglas de la cap şi spuse că arăta curată, că nu părea infectată. Totuşi, umflătura nu se retrăsese. Şi până ce nu aveau mai multe motive, febra rămânea cea mai mare problemă. Atâta timp cât rămânea ridicată, Douglas era în pericol.

Margaret îşi petrecu dimineaţa în camera lui. Cu siguranţă că dormise destul, aşa că dacă se va trezi, o va face în curând şi ea ţinea să fie acolo în clipa aceea.

Pe la jumătatea dimineţii, Abigail vârî capul pe uşă. Nu intră în cameră, doar miji ochii uitându-se spre pat, deşi probabil că nu putea vedea dacă Douglas mai dormea.

— Vreo schimbare? întrebă ea.

— Nu, nu încă, răspunse Margaret.

— Nu mă surprinde, spuse Abigail pe un ton dezagreabil. E un nătărău încăpăţânat chiar şi când e bolnav.

Remarca avea strânsă legătură cu vechea înverşunare a lui Abigail, motivul pentru care ea şi fiul ei nu îşi mai vorbiseră în toţi aceşti ani. Margaret se duse la uşă şi spuse încet:

— El nu ştie că Sebastian este aici, nu încă. Aş prefera să rămână aşa până ce se va simţi mai bine şi va putea face faţă veştii.

— Să facă faţă? o luă Abigail peste picior. Vrei să spui să-i dea iar un şut în fund lui Sebby.

Margaret se crispă.

— E foarte posibil. De fapt, Sebastian se aşteaptă la aşa ceva. A venit să te viziteze pe tine, Abbie, nu să repare relaţia cu tatăl lui.

— Ceea ce ar fi uri efort zadarnic dacă ar încerca, prezise Abigail.

Margaret ridică din sprânceană, curioasă.

— Chiar crezi aşa ceva? După unsprezece ani?

— Atât de mult timp a trecut? Da, desigur. Dar nu s-a întâmplat nimic care să-l facă pe Douglas să-şi schimbe părerea. Nu a vrut să discute pe atunci, de ce ar vrea acum?

— Sunt sigură că a avut motivele sale…

— Nu-l apăra în faţa mea, fetiţo, o întrerupse Abigail. A greşit, a greşit atât de rău. În loc să-i stea alături lui Sebastian în tragedia aceea, el a făcut ceea ce se aştepta de la el.

— Sebastian l-a sfidat în totalitate şi a cauzat moartea cuiva făcând asta. Nu te-ai gândit niciodată că de aceea a luat Douglas această decizie?

— Sebastian a comis o greşeală. Nu merita să fie condamnat pentru asta chiar de propria familie.

— Ai o inimă bună, Abbie. Tu aşa vezi lucrurile. Desigur, Douglas a văzut situaţia din altă perspectivă. Dar asta ţine de trecut.

— Trecut ce va reveni curând, spuse Abigail pufnind, apoi se întoarse şi porni pe coridor.

Margaret oftă şi închise încet uşa. Douglas şi Abigail erau amândoi nişte încăpăţânaţi şi jumătate. Nu observase această trăsătură la Denton. Poate la Sebastian…

— Era mama?

— Douglas! Margaret suspină, se întoarse, grăbindu-se spre pat, şi îi puse mâna pe frunte – era încă destul de

fierbinte. Să te hrănim înainte să vorbim. Ordinele doctorului.

Deschisese ochii doar pe jumătate. Margaret se temea că va aţipi din nou înainte să-l poată hrăni. Douglas încercă să se ridice ca să mănânce. Nu reuşi, aşa că ea îi puse nişte perne în spate ca să-l sprijine. Bolnavul vru să ia bolul cu supă, dar când fu cât pe-aci să-l verse, Margaret începu să-l hrănească cu lingura.

Nu-i plăcea să fie servit aşa şi cerea să i se răspundă, în pauzele dintre linguri, la întrebarea:

— De ce sunt atât de slăbit?

— Ai pierdut foarte mult sânge şi ai o febră urâtă. Acum, linişte. Vorbim după ce termini supa.

Douglas se conformă, nu fără să mârâie. De fapt, arăta la fel de enervat pe cât era şi tonul lui. Margaret îşi aminti două ocazii de pe când locuia aici, când Douglas fusese bolnav şi i se spusese să stea în pat. Era ca şi cum ai încerca să ţii un leu în cuşcă.

El termină supa, dar aproape imediat ochii lui începură să se închidă.

— În mod normal, aş sugera să dormi mai mult până ce te vei simţi bine, spuse ea. Dar ai dormit deja prea mult... Te doare capul?

— De parcă este crăpat în două.

— Oh, dragul de tine! Ei bine, am aici o pudră pentru asta, un amestec de-al doctorului Culden care îţi va uşura durerea. Lasă-mă o clipă să-l pun într-un ceai.

Se duse la masă unde fusese adusă o tavă cu ceai pentru ea.

— Cum ai căpătat rana asta? îl întrebă ea peste umăr. Îţi aduci aminte?

— Nu sunt sigur, răspunse el. Cred că iapa mea s-a speriat de ceva. Îmi amintesc că eram pe drumul spre casă când deodată s-a arcuit într-o parte. O blestemată de creangă m-a dat jos din şa. Cred că m-am rostogolit. Probabil că drumul era în pantă. Apoi am simţit o durere ascuţită la cap. Apoi nimic. Adu-mi aminte să tai crengile alea joase de pe drumul spre casă. Nu folosesc la nimic.

Tonul lui era când morocănos, când abia perceptibil. Apoi închise iar ochii. Margaret se grăbi cu ceaiul. Se temea că va leşina din nou. Dar cel puţin îl hrănise cât de cât. Dr. Culden o avertizase că pudra pe care i-o lăsase îl va face pe Douglas să fie somnoros şi în acelaşi timp va atenua durerea.

Îi aduse ceaiul. Douglas nu leşinase aşa cum se temea ea. Redeschise ochii când o simţi lângă pat.

— Am avut cel mai ciudat vis, spuse el după ce bău ceaiul. Am visat că m-am trezit şi am văzut-o pe mama stând pe scaunul de lângă pat. Am început să vorbesc cu ea, dar apoi – nimic, ceaţă deplină. Presupun că m-am trezit chiar în momentul acela, ori visul s-a terminat.

— Nu mi se pare chiar atât de ciudat. Şi eu am adesea vise care se întrerup brusc sau se schimbă în altceva.

Maggie se gândi că probabil fusese Abbie. Era bătrâna doamnă atât de îngrijorată pentru el încât să stea lângă patul lui? Sau Abigail îşi amintise de discuţia lor şi era dispusă să vorbească din nou cu el?

— Da, dar am avut iar acelaşi vis, continuă Douglas. Doar că de data asta l-am văzut pe Sebastian şezând pe scaun.

Margaret reuşi să-şi ascundă surpriza. Nu avea de gând să-i spună că era foarte posibil ca visul să nu fi fost vis.

— De cele mai multe ori, visele nu au nici un sens sau temei, se mulţumi să răspundă. Voi trimite după dr. Culden, continuă Margaret. Va dori să te consulte acum, că eşti treaz. Ştii că va vrea să-ţi pună toate întrebările acelea care-i fac atâta plăcere.

Ea se îndrepta spre uşă când îl auzi spunând:

— Maggie, aşteaptă.

Margaret se opri scurt, înspăimântată. Se temea că o va întreba despre ceva ce încă nu era pregătită să răspundă.

— Mă bucur că te-ai întors, continuă el. Şi îmi pare rău că acest accident a întârziat întâlnirea mea cu soţul tău. Spune-mi mai multe despre el. Unde l-ai cunoscut? Eşti

fericită cu el…

Ea zâmbi uşurată că întrebările lui se refereau doar la povestea pe care ea şi Sebastian o născociseră. Se întoarse şi îi povesti versiunea lor fără a menţiona numele soţului său. Nu fu însă nevoită să intre în detalii. El aţipi înainte ca ea să termine relatarea faptelor simple. Îl scutură încet de umăr. Nu era somnul firesc, aşa cum spera ea. Părea că leşinase din nou.

Era oarecum uşurată, ceea ce o făcu să se simtă foarte vinovată. Dar nu dorea să fie ea cea care să-i spună că Sebastian s-a întors acasă. Va afla destul de curând, dar spera ca Douglas să se însănătoşească înainte de a face faţă sentimentelor neplăcute pe care le va stârni această confruntare.

24

Margaret chemă din nou o slujnică să stea cu Douglas, trimise un valet după dr. Culden, apoi plecă să-l caute pe Sebastian să-i spună despre scurta conversaţie avută cu tatăl lui. Îl găsi în seră împreună cu Abigail. Auzi chiar râsul lui înainte să intre şi văzu expresia lui agreabilă înainte ca el să observe prezenţa ei.

Era atât de diferit când se afla în compania bunicii lui. Evident că ţinea ca ea să-l vadă doar pe vechiul Sebastian, cel pe care Abigail şi-l amintea, nu pe omul rece şi înrăit care devenise. Se întreba care parte i-o va arăta tatălui său când se vor afla faţă în faţă.

— Douglas s-a trezit pentru scurt timp, le spuse ea. Am reuşit să-l hrănesc înainte de a leşina din nou.

— A spus cum a ajuns în şanţ? întrebă Sebastian.

— Da. El crede că s-a speriat calul şi s-a arcuit într-o parte, după care l-a dat jos din şa o creangă joasă de la copacii de acolo.

— Dovezile de la faţa locului susţin asta, deşi aş vrea să ştiu ce ar fi putut să-i sperie calul pe un drum mărginit

de copaci.

Abigail avea un răspuns.

— L-am auzit când i-a spus lui Denton că iapa sa cea nouă este mai capricioasă decât cea bătrână. A repetat asta de mai multe ori, spuse ea, apoi roşi dându-şi seama că recunoscuse astfel că, deşi nu vorbea cu el, asculta fiecare cuvinţel al lui.

Margaret continuă să le relateze ce mai spusese Douglas şi pomeni şi despre visele lui. O întrebă pe Abigail direct:

— L-ai vizitat? Ai stat destul de mult încât să te vadă?

Abigail recunoscu.

— Am stat puţin în dimineaţa asta, aşa cum m-ai rugat. Nu am observat însă că s-ar fi trezit cât timp am fost acolo, aşa că mă îndoiesc că m-a văzut.

Probabil că Abigail nu observase că el a deschis ochii din moment ce i-a ţinut prea puţin timp deschişi, gândi Margaret.

— Ei bine, este un semn excelent dacă s-a trezit mai des decât am crezut, sau cel puţin a încercat să se trezească. Pot spune că asta înseamnă că se luptă cu febra.

Denton veni să o ia pe bunică pentru un proiect la care lucrau împreună. În seara precedentă, la cină, Abigail menţionase că îşi va relua obiceiul de a picta. O dată la câţiva ani îşi încerca talentul. Şi de fiecare dată ţinea să fie instalate ferestre noi în camera care fusese amenajată pentru pasiunile ei. De fiecare dată dădea vina pe lumină pentru eforturile ei nu tocmai satisfăcătoare. Denton supraveghea refacerea încăperii.

Margaret îl informă pe Denton despre vestea cea bună şi repetă din nou scurta conversaţie pe care o avusese cu tatăl lui. Denton nu manifestă cine ştie ce interes când auzi că tatăl lui s-a trezit.

— Doar un cal speriat? Ei bine, asta i se putea întâmpla oricui, spuse el, părând uşurat, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o cu totul altă cauză.

Probabil că şi Sebastian remarcase reacţia ciudată a fratelui său fiindcă de cum ieşi Denton din cameră,

escortând-o pe Abigail, o întrebă pe Margaret:

— Mi-am imaginat eu sau lui Denton i-a venit inima la loc într-un moment ciudat al relatării tale?

— Nu l-aş numi ciudat, de vreme ce Denton este cunoscut pentru reacţiile lui întârziate. Adesea se scuză că e cu capul în nori. Ei bine, asta este scuza lui obişnuită. Nu-ţi aminteşti?

— Chiar deloc.

Ea fu surprinsă.

— Chiar aşa? Aşa e de când îl ştiu eu.

— Adică de cât timp? De când locuiai aici? De când s-a căsătorit cu Juliette?

— Ei bine, da. Cred că poţi spune asta. Nu l-am cunoscut deloc înainte de moartea tatălui meu şi de mutarea mea aici. Pe atunci nu prea socializam. Tata a fost bolnav o perioadă lungă înainte de a muri, iar înainte de asta, Eleanor ne-a ţinut casa în doliu timp de trei ani.

Sebastian tresări uşor, destul ca ea să observe. Sau îşi imaginase?

Dar el spuse:

— Ai trecut printr-o perioadă grea, nu-i aşa, Maggie?

întrebarea o făcu să se simtă stingherită.

— Prostii. Eram mai mult sau mai puţin o copilă. Nu am pierdut nimic care să mă determine să regret. Alte familii au tragediile lor. Noi le-am avut pe ale noastre. Nu văd nici o diferenţă.

— Aveai prieteni?

— Desigur.

Nu intenţiona să recunoască că actuala ei menajeră, Florence, fusese probabil cea mai apropiată prietenă a ei. El ar considera asta o greşeală pe când ea nu vedea lucrurile astfel. Mai avea şi prieteni de la şcoala privată pe care o frecventase timp de câţiva ani după ce ieşise de sub tutela^lui Douglas. Ţinea legătura cu ei. Mai cunoştea şi toate femeile din vecinătate, numai că nu ţinea destul de mult la niciuna încât să poată spune că îi era prietenă apropiată.

— Ce a păţit Denton la picior?

Schimbarea bruscă a subiectului o uimi.

— De ce nu-l întrebi pe el.

— L-am întrebat, răspunse Sebastian. A roşit şi a plecat şchiopătând.

— S-a întâmplat anul trecut, spuse ea. Într-o scară s-a îmbătat atât de tare încât a căzut pe scări. Din nefericire, s-a întâmplat pe la miezul nopţii aşa că a fost găsit abia de dimineaţă. Până atunci pierduse atât de mult sânge încât abia mai trăia. A fost destul de grav rănit, a agonizat zile la rând şi a durat mult până şi-a revenit.

— De ce a pierdut sânge?

— În cădere, a rupt balustrada. O bucată ruptă din balustradă l-a tăiat la picior atât de rău încât l-a lăsat cu un defect permanent şi de aceea şchiopătează. De fapt, nu sunt surprinsă că nu ţi-a spus. Este destul de amărât că nu mai e un specimen perfect. Dar să nu-i arăţi că ţi-e milă de el. Se urcă pe pereţi dacă suspectează că îţi pare rău pentru el.

— De ce nu mi-ai spus despre accident?

Ea se încruntă.

— Ei bine, l-am pus pe seama beţiei lui Denton.

— Atunci nu crezi că are legătură cu accidentele tatălui meu?

Margaret clipi mirată.

— Cred că ar putea avea legătură, doar că nu mi-a trecut prin minte.

— Ai spus că Denton şi Juliette se ceartă adesea. Căderea ar fi putut fi rezultatul uneia dintre certurile lor?

Ea negă dând din cap.

— Mă îndoiesc. Ar însemna că l-a lăsat acolo să moară.

— Poate că asta a şi intenţionat.

Nu era surprinsă că el gândea aşa.

— Crezi că ea ţine socoteală? Câţi soţi poate ucide? Fii serios, e prea exagerat…

— Chiar nu vrei să ştii ce cred eu, Maggie.

Ar fi trebuit să fie redusă mintal ca să nu-şi dea seama că el iar schimbase brutal subiectul cu unul pe care

ea nu voia să-l discute. Tonul lui coborât sugera asta. Iar expresia lui, pentru prima dată deloc de nepătruns, era foarte intensă pe când se uita la ea sau, mai exact, la buzele ei.

Când făcu un pas spre ea, Margaret se îndepărtă iute.

— Trebuie să mă întorc la căpătâiul patului, spuse ea repede.

— Rămâi pe loc, o avertiză el.

Sfidându-l, ea mai făcu un pas înapoi.

— Vorbesc serios, doctorul va sosi curând...

Nu apucă să termine pentru că o înşfacă şi o trase spre el. Margaret se uită la mâna lui. Strângea în pumn o parte a cămăşuţei ei roz pe care o purta pe sub rochia croită scurt, cu un guler dantelat în jurul gâtului şi care îi acoperea modest corsajul. Nu era prima dată când făcea una ca asta.

Sceptică, ea spuse:

— Ai făcut-o din nou! Cum îndrăzneşti? Am să-ţi scad cinci mii de lire din onorariu pentru că mi-ai mototolit hainele. Acum poate îţi ţii mâinile acasă!

Răspunsul lui fu un sărut care îi înmuie degetele de la picioare. Margaret nu încercă să-l tipărească, probabil că nici nu ar fi reuşit dacă s-ar li gândit la aşa ceva. Dar era prea captivată ca să lacă altceva în afară de a savura senzaţiile provocate de buzele şi limba lui.

De astă dată, dinţii ei nu se încleştară. Limba lui i se mişca prin gură de parcă ar fi făcut parte din ea. Senzaţia de fâlfâire reapăru în stomacul ei, iar sânii o furnicau. Simţi o vibraţie între picioare care aproape că o sperie, dar era atât de plăcută încât nu ştia ce să înţeleagă.

Îl cuprinse de umeri, temându-se să nu cadă, fiindcă genunchii abia o mai susţineau. Dar o strângea cu putere la pieptul lui, cu ambele braţe înfăşurate în jurul ei. Iar senzaţia trupului mare, tare şi musculos era foarte excitantă.

— Ai de gând să scazi şi asta din onorariu? o întrebă pe neaşteptate. Sau poate pui la loc cele cinci mii de lire?

Nu era genul care să flirteze, dar fu plăcut surprinsă,

aşa că spuse ceva ce nu ar fi spus în mod obişnuit:

— Poate că-i voi pune la loc. Sărutul a fost chiar foarte plăcut. Te-ar deranja să-l repeţi?

— Dumnezeule, Maggie! aproape că mârâi înainte ca gura lui să i-o acapareze din nou tulburându-i simţurile.

Acum o ţinea mult mai strâns, iar focul pasiunii începea să radieze între ei, atât de fierbinte că i-ar fi putut aburi ochelarii dacă ar fi purtat. În viaţa ei nu şi-ar fi putut imagina că un sărut poate fi aşa, că poate provoca asemenea senzaţii intense...

Tuşea care se auzi dinspre uşă îi făcu să se despartă.

— Ducesa văduvă a venit în vizită, anunţă domnul Hobbs impersonal.

25

Margaret roşi ca focul pentru că fusese surprinsă într-o poziţie atât de compromiţătoare de către majordomul familiei Townshend. Uşa era larg deschisă! Nici măcar nu se gândise la asta, de fapt nu se gândise la nimic, atât fusese de distrasă de sărutarea lui Sebastian.

Îşi ascunse stânjeneala şi întrebă:

— Alberta a venit să o viziteze pe Abigail?

— Pe dumneavoastră, lady Margaret.

— Oh, Doamne! spuse ea şi se întoarse spre Sebastian, numai că descoperi că el dispăruse pe uşa din dos.

— Ştie cu cine v-aţi căsătorit, o avertiză Hobbs.

— S-a dus deja vestea?

— Într-adevăr. Şi nu este singură, ca de obicei. Doamnele aşteaptă în salon. Lordul Denton le ţine companie. Cred că va aprecia dacă îl veţi salva de la această îndatorire.

Margaret oftă. Nu o mai putea amâna pe Alberta Dorrien. O dată ar fi fost nechibzuit, a doua oară însemna ruină din punct de vedere social. Merse grăbită pe culoar

spre salon, oprindu-se o clipă în faţa unei oglinzi pentru a se asigura că arată încă prezentabil. Oare buzele ei erau mai umflate sau puţin mai roz ca urmare a sărutului? Nu, era, desigur, imaginaţia ei. Cel puţin rochia sa mov de dimineaţă cu garnitură roz era potrivită pentru a primi o ducesă. Totuşi, trebuia să-şi îndrepte manşetele de la cămăşuţă, deranjate de grosolănia lui Sebastian.

Putea trece peste asta, se asigură, chiar o putea face. Dar a te gândi nu era totuna cu a înfrunta şase dintre cele mai de vază femei din vecinătate, plus câteva nu atât de proeminente. Era acolo chiar şi vechea ei prietenă din şcoală, Beatrice, care se mutase la Londra împreună cu soţul ei acum câţiva ani.

Margaret nu reuşi să murmure un cuvânt de bun venit înainte ca toate privirile să se întoarcă spre ea, făcând-o să roşească.

Denton se scuză şi evadă imediat după intrarea ci, crispându-se când o auzi că îşi cere scuze pe când el se îndrepta spre uşă. Apoi doamnele începură să o bombardeze cu ce le trecea prin cap.

— Margaret, cum ai putut face aşa ceva?!? fu întrebată în repetate rânduri.

— Într-adevăr, Maggie! Dintre toţi oamenii, tocmai el?

— Nu există o persoană dintr-o mie care să nu ştie că a fost alungat chiar de propria familie. Şi asta dintr-un motiv rezonabil. Doar ştii ce a făcut.

— Douglas l-a iertat? Cel puţin ştie că este aici?

Destul de ciudat, condamnarea lui Sebastian de către aceste doamne o înfurie. Îşi dădu seama că vrea să-l apere. Putea să se apere şi singur dacă s-ar deranja să o facă, dar nu era de faţă.

— S-a schimbat, spuse ea simplu, lăsându-le să interpreteze cum vor dacă asta era bine sau rău. Şi nu mi-a luat mult să mă îndrăgostesc de el. O soţie trebuie să stea alături de soţul ei la bine şi la rău, le reaminti uşor ironic.

Fiecare dintre aceste doamne era fie căsătorită, fie văduvă, unele dintre ele aveau chiar nepoţi. Aşteptă ca măcar una dintre ele să roşească uşor pentru a adăuga:

— Şi nu, tatăl lui încă nu ştie că Sebastian s-a întors.

— Douglas nu şi-a revenit încă? întrebă Alberta, indicând că a auzit despre accident.

— Nu, febra lui persistă.

— Va avea o surpriză destul de mare când va afla.

Era un eufemism, dar Margaret decise că era necesar puţin optimism, aşa că spuse:

— Sperăm că va fi una plăcută.

Abigail sosi şi o salvă de la obligaţia de a mai răspunde altor întrebări neplăcute. Dacă Abbie se mai pricepea de minune la ceva, era să domine o conversaţie şi să o menţină neutră. Afirmă totuşi că e încântată de întoarcerea lui Sebastian şi de căsătorie.

Beatrice o încolţi însă pe Margaret şi-i şopti:

— Cred că este foarte curajos din partea ta să te căsătoreşti cu un asemenea ticălos.

Margaret reuşi să nu dea ochii peste cap. Beatrice era considerată o blondă la modă şi o bârfitoare incorigibilă. Avusese sezonul ei la Londra şi se căsătorise înainte ca acesta să se sfârşească. Avea deja doi copii cu care să se mândrească.

— Bea, ţi-l mai aminteşti măcar pe Sebastian? o întrebă Margaret curioasă. Din câte îmi aduc aminte, te-ai mutat în Kent cu familia la scurt timp după ce el a părăsit Anglia. L-ai întâlnit vreodată înainte de asta?

— Ei bine, nu. Dar am auzit o mulţime despre el în dimineaţa asta când am fost în vizită la ducesă.

— Îmi imaginez. Nu a fost însă nimic curajos în faptul că m-am căsătorit cu el, pot să te asigur. La drept vorbind, este unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care-i cunosc. Şi fermecător. Nu am putut să nu mă îndrăgostesc de el.

— Într-adevăr? Dar cum rămâne cu Daniel Courtly? Se spune că este distrus din cauza asta, că te curta înainte să pleci în călătorie în Europa şi că acum s-a dus la Londra să-şi tămăduiască inima frântă.

— Prostii. Daniel şi cu mine eram doar prieteni. Dacă mi-a făcut vreodată curte era doar în mintea lui. Niciodată nu a dat de înţeles că ar avea intenţii serioase.

— Dumnezeule! Atunci trebuie să le lămuresc pe unele doamne în această privinţă.

Margaret zâmbi în sinea ei. Nu se aştepta ca o bârfitoare lacomă să-i fie de folos. Dar nici nu se aşteptase să fie acuzată că i-a frânt inima lui Daniel.

Doamnele, desigur, au rămas la prânz. Ora era atât de târzie încât a fost nevoită să le invite. Şi au mai zăbovit şi după aceea. Margaret nu avea nici cea mai mică îndoială că ele sperau să poată zări oaia neagră a familiei, dar el a strălucit prin absenţă.

Suspiciunea ei s-a confirmat când Alberta i-a spus la despărţire:

— Cred că trebuie să aranjăm o petrecere. Pentru că te-ai măritat în străinătate, am pierdut pregătirile de dinainte de căsătorie. Nu, nu, Maggie, eşti ocupată până peste cap aici, adăugă ea când Margaret se arătă îngrozită. Voi avea grijă de toate. Vinerea asta, la mine acasă? Şi fără scuze. Tu şi soţul tău veţi fi oaspeţi de onoare.

— Nu este tocmai timpul potrivit pentru petreceri fiindcă Douglas nu se simte suficient de bine pentru a participa, sublinie Margaret.

Dar Alberta era prea obişnuită să i se facă pe plac, aşa că reluă:

— Prostii. Douglas se poate face bine până atunci şi, dacă nu, cu siguranţă nu ar vrea să stea în calea reintroducerii soţului tău în societate.

Margaret gemu. Nu avea replică la aşa ceva. Nici nu se punea problema să spună că, probabil, Sebastian nu va vrea să vină. Pur şi simplu nu-i puteai spune asemenea lucruri Albertei Dorrien.

Dar ducesa văduvă o surprinse cu remarca finală, pe care o şopti:

— Nu am mai văzut-o pe Abbie arătând atât de sigură pe sine de ani de zile. Evident că întoarcerea nepotului acasă este explicaţia, aşa că sper, pentru binele ei, ca totul să meargă bine pe aici când Douglas se va pune pe picioare.

Aşa spera din tot sufletul şi Margaret.

*

Margaret luă o pauză după-amiază şi plecă de la căpătâiul lui Douglas. El nu se trezise încă, deşi, dacă ar fi făcut-o pentru scurt timp, probabil că ea nici nu ar fi remarcat, fiind atât de tulburată de propriile gânduri. Sebastian era prezent în gândurile acelea, chiar prea insistent.

Nu era prima dată când Margaret simţea lipsa unei mame cu care să poată discuta asemenea lucruri. Dar mama ei murise cu atât de mult timp în urmă încât nu îşi amintea nimic despre ea. Eleanor încercase să-i ţină locul din când în când, dar şi ea era prea tânără ca să ştie cum să procedeze, iar orice chestiune cu un caracter „matur” pe care încerca să o abordeze o desluşise cu prietenii ei care nu ştiau nici ei prea bine ce şi cum.

Aşa că Margaret nu ştia mai nimic despre ce înseamnă să faci dragoste, ceva despre care să poată spune că este un adevăr, nu o erezie, în afară de ceea ce aflase din natură. Dar ştia că nu se poate face comparaţie. Animalele se ghidau după reguli diferite, doar după instincte. Totuşi, oamenii aveau de ales. Pe lângă faptul că aveau nevoie de copii pentru a le continua descendenţa, alegeau totuşi să facă dragoste oricum. Trebuie că le plăcea, altfel nu se poate explica.

Oare ei i-ar plăcea? Roşi, amintindu-şi cât o intrigase sugestia lui Sebastian de a face un troc. Dar nici măcar nu ar fi trebuit să se gândească la aşa ceva. Ştia în adâncul sufletului că era greşit să faci troc – sex pentru bani. Va găsi ea într-un fel blestemaţii ăia de bani!

Şi-apoi, nici măcar nu-l plăcea pe Sebastian, doar îl găsea chipeş. O atrăgea înfăţişarea lui. Dar o respingea personalitatea lui. Şi mai erau şi vechile motive din cauza cărora nu-l plăcea, o antipatie care renăscuse de când îl reîntâlnise. Şi totuşi, ceea ce o făcea să simtă… Nu putea nega că acele câteva minute în braţele lui au fost sublime şi mult mai excitante decât orice altceva trăise.

Afurisita ei curiozitate o îndemna să afle mai multe despre senzaţiile acelea excitante. Asta era problema.

26

Margaret îl prinse pe Sebastian exact când domnul Hobbs îi deschidea uşa să intre. Nu prea ştia cum să-i dea vestea despre petrecerea de la Alberta, dar mai întâi avea alte veşti importante de împărtăşit. John îl urmă însă, ducând bagajul.

Ea ridică din sprânceană uitându-se la valetul lui Sebastian.

— Te muţi acum, când probabil că nu vom mai sta aici încă o noapte?

— Sunt optimist, lady Margaret. Sunt plin de optimism.

Ea zâmbi, plăcându-i atitudinea lui. Când domnul Hobbs îl luă pe John cu el ca să-l instaleze, ea se întoarse spre Sebastian şi îl găsi stând tot în uşă.

— Ţi-am adus iapa de la White Oaks. Vrei să mergi la o plimbare înainte de cină?

— Da, vreau. Frumos din partea ta că ai adus-o pe Sweet Tooth.

— Am şi eu momentele mele, presupun…

O spuse atât de sec încât ea nu se putu abţine să nu râdă.

— Dacă nu mergem prea departe, nu va fi nevoie să mă schimb.

— Doar până la stânci. Timothy are o poftă grozavă să vadă priveliştea şi ne va însoţi.

— Splendid. Atunci pornim la drum?

Plimbarea a fost scurtă, doar câteva minute, pentru că au făcut o mică întrecere până acolo. Ea a ridicat doar din sprânceană, dar Sebastian a înţeles ce a vrut să insinueze şi i-a făcut pe plac. O cursă până la stânci şi ea câştigă! Ce vesel! Margaret râdea când el o ajunse din

urmă.

— Foarte bine, Maggie, spuse el ajutând-o să descalece. Acum văd de ce călăreşti un cal pursânge. Desigur că nu încercam să câştig, adăugă el zâmbind.

— Desigur că nu încercai, chicoti ea.

Descălecaseră la marginea stâncii şi mergeau alături, ţinându-şi caii de hăţuri. Câteva flori sălbatice mai curajoase supravieţuiau sezonului rece, mici puncte de culoare prin zona cu iarbă pe care o parcurgeau. Sebastian se aplecă şi culese câteva, le duse la nas şi se strâmbă – nu miroseau prea frumos, doar a pământ. Dar apoi, făcând o plecăciune ceremonioasă şi zâmbind cu jumătate de gură, îi prezentă buchetul lui Margaret.

— Nu sunt la fel de frumoase ca cele pe care le cultivi tu, dar… încheie ridicând din umeri, părând chiar stânjenit.

Margaret fu încântată.

— Sunt frumoase. Mulţumesc.

Şi-au continuat plimbarea, Sebastian uitându-se adesea spre mare, momente în care Margaret se uita la el pe furiş. Nu-l mai văzuse uşa de relaxat şi calm. De fapt îl mai văzuse când era cu bunica lui, dar atunci era altceva, era pentru binele lui Abigail căreia nu voia să i-l arate pe Corb.

— Obişnuiam să vin aici când eram copil şi să stau ore în şir să urmăresc corăbiile, spuse Sebastian.

— Chiar aşa? râse ea. Şi eu făceam la fel!

— Ştiu.

Margaret clipi.

— Cum adică ştii?

— Te-am văzut o dată alergând pe aici, aşa cum face şi tânărul nostru prieten. Eu eram călare, doar în trecere. Nu cred că ai observat.

— Nu, nu-mi amintesc, răspunse ea.

Se uitară câteva clipe la Timothy. Puştiul observă şi le făcu semn cu mâna înainte de a arunca câteva pietre peste marginea stâncii.

Cu Sebastian purtându-se atât de – să îndrăznească să spună? — fermecător, se gândi că era un moment

propice să aducă vorba de planurile Albertei în legătură cu ei.

— Peste câteva zile ducesa va da o petrecere în cinstea noastră. Am încercat să o sfătuiesc să nu o facă, dar a fost de neclintit.

— Pentru noi?

— Da. O celebrare a mariajului pentru bucuria vecinilor.

Sebastian nici măcar nu încercă să-şi ascundă mârâitul. Margaret fu surprinsă că asta fusese singura lui reacţie. Putea să decidă să nu meargă.

Schimbă subiectul înainte ca el să se poată gândi prea mult la petrecere. Era mult prea încântător astăzi. Nu ştia ce să mai creadă.

— Apropo, aici este locul de unde tatăl tău era cât pe-aci să cadă de pe stâncă.

— Nu mi-ai explicat niciodată detaliile celorlalte accidente, îi reaminti Sebastian, aşa că-mi poţi spune acum.

— Ei bine, tatăl tău pretinde că el călărea de-a lungul stâncii, aşa cum făcea adesea în timpul plimbărilor sale matinale, când chinga şeii s-a dezlegat. Şaua a început să alunece şi el odată cu ea. Nu ar fi fost cine ştie ce dacă nu era atât de aproape de marginea stâncii. A căzut, s-a prins câţiva metri mai jos de un colţ de stâncă, dar acolo nu se găsea nici un sprijin pentru picior pentru a se putea sălta. A durat cam o jumătate de oră până a trecut cineva care a observat calul singur şi s-a dus să cerceteze.

Acum Sebastian se încruntă.

— Cureaua s-a dezlegat sau s-a umblat la ea?

— Acesta a fost primul accident. Auzindu-se despre el după ce s-a întâmplat, nu a fost socotit alarmant din moment ce Douglas a fost găsit şi nu era rănit. Probabil că atunci s-a speriat grozav, dar după ce a fost salvat a considerat întâmplarea ca ghinion, aşa că nimeni nu s-a mai ostenit să verifice şaua.

— Altceva?

— Ştii balconul de la etajul trei construit la cererea

mamei tale pentru ca ea să-şi poată bea ceaiul acolo, bucurându-se de privelişte? Tatăl tău se mai duce şi acum acolo din când în când. Şi eu mă duceam când mă trezeam destul de devreme pentru a admira răsăritul.

— Ai de gând să ajungi la ceea ce ne interesează?

Putea să-şi dea seama din tonul lui că o tachina, dar oricum se strâmbă la el înainte să continue.

— Douglas a căzut prin podeaua balconului. A cedat sub greutatea lui. Dar, mulţumită cerului, s-a prins de marginea găurii pe care o făcuse şi s-a tras singur sus. Putea să moară în cădere dacă nu ar fi reuşit.

— Şi cum a mai explicat şi experienţa asta care l-a dus la un pas de moarte? o întrebă Sebastian.

— A spus că mai mult ca sigur o scândură din podea putrezise după atâţia ani în care fusese expusă intemperiilor. Acum, un servitor verifică regulat podeaua balconului.

— Îţi dai seama că asta este o explicaţie perfect valabilă.

— Da, desigur. Dar eu am fost acolo cu o zi înainte şi nu era nimic în neregulă cu podeaua, nu scârţâia şi nici o scândură nu arăta ciudat.

— Altceva?

— Au mai fost câteva căzături minore pe care nu le-am luat în seamă. Doar nişte vânători care, după spusele lui, s-au produs pentru că a călcat greşit. Apoi a fost cât pe-aci să fie călcat de o trăsură în timpul unei vizite la Londra. O trăsură care mergea prea repede, deşi vizitiul nu s-a oprit pentru a-şi cere scuze. Douglas nici nu a pomenit despre întâmplare. Vizitiul lui a adus vestea. Dar pentru mine a fost picătura care a umplut paharul. Iar atunci, Juliette şi Denton erau cu el la Londra. A fost momentul în care am realizat că e ceva necurat la mijloc şi că Juliette şi Denton ar putea fi implicaţi.

— Ei bine, din moment ce nimic din ceea ce ai spus nu mai poate fi investigat după atâta timp, va trebui să folosesc alte metode de cercetare. Dar destul despre asta. Te-am invitat aici draga mea, să te relaxezi şi să te distrezi

puţin, nu să discutăm lucruri neplăcute.

Acel „draga mea” o încântă, dar nu ar fi trebuit să fie aşa. Acest fermecător Sebastian era mult mai atrăgător.

27

Margaret şi Sebastian abia se întorseseră de la plimbare şi intrau în salon când auziră vag zgomotul unei trăsuri care oprea în faţa casei. Dar amândoi auziră vocea domnului Hobbs spunând:

— Bun venit acasă, lady Juliette.

Margaret se aşează repede în faţa intrării. Nici gând să o avertizeze pe Juliette că Sebastian era acasă. Voia doar să fie martoră la reacţia doamnei când va da prima oară ochii cu el. Dacă Juliette chiar încerca să scape de Douglas pentru ca ea şi Denton să poată moşteni titlurile, atunci posibilitatea ca fiul cel mare să restabilească relaţia cu tatăl său avea să-i zădărnicească planul.

— Bună, Juliette, spuse Margaret.

Juliette se întoarse şi zâmbi. Era o femeie extrem de atrăgătoare. Părul ei blond era coafat artistic, silueta ei era la fel de mlădioasă, iar ochii ci verzi străluceau. Era machiată, dar numai atât cât să-i pună în valoare frumuseţea. Se îmbrăca întotdeauna după ultima modă şi frecventa adesea croitoresele din Londra pentru a se asigura de asta.

— Maggie! Cât de bine îmi pare că te-ai întors. Nu mă aşteptam să te întorci atât de curând. Dacă aş fi plecat în Europa, fii sigură că nu m-aş fi grăbit să ajung acasă. Dar aş fi venit mai repede de la Londra dacă ştiam că eşti aici.

Juliette o îmbrăţişă, gest la care Margaret se aştepta. Juliette începuse chiar să ţină la ea cât timp locuise la Edgewood. Era conştientă că Juliette o considera prietenă, probabil singura pe care o avea în Anglia. Celelalte femei din împrejurimi nu o iertaseră niciodată pentru rolul pe care îl avusese în acea tragedie. Nu o evitau fiindcă, la urma

urmei, era o Townshend, dar nici nu o întâmpinau cu căldură. Se întreba dacă nu cumva Juliette credea că lucrurile se vor schimba atunci când va deveni soţia unui conte şi se va bucura de un rang mult mai înalt decât majoritatea vecinilor.

Juliette se dădu înapoi şi întrebă cu înflăcărare:

— Ţi-a plăcut călătoria? Ai vizitat toate locurile din Paris despre care ţi-am spus? Haide, vreau să aud… tot…

Vocea ei pieri. Sebastian se apropiase şi stătea în uşa salonului. Se pare că Juliette îl observase şi, ca urmare, păli de parcă asista la propria moarte – sau o vedea reflectată în expresia lui Sebastian. Margaret se întoarse să se uite la el şi se dădu un pas înapoi. Acesta era Corbul, rece şi ucigător. Arăta şi mai ameninţător decât atunci când îl întâlnise printre ruinele pe care el le numea casă. Ochii lui erau de vină. Probabil că nu exista cineva, cu o imaginaţie activă sau nu, care să se îndoiască cum că în ochii aceia aurii se reflecta dorinţa de a ucide.

Probabil că şi domnul Hobbs a crezut asta. Margaret nu îl văzuse niciodată mişcându-se atât de repede ca atunci când dispăru la capătul holului. Şi ea simţea o nevoie grozavă să plece, deşi Sebastian nici măcar nu se uita la ea. Aşa că îşi putea imagina ce simţea Juliette.

— Pleacă, Maggie, spuse Sebastian, folosind un ton neutru, apoi adăugă rece: Soţia lui Denton şi cu mine avem de discutat unele afaceri neterminate.

— Rămâi, Maggie, te rog, şopti Juliette stăruitor.

— Maggie, pleacă! repetă Sebastian.

Urcă repede scările, se grăbi spre camera lui Denton şi ciocăni la uşă.

Când el îi deschise, Margaret spuse:

— Cred că vrei să cobori şi să împiedici ca fratele tău să fie acuzat de crimă.

— Crimă?

— Soţia ta s-a întors acasă.

— La naiba! a fost tot ceea ce a spus în timp ce alerga pe coridor. Margaret îl urmă, dar rămase în capătul scărilor. Juliette, văzând că soţul ei vine să o salveze, fugi în sus pe

scări, apoi intră în camera ei.

Margaret îl auzi de Denton spunându-i fratelui său:

— Nu o poţi ucide.

— Atunci de ce nu divorţezi de ea? întrebă Sebastian.

— Crezi că nu vreau?

— Atunci?

— Nu pot. Aşa că las-o baltă, Seb. Te rog, las-o baltă.

Denton nu mai spuse nimic şi se întoarse în camera lui. Abia dacă îi aruncă o privire lui Margaret când trecu pe lângă ea. Arăta ca un om înfrânt. Era prima dată când îl auzea că vrea să se despartă de soţia lui.

Margaret ezita să-i întâlnească privirea lui Sebastian în timp ce el urca scările. Acum ar fi fost bine să se ascundă în propria cameră, dar problema era că el o va urma. Se uită în jos, la picioarele ei, simţindu-se oarecum vinovată că-l chemase pe Denton şi că scurtase discuţia lui Sebastian cu Juliette.

Îi ridică bărbia, silind-o să-i întâlnească privirea:

— De ce ai făcut asta? o întrebă.

Îi venea să intre în pământ de ruşine, dar răspunse sincer:

— M-am temut că o vei omorî.

— Nu voiam să fac asta. Dar cum naiba voi mai afla adevărul de la ea dacă nu voi mai putea avea o discuţie între patru ochi?

— Nu e ca şi cum nimeni n-ar şti ce vrei să o întrebi. Nu ai nevoie de intimitate pentru asta.

— Pierzi din vedere partea principală a scenariului, Maggie. Prezenţa altora în preajmă i-ar da curaj să mintă. S-ar simţi în siguranţă ca să o facă.

— Oh! Nu m-am gândit la asta, răspunse ea stânjenită.

— Nu, erai prea preocupată de gândul că ai angajat un ucigaş, răspunse el.

Acum îi era şi mai ruşine.

— Arătai ca şi cum te gândeai la crimă, spuse în apărarea ei.

— Îmi pare bine să aud asta din moment ce am făcut-

o intenţionat, replică el sec, apoi oftă. Foarte bine, atunci aplicăm o nouă tactică. Dacă totul se întâmplă din cauza nenorocitului ăla de titlu, hai să vedem cât timp le va lua ca să încerce să mă omoare.

Nu-i plăcea deloc cum suna propunerea.

— Vrei să devii o ţintă?

— Este cel mai uşor de pus în aplicare din moment ce doamna va face orice ca să se asigure că nu o voi mai găsi singură.

— Chiar crezi că fratele tău este implicat? întrebă ea.

— Tu nu crezi?

— Ei bine, ba da. Dar asta era înainte de a afla că ar vrea să divorţeze de ea, dar nu poate. Ce crezi că-l împiedică?

— Şantajul ar fi presupunerea logică, deşi, cu această doamnă, orice este posibil. Oricum, ar trebui să ştii că nu mi-am suspectat niciodată fratele că a intenţionat să-i facă rău tatălui nostru. Poate că a acumulat unele resentimente, dar nu împotriva tatălui nostru. Cred că nu mă place pe mine fiindcă-l iubeşte pe Douglas şi a simţit că eu sunt favoritul lui. Pe de altă parte, mă îndoiesc că Juliette este singura implicată.

— Atunci cine?

— Timothy a pomenit că unul dintre grăjdari vorbeşte cu accent franţuzesc. Am verificat asta cu Hobbs. Individul a fost angajat să lucreze aici la insistenţele lui Juliette imediat după ce s-a căsătorit cu Denton. Aşa că omul este cu siguranţă o cunoştinţă de-a ei.

— Sau un complice.

— Exact. Ceea ce ar explica cum de tatăl meu a mai avut un accident ieri, în timp ce Juliette era la Londra. Complicele ei putea sta ascuns după un copac şi să arunce ceva pe drum ca să sperie calul, apoi să îndepărteze dovada.

— S-a mai întâmplat ca oamenii să cadă de pe cal şi să-şi rupă gâtul, remarcă ea.

— E adevărat, totuşi şansa ca aşa ceva să se întâmple ţine mai mult de ghinion, ceea ce mă face să mă întreb…

— Ce?

— Dacă au intenţia să-l omoare sau doar să pară că fac asta.

— În ce scop? Să-l sperie?

Sebastian chicoti fără umor.

— Dacă aşa este, atunci eşuează lamentabil. Trebuie ca el să suspecteze ceva pentru ca această premisă să funcţioneze, dar, din câte mi-ai spus, el pare să nu suspecteze nimic. Dar nu, mă gândeam la altceva. Este posibil ca aceste accidente să urmărească să-l înspăimânte în schimb pe Denton, probabil cu asta îl are la mână Juliette.

— Dumnezeule! Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva.

— Este doar o supoziţie.

— Te-ai gândit că este posibil ca Douglas să nu vrea să ne sperie pe noi, ceilalţi, recunoscând că este ceva putred?

— De fapt, m-am gândit că aşa ar putea sta lucrurile mai degrabă decât ca el să ajungă la concluzia că nu este nimic în neregulă cu accidentele repetate din ultima vreme. Tatăl meu nu este prost. Vom vedea ce voi afla când voi vorbi cu el.

— Dacă va vorbi cu tine.

— Nu am de gând să-i dau de ales în privinţa asta, spuse el.

Margaret îşi muşcă buza.

— Aş prefera să aştepţi o zi sau două ca să-i pui întrebări, până ce va mai prinde puteri. Febra l-a slăbit, ca şi faptul că a pierdut sânge şi abia dacă a mâncat ceva ca să se întremeze fiindcă a dormit aproape toată ziua.

— Chiar crezi că va sta atâta în pat?

— Cred că trebuie să respecte instrucţiunile doctorului cel puţin câteva zile.

— Foarte bine. Presupun că asta îi va da timp lui John să-şi bage nasul în camerele de jos. Apropo, Maggie, ai avut timp să te gândeşti la sugestia mea cu schimbul?

Margaret suspină profund la auzul unei asemenea

obrăznicii, dar înainte de a putea răspunde, el o trase la pieptul lui, acolo, în capul scării, şi o sărută dur, aproape mânios. O prinsese cu garda jos. Având în vedere subiectul discuţiei, gestul era nejustificat, făcând-o să se întrebe dacă în tot acest timp Sebastian se gândise să o sărute fără a-şi dezvălui cumva intenţia.

Nu se putea elibera din îmbrăţişarea lui, dar nici că s-ar fi gândit vreo clipă la asta. Cu o mână pe fundul ei, cu alta ferm aşezată pe spatele ei, o presa puternic de el.

În ciuda hotărârii de a-i rezista, dorinţa ei renăscu cu o iuţeală alarmantă, aşa că îi trebuiră câteva minute înainte de a reuşi să se îndepărteze de el ca să-i răspundă.

— Sugestia asta a fost lucrul cel mai ridicol pe care l-am auzit vreodată!

— Cu alte cuvinte, nu?

— Cu siguranţă nu.

— Atunci va trebui să mă gândesc la alte metode pentru a-mi îmbunătăţi condiţiile de somn, replică el nepăsător.

O lăsă acolo să se întrebe ce vrusese să spună.

28

În salon se aflau doar două persoane – bunica şi nepotul – când ajunse Margaret. Îi surprinse râzând şi nu era prima dată. Se gândi iar cât de diferit era Sebastian când era în preajma lui Abbie. Ca noaptea cu ziua. Asta o făcu să tânjească după Sebastian de altădată…

Sebastian se ridică de pe scaun când o văzu, iar Abigail spuse:

— Ai sosit, draga mea, şi lovi uşor cu palma scaunul aflat în partea cealaltă.

Margaret ezită să se aşeze tocmai pe scaunul acela, ceea ce o făcea să se afle exact în faţa lui Sebastian. Dar cum doar ei trei erau acolo şi era posibil ca aşa să şi rămână la cină, nu putea refuza. Pe lângă asta, Sebastian îi

ţinea curtenitor scaunul afişând o expresie amuzată. Îi reaminti cum se luptase această familie pentru a-i atrage atenţia. Douglas voia ca ea să stea lângă el, Juliette voia să stea alături de ea, iar Abigail voia acelaşi lucru. Desigur, nici unul nu stătea lângă celălalt, aşa că ajunsese să se aşeze în funcţie de cine vorbea primul când venea ea la cină.

Abia se aşezase când Sebastian o întrebă pe Abigail:

— Auzi zgomotul?

— Sigur că aud, dar este unul obişnuit în casa asta, e ca şi cum s-ar lovi oalele în bucătărie.

— Cineva ar trebui să le spună şi celor care fac acest „zgomot obişnuit” că ar trebui să fie mai atenţi cât timp Douglas este în convalescenţă, spuse Sebastian.

Abigail chicoti. Margaret nu se putu abţine să nu zâmbească auzind cât de sec făcuse el remarca. Zgomotul era făcut, bineînţeles, de ţipetele înăbuşite ale lui Denton şi ale lui Juliette care se certau la etajul superior. Iar Abigail nu exagerase. Chiar era un sunet obişnuit în această casă, atât de obişnuit că majoritatea timpului locuitorii ei nici nu-l sesizau. Dar Sebastian avea dreptate. Douglas avea nevoie de odihnă, iar ţipetele celor doi erau, desigur, supărătoare.

— Vorbesc eu cu ei, se oferi Margaret în timp ce alese unul dintre cele două vinuri pe care i le prezentase valetul. Sunt sigură că pot fi convinşi să-şi ducă altundeva bătăliile timp de câteva zile.

— Nu se pot abţine să le provoace? întrebă Sebastian.

Abigail pufni.

— Ai cere prea mult. Toţi am încercat, dar zadarnic.

Strigătele deveniră mai stridente, indicând că cei doi coborau. De fapt, acum îl puteau auzi pe Denton spunând:

— Nu-mi pasă dacă vrei să dai ochii cu el sau nu. Este aici. Acceptă ideea.

— O să regreţi!

— M-am săturat până peste cap să tot aud asta. Mai spune-o o dată şi s-ar putea să-ţi fie frică de mine.

— Nu-ţi pasă dacă află? răsună vocea uimită a lui Juliette.

— Pentru numele lui Dumnezeu! S-ar putea să-i spun chiar eu.

Se auzi un râset foarte batjocoritor.

— N-o să faci aşa ceva.

Oare Denton chiar o trăgea pe scări în jos? Da, chiar asta făcea, cel puţin aşa părea când o împinse în cameră înaintea lui. Juliette îşi smuci braţul din strânsoarea lui, îşi netezi hainele, apoi, fără să arunce nici o privire celor din încăpere, se aşeză cât mai departe de Abigail, dar nu pe scaunul lui Douglas.

Totuşi, surprinzător, Denton o urmă şi o ridică în picioare.

— Nici să nu te gândeşti. Cel puţin o dată ne vom purta ca o familie normală şi vom lua masa împreună.

Mai multe sprâncene se ridicară când îşi târî nevasta pe scaunul de lângă Margaret, apoi ocoli masa ca să se aşeze în faţa ei. Ţinând seama de natura instabilă a lui Juliette, Margaret era surprinsă să o vadă că rămâne pe loc. De fapt, părea puţin intimidată de această manifestare a lui Denton. De obicei ea îl călca în picioare şi deţinea controlul. Poate că întoarcerea lui Sebastian îi conferea lui Denton o doză de curaj neaşteptată.

Abigail, cu calmul ei obişnuit, aduse o oarecare normalitate la masă, sau cel puţin încercă, întrebând-o pe Juliette despre călătoria la Londra. Juliette nu pricepu însă că era timpul să se poarte corespunzător.

— Oraşul este mizerabil, răspunse ea cu dispreţ. Nu ştiu de ce continui să mă expun la aşa ceva. Mai degrabă m-aş duce la Paris să fac cumpărături, dar mi s-a refuzat această plăcere.

— Parisul pe care-l tot ridici în slăvi nu este cu nimic mai bun, o contrazise Denton. Cutreieră prin rigole şi-ai să te uzi cu urină indiferent în ce oraş eşti.

Soţia lui suspină când îl auzi defăimând oraşul ei îndrăgit.

— Nu ai stat destul de mult timp în Paris ca să apreciezi…!

— Am stat destul de mult încât să fiu bucuros că nu

ne vom mai întoarce acolo. Cheltui destui bani de partea asta a Canalului. N-o să mai adăugăm o ieşire la cumpărături în Franţa la extravaganţa pe care o practici deja.

— Poate că dacă nu te-ai încăpăţâna să-mi refuzi atâtea, nu aş fi atât de extravagantă, toarse Juliette.

Observaţia îl făcu pe Denton să roşească, indicând cu subînţeles. Oare ce-i refuzase de îl pedepsea cu extravaganţa ei? Cu siguranţă că nu o călătorie în Franţa. Poate că „refuzurile” se referau la ceva ce Juliette considera ca fiind respingerea adevărului? Şi totuşi, poate nici nu se referise la refuzuri ca atare. În timp ce engleza ei era remarcabil de bună, mai folosea din când în când un cuvânt care nu corespundea sensului potrivit.

Abigail încercă încă o dată să lanseze un subiect la care putea să participe toată lumea. Petrecerea care urma să aibă loc, organizată de ducesă pentru tinerii căsătoriţi, era o temă bună. Margaret îi pomenise de ea astăzi, după plecarea doamnelor. Probabil că Denton îşi avertizase deja soţia în legătură cu căsătoria, pentru că nu păru surprinsă când auzi acum despre ea.

Sebastian abia dacă ridică din sprânceană spre Margaret. În timp ce discuţia de la cină consta în speculaţii pe seama listei de invitaţi şi câteva bârfe despre unele nume menţionate, Margaret nu putu să nu observe că Sebastian nu participa deloc. Nu mai spusese nici un cuvânt de la sosirea lui Juliette. Dar o privea pe Margaret ca un uliu. Şi, în timp ce el stătea în faţa ei, ea încercă din răsputeri să nu-l privească direct în ochi nici măcar o dată.

Când valetul aduse desertul, se lăsă linişte la masă, dar nu o linişte stânjenitoare. Una dintre specialităţile preferate ale bucătarului, desertul era o cremă bogată în ciocolată, cu grămăjoare de cremă pufoasă deasupra, pe care toată lumea o savură cu plăcere. Semăna foarte mult cu preparatul pe care Margaret aproape că-l aruncase în capul lui Sebastian în prima seară când luaseră cina acasă la ea. Amintirea o determină să se uite la el, cu lingura în gură, ca să-i descopere privirea fierbinte aţintită asupra ei.

A spus cumva că tăcerea nu era stânjenitoare? Tocmai devenise acum pentru ea.

*

Edna era în camera lui Margaret pentru a o ajuta să se dezbrace, dar Margaret îşi expedie camerista imediat ce femeia desfăcu nasturii la care ajungea cu greu. Se temea că Edna sesizase starea ei de nervozitate şi îşi imagina şi cauza. Edna pufnise şi bombănise deja în după-amiaza aceea în legătură cu situaţia deplasată creată de faptul că Sebastian dormea acolo, deşi adusese un aşternut în plus şi îl aruncase în baie. Ea şi Oliver erau singurii care ştiau că „mariajul” este o farsă.

Era încă devreme. Margaret îmbrăcase o cămaşă de noapte care-i venea foarte bine, o cămaşă din dantelă pe care o cumpărase de la Paris în timpul călătoriei sale. Era surprinsă că Edna o împachetase printre puţinele lucruri pe care le adusese de la White Oaks, dar observase asta abia noaptea trecută. Era surprinsă şi că Edna nu o eliminase din alegerile lui Margaret, mai ales după cât bombănise în ziua aceea.

Era prima dată când o purta fiindcă după ce o cumpărase i se păruse prea scumpă pentru a dormi în ea. Şi era desigur prea subţire pentru acest anotimp, chiar dacă focul ardea în vatră. Era diafană, doar cu câteva broderii, descoperind mai mult decât ar fi trebuit.

După ce aruncă o privire în oglindă, văzu că roşise şi se simţi mai nervoasă decât înainte să se îmbrace. Aşa că se schimbă repede într-o altă cămaşă de bumbac, mult mai practică, încheiată până la gât, deloc ispititoare. Nu îşi îngăduia să fie atât de evident că anticipase să facă dragoste cu Sebastian.

Ajungând la această decizie, stinse lămpile, împrăştie focul ca să-şi mai piardă din strălucire şi se strecură sub aşternuturi. Va dormi când Sebastian se va hotărî să se retragă. Ei bine, putea să spere…

29

Sebastian bântuia prin casa tăcută. Dumnezeule, îi lipsea Giles. Fiecare încăpere din această casă îi amintea de prietenul lui. Îi lipsea şi tatăl său, tatăl pe care obişnuia să-l aibă înainte să-i piardă dragostea şi respectul.

Se aşezase pentru o clipă lângă patul lui Douglas noaptea trecută, până când gândurile despre Margaret care dormea atât de aproape îl scoaseră din cameră pentru o vreme. Observase părul cărunt împletindu-se cu cel negru. Era firesc. Denton avea mai mult păr alb, ceea ce nu era firesc la vârsta sa. Dar de ce? Ce întrebare stupidă. Doar era căsătorit cu Juliette. Putea face pe oricine să încărunţească prematur.

Tatăl lui ar fi trebuit să se recăsătorească. Privindu-l pe fereastră noaptea trecută, observase că era un bărbat al naibii de singur. Avea un fiu mai mic de care nu fusese niciodată mândru, o noră pe care nu o plăcea, o mamă cu care nu putea vorbi, un prieten foarte bun care răcise relaţia şi un fiu mai mare pe care îl considera mort şi care nu era mort. Nu mai avea cu cine să vorbească despre ceea ce conta cu adevărat. Cel puţin Sebastian îl avea pe John.

De ce nu se recăsătorise tatăl său? Nu vrusese să aducă o doamnă distinsă într-o casă plină de dispute? Sau poate că nu voia să se căsătorească, îşi aminti scurta istorisire pe care i-o relatase Margaret. Ea sugerase ca Douglas să se căsătorească cu ea, apoi râsese, dar poate că nu glumise cu adevărat. Poate că Douglas îi oferise motive să creadă că l-ar interesa…

Acest gând îl tulbură o clipă, până când îşi aminti că Denton părea şi el înamorat de Margaret şi un asemenea gând îl enervă de-a binelea. Ea locuise în această casă timp de patru ani. Ce anume se întâmplase în tot acest timp?

Nu îi trebui decât o clipă pentru a se îndoi că sentimentele tatălui său s-au îndreptat în acea direcţie. Douglas nu era prea bătrân pentru ea, dar ar fi considerat

acest lucru ca pe o formă de a profita de pupila lui, gândindu-se că ea s-ar simţi obligată să accepte din recunoştinţă. Era un bărbat prea onorabil pentru a face aşa ceva. Dar Denton, căsătorit cu o femeie adulteră cu care se certa întruna, încercase oare să găsească consolare în braţele frumoasei pupile a tatălui său? Ei bine, nu putea avea...

Se duse sus şi găsi camera lui Margaret în întuneric complet. Luă o lampă de pe coridor şi o puse pe masa din încăpere. Se apropie de pat. Ea dormea sau încerca să-l facă să creadă că doarme. La naiba!

Îşi scoase haina, o aruncă pe cel mai apropiat scaun. Uitându-se din nou la Margaret, mai să izbucnească în râs când văzu în ce alesese să doarmă. Era un mesaj atât de explicit, cum nu mai văzuse niciodată. Se apropie totuşi de pat.

Atunci ce o făcuse să se îmbujoreze în seara asta, la cină? Putea jura că era dispusă să-i accepte oferta. Îşi amintea oare sărutul lor? Să nu fi simţit nimic decât stinghereală?

Îi venea al naibii de greu să o înţeleagă pe femeia asta. Îi spusese verde-n faţă că nu-l place şi totuşi se purta cu el foarte deschis. Nu văzuse nici un semn de antipatie. Şi orice formă de mânie manifestase fusese temporară şi indusă de el în momentul respectiv. Nu avea nimic de-a face cu trecutul. Poate că i-a spus că nu-l place fiindcă ea crede că aşa ar trebui să simtă?

O atrăgea persoana lui – simţise asta de mai multe ori – totuşi se împotrivea. Oare din cauza surorii ei? Margaret gândea logic în legătură cu multe lucruri, dar în această privinţă nu o făcea. Era un raţionament prostesc. Putea accepta o vină care era a lui. Dar se îndoia că Eleanor fugise din motivele care i se atribuiau. Studiase puţin scrisoarea, dar destul pentru a descifra un nume: Juliette. Părea că totul o indica pe Juliette.

Iar „mariajul” lor fusese sugestia lui Margaret. Şi venise grozav de repede cu această idee. Putea să înţeleagă mai multe din asta, deşi probabil că nu ar trebui

să o facă. La urma urmei, tot ceea ce făcea sau era de acord să facă pornea de la dorinţa de a-l „salva” pe Douglas. Şi ea avea mare încredere că Sebastian se va ocupa de asta.

Se aşează o clipă pe marginea patului, doar o clipă. Ea nu va şti pentru că dormea profund. Dar chiar şi în somn avea un efect puternic asupra trupului lui. Resimţi dorinţa arzătoare care îl torturase noaptea trecută. Gemu. Se pare că nu putea să se apropie atât de mult de ea fără să o dorească. Acum se întâmpla de fiecare dată după ce o „gustase” prima oară. Trebuia să scape de această dorinţă cât mai repede ca să se poată concentra asupra lucrului pentru care venise aici.

Continua să doarmă, făcută ghem, ascunsă bine sub cuverturi, cu părul lung împrăştiat pe perna din spatele ei. Chiar şi în lumina slabă care traversa camera, părul ei şaten strălucea cu licăriri aurii. Ar fi vrut să-l strângă în mâini şi să şi-l frece de faţă. Dar asta nu ar fi de ajuns – el voia mult mai mult decât atât.

Ar trebui să se ducă în baia rece unde, fără îndoială, îi aranjase locul de dormit. Şi să mai petreacă încă o noapte chinuitoare gândindu-se la trupul ei cald şi apetisant? Nu se mişcă. Ar fi un ticălos dacă ar profita de ea. La naiba! Ştia foarte bine. Vechiul Sebastian nu ar fi făcut-o, dar Corbul ar fi profitat...

30

Margaret stătea întinsă în pat, concentrându-se asupra respiraţia sale. Măcar dacă ar fi adormit înainte să vină Sebastian. Şi acum făcea toate eforturile să respire normal şi să nu-şi mai ţină respiraţia aşa cum făcea când el era prin preajmă.

Îl auzi plimbându-se prin cameră, dar nu-l auzi încă închizând uşa de la baie. Deschise puţin ochii ca să vadă că a dus o lampă în cameră. Nu mai putea risca să mai încerce

să vadă de ce îi trebuia atâta timp ca să se retragă.

Ştiu exact când el veni şi se aşeză pe pat. Ştia şi de ce a făcut-o. Era vina ei. Toată ziua se întrebase cum ar fi să facă dragoste cu el şi, într-un fel sau altul, el îşi dăduse seama la ce se gândea ea.

Patul se lăsă. Dumnezeule, se aşezase pe pat! Ar trebui să se întoarcă în direcţia aia? Ar fi ceva firesc? Poate că ar trebui să sforăie. Nu, nu ştia să mimeze sforăitul. Dacă ar încerca, probabil că el ar râde, ştiind că ea nu doarme.

Se uita fix la ea. Simţea asta şi ar fi roşit imediat dacă el nu înceta. Oare lumina era destul de puternică pentru ca el să observe? Dacă roşea acum, nu şi-o va ierta niciodată. Respiră, fir-ar să fie!

Curând nu o vor mai ţine nervii. Se va ridica şi va ţipa la el fiindcă o adusese într-o stare de aşteptare atât de intensă.

— Dacă dormi, nu vei auzi asta, nu-i aşa, Maggie?

Vocea lui avea într-adevăr un efect calmant asupra ei. Era foarte liniştită, aşa că ştia că el nu încearcă să o trezească. Se relaxă oarecum. Voia să-i spună ce gândeşte şi ea nu trebuia să-i răspundă. Foarte bine. Atâta timp cât nu spunea ceva ce ar face-o să râdă, putea trece şi peste asta, după care el va pleca.

— Nu vei simţi nici asta sau poate vei crede că visezi. Ai vrea să ai un vis frumos, Maggie?

Aşteptarea ei atinse cote maxime, iar respiraţia i se opri. Sebastian strecură o mână pe sub cuverturi. Bumbacul cămăşii ei de noapte nu era subţire, darnici destul de gros pentru a o împiedica să simtă căldură mâinii lui pe şoldul ei. Acum ar fi momentul să se trezească şi să-l oprească.

— Mă amăgeşti când nu este nevoie să faci aşa ceva. Ţi-a plăcut când te-am sărutat. Poţi simţi mult mai mult, o plăcere pe care nici nu ţi-o poţi imagina.

Afurisita ei de curiozitate se întorsese! De ce a trebuit el să spună asta? Iar mâna lui nu stătea locului. Genunchii ei erau deja îndoiţi spre el în poziţia ghemuită în care dormea. Acum mâna lui se mişca de-a lungul coapsei,

descoperi acolo cămaşa de noapte ridicată şi se strecură sub cămaşă – apoi porni direct între coapsele ei.

Margaret era sigură că va leşina dacă degetele lui nu vor înceta să se îndrepte în direcţia în care porniseră. Nu încetară. Atinse punctul dintre picioarele ei şi o pătrunse încet. Deschise ochii, fascinată de strălucirea aurie din ochii lui. Nu se opri nici acum, când ştia că e trează. Şi ea nu putea articula cuvintele care i-ar cere să se oprească, dar nici nu voia cu adevărat, fiind prea captivată de plăcerea de care îi vorbise el şi cu siguranţă că o simţea, o simţea din plin…

El dădu la o parte cuverturile, îşi strecură cealaltă mână după gâtul ei şi o trase în poala lui, apoi o strânse la piept şi o sărută. Căldura şi pasiunea acelui sărut îi transmiseră senzaţii divine prin tot trupul. Auzi un geamăt de plăcere. Al lui? Al ei? Era strivită de trupul lui, dar nu era sigur cine era responsabil din moment ce acum ea îl ţinea la fel de strâns pe cât o ţinea el. Dumnezeule! Plăcerea fierbinte părea că vine de pretutindeni, din gura lui, din atingerea trupului său, din degetele lui apăsate puternic în intimitatea ei.

Gustul şi mirosul lui erau ca un vin îmbătător care o ameţise imediat. Era destul de ameţită, înflăcărată şi fascinată de fiecare senzaţie pe care i-o provoca. Iar prin sărutările lui continua să o domine, anihilându-i orice urmă de voinţă, limba lui împletindu-se cu a ei atât de erotic.

Nu-şi putea da seama cât timp o ţinu aşa, răspândind plăcere prin toate simţurile ei, atrăgând-o în furtuna de senzualitate pe care o crease el. Dar deodată el se rostogoli şi îi trase cămaşa în sus. Trase de nodul slab de la gât şi i-o scoase.

Părul căzu în cascade în jurul ei, dar el îl dădu blând pe spate, făcându-şi drum cu gura spre gâtul ei. Era o căldură arzătoare acolo, lângă urechea ei. Trase uşor cu dinţii de lobul urechii. Frisoane de plăcere se împrăştiară pe umerii ei şi o luară pe poteca creată de gura lui până la sâni. Mâna lui îi strânse un sân, degustându-l lacom. Margaret suspină adânc de mai multe ori în timp ce limba

lui îi umezea sfârcul, jucându-se cu el, apoi îşi frecă dinţii de vârful lui, oferindu-i o senzaţie nemaipomenită în profunzimea coapselor ei.

O mângâia chiar şi atunci când gura lui răspândea focul pasiunii. Era conştientă de fiecare atingere pentru că degetele lui erau atât de fierbinţi, sau cel puţin aşa păreau. Aşa era şi trupul lui care se apăsa de-al ei. Se simţi imediat înfrigurată când pierdu căldura aceea.

Deschise ochii. Îl văzu stând lângă pat şi uitându-se la ea în timp ce-şi scotea tacticos cămaşa. Era atâta căldură în privirea lui când îşi plimba privirea pe trupul ei încât ea nu se îndoi că-i plăcea ceea ce vedea şi asta o împiedica să roşească. Nu-şi luă privirea de la ea nici atunci când un nasture îi dădu de furcă. Îl rupse pur şi simplu, îl aruncă, apoi azvârli şi cămaşa. Pieptul lui era atât de lat! Probabil că privirea ei era la fel de plină de admiraţie ca şi a lui. Îi plăcea să-l vadă dezbrăcat. Iar acum putea să-l atingă…

Roşi când el începu să-şi descheie pantalonii. În momentul acela ea îi susţinu privirea, neîndrăznind să privească mai jos, dar acaparată de intensitatea privirii lui. El riscă şi se îndepărtă de ca, oferindu-i şansa să-şi recapete raţiunea – dacă temporar şi-o pierduse – şi arătă uşa cu degetul. Şi-o pierduse, dar hotărî să lase această noapte în voia sorţii, iar soarta părea să fie în favoarea lui.

Apoi şansa dispăru. I se alătură în pat, o făcu să-i simtă trupul alungit lângă al ei, şi o sărută din nou, profund, cu o pricepere sublimă. Era un moment foarte erotic pentru ea să simtă atingerea pielii lui bărbăteşti. Se întoarse spre el de bunăvoie, îi înconjura gâtul cu braţele, îi simţi mâna arcuindu-se pe coapsa ei, apoi pe şold şi trăgându-i un picior peste al lui, oferindu-i şi mai mult acces.

O protuberanţă tare era apăsată de pântecul ei, apoi, mişcându-se puţin, alunecă între picioarele ei. Fierbinte, tare, umedă ca urmare a propriei excitări, el o prinse de şezut şi o făcu să alunece uşor de-a lungul acelei lungimi, înapoi şi înainte, creând o tensiune plăcută care o îngrijoră şi o înfioră deopotrivă. În tot acest timp, sărutarea lui deveni mai fierbinte, mai posesivă, cerând răspuns, iar

sărutul ei deveni din ce în ce mai sălbatic cu fiecare bătaie a inimii.

Deodată se aşează deasupra ei, întorcându-i şoldurile pentru a nu-şi pierde poziţia. Braţele şi picioarele ei păreau să se mişte după placul lor, înfăşurate în jurul lui. Apoi urmă o nouă apăsare, foarte subtilă la început, foarte excitantă…

— Spune da, Maggie, îi şopti el aplecat deasupra buzelor ei.

— Nu, suspină ea.

— Foarte bine, atâta timp cât amândoi ştim că ai vrut să spui da.

Aşa era, doar că nu o putea spune. Iar apăsarea creştea. La fel şi tensiunea. Dacă nu se întâmpla ceva cât mai curând, simţea că va exploda.

— Dar mai târziu voi obţine şi un da.

Promisiunea, rostită pe un ton atât de pătrunzător, o făcu să se înfioare. Pur şi simplu nu se putea imagina să fie atât de mulţumită că face dragoste. Dar nu mai conta. Aşa cum se aşteptase, Sebastian avea deja acordul ei.

Apoi se întâmplă ceea ce credea ea că aşteaptă, o rupere care o surprinse şi o făcu să deschidă o clipă ochii. Nu a durut, dar nu a fost nici extrem de plăcut. Imediat ce gândul îi părăsi mintea, el se cufundă şi mai adânc şi ea ştiu că asta era ceea ce aştepta. Căldura puternică îi cuprinse trupul, apoi erupse.

— Dumnezeule, da! suspină ea fără să se gândească, în timp ce valuri, valuri de plăcere desăvârşită vibrau în adâncurile ei.

Îl auzi chicotind, parcă prea triumfător, dar presupuse că era ceva în regulă, pentru că o sărută iar, chiar posesiv. Şi mai intră de câteva ori în ea, prelungindu-i plăcerea şi crescând-o pe a lui.

Sebastian nu a mai spus nimic, dar buzele lui îi acoperiră faţa cu o ploaie de sărutări înainte de a se aşeza într-o parte. Şi tot nu termină cu ea. O trase la pieptul lui, ţinând-o în braţe, mâna lui mângâind-o blând. Era un loc divin pentru a te cuibări. Satisfăcută, pe deplin mulţumită, Margaret adormi aproape instantaneu.

31

Dacă noaptea şi ziua nu erau deja clar definite ca fiind opuse, lui Margaret i se arătă o altă diferenţă în dimineaţa aceea. Cum în timpul nopţii fusese complet de acord cu ceea ce se întâmplase între ea şi Sebastian, dimineaţa îi stârni mustrarea de sine şi roşi până în vârful urechilor. Şedea pe marginea patului, refuzând să se uite în spate, unde Sebastian dormea. Se uită în schimb la hainele aruncate la picioarele ei, pe podea. Nu era ordonat. Un nasture se rostogolise şi se oprise în mijlocul camerei, sclipind în lumina dimineţii, îi veni în minte imaginea lui rupându-l…

Găsi repede cămaşa de noapte unde o aruncase el, se acoperi şi îi adună hainele, aruncându-le pe scaun. Îşi luă apoi hainele de zi. Spera să fie destul de devreme ca să se îmbrace înainte ca Edna să vină să o ajute, dar nu avea idee cât e ceasul. Şi nu avea nici noroc. Se auzi un ciocănit uşor în uşă şi, ca de obicei, Edna vârî capul pe uşă să vadă dacă Margaret se trezise. Nu putea să nu observe grămada din pat sau că Margaret nu era în el.

Îşi chemă repede camerista cu ea în baie. Edna ar putea să presupună că ea dormise în baie. Dar nu, încruntarea femeii nu sugera aşa ceva, mai ales când aruncă o privire la aşternuturile care erau exact acolo unde le lăsase.

Cu o privire pătrunzătoare, Edna întrebă:

— Ţi-ai pierdut tot bunul-simţ?

Margaret oftă.

— Nu, doar un pic. Nu voi minţi. Curiozitatea mea a învins. Dar se presupune că suntem căsătoriţi şi vom divorţa, aşa că nu s-a întâmplat nimic cu adevărat rău.

Edna pufni dispreţuitor.

— Doar dacă nu cumva te alegi cu un copil.

— Un copil! Nici să nu te…

Margaret nu termină fraza. Gândul la un copil, copilul lui Sebastian, o amuţi şi îşi dădu seama că ideea o emoţionă pe moment. Cât i-ar plăcea să fie mamă şi să-şi ţină copilul în braţe. Singurul regret că nu se căsătorise încă era că nu avea propriii ei micuţi.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem acasă, aşa încât să nu mai împărţiţi aceeaşi cameră de dragul prefăcătoriei, sugeră Edna logic. Nu locuim chiar atât de departe încât să nu poţi veni în fiecare zi să vezi cum se simte contele.

Margaret îşi muşcă buza, nehotărâtă.

— Desigur că ai dreptate, numai că Sebastian trebuie să fie aici ca să ducă la bun sfârşit ceea ce l-am angajat să facă şi până ce Douglas nu-l dă din nou afară… Nu, vom sta aici atâta timp cât vom fi bine-veniţi. Dar ce s-a întâmplat noaptea trecută nu se va mai repeta. Am analizat temeinic această chestiune.

— În sfârşit, o dovadă de bun-simţ, spuse Edna, încă pe un ton dezaprobator. Şi poate vrei să te grăbeşti cu îmbrăcatul. Doctorul este jos şi vrea să vorbească cu tine. Iar Abigail te aşteaptă să mergi cu ea în Edgeford, aşa cum i-ai promis.

— Dumnezeule! De ce nu ai spus aşa? zise Margaret grăbindu-se în jos pe scări de îndată ce arătă prezentabil.

*

Sebastian puse un nou plan în aplicare. Probabil că era singura şansă să o poată prinde singură pe Juliette. Nu se aştepta să mai fie bine-venit la Edgewood mâine fiindcă avea de gând să vorbească cu tatăl său în dimineaţa asta. Instinctul îi spunea că după aceea va fi izgonit rapid. Piatra lui de mormânt pe care Douglas o ridicase deja în mintea lui va fi factorul decisiv. Dacă va primi vreodată răspunsuri, asta se va întâmpla astăzi sau niciodată, iar niciodată nu i se prea potrivea.

Sugerase ca Margaret şi bunica lui să facă o plimbare la Edgeford, să meargă la cumpărături, ca să mai uite o vreme de Douglas. Imediat după plecarea lor, Denton avea

să fie chemat la grajduri la insistenţele lui John. Praful somnifer amestecat cu zahăr va face să pară că este ceva în neregulă cu calul lui Denton şi-l va ţine acolo o vreme. Ca urmare, prada lui Sebastian avea să fie pentru scurt timp singură. Conta pe faptul că ea se va întoarce în camera ei de cum va ieşi Denton din casă, evitând riscul de a da nas în nas cu Sebastian înainte ca Denton să se întoarcă.

Juliette nu-l dezamăgi. Deschise uşa camerei sale înainte de a se gândi să arunce o privire înăuntru. Sebastian închise uşa pentru ea.

— Dieu! suspină ea, se întoarse şi suspină iar. Ieşi! Ieşi imediat sau ţip!

Dar vocea ei depăşea oricum nivelul normal al unui ţipăt. Culmea, ca urmare a certurilor ei zgomotoase cu Denton, nimeni nu o mai băga în seamă.

Cum ea părea să nu-şi dea seama, el spuse:

— Fă-o şi voi fi nevoit să te apuc de gât ca să beneficiez de puţină linişte.

Se uită disperată în jur, probabil în căutarea unei arme pentru a-l ţine la distanţă. Ar fi trebuit să-şi schimbe locul ca el să nu o poată ajunge, dar nu o făcuse, aşa că lui i-a fost uşor să o prindă şi să o împingă spre perete, cu o mână în jurul gâtului, ca să o ţintuiască acolo.

— Denton a jurat că nu mă vei ucide! spuse ea oarecum sfidătoare, uitându-se fără frică în sus la el.

— După unsprezece ani de absenţă, Denton nu mă cunoaşte foarte bine.

Această simplă afirmaţie, cât se poate de adevărată de altfel, aduse frica în privirea ei, dar tonul era tot sfidător când se răţoi la el:

— Ce vrei?

— Răspunsuri. Îmi vei spune de ce ai manipulat duelul dintre mine şi Giles.

— Dar eu nu am făcut…

O strânse de gât destul de tare ca să o întrerupă.

— Să lămurim ceva înainte să continuăm. Am zis răspunsuri, nu minciuni sau dezminţiri. Amândoi ştim ce s-a întâmplat la Londra. Ai provocat întâlnirea noastră dintr-un

motiv numai de tine ştiut. Care este acela?

Urmă un lung moment de tăcere. Era hotărâtă să nu răspundă. Răbdarea lui îl mai salva din când în când. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-i rupă gâtul, se abţinu. Dar o dispreţuia – era surprins cât de mult o dispreţuia. În mintea lui, ea era singura răspunzătoare pentru viaţa lui distrusă. Şi nu regreta nimic mai mult decât că făcuse sex cu ea în noaptea aceea, la Londra. Nici nu putea spune ce văzuse la ea, poate doar o cucerire uşoară. Pe atunci nu-i prea păsa unde îşi găseşte satisfacţia. Neghiobia tinereţii.

Propria lui tăcere era catalizatorul. Probabil că ea se temea mai mult de asta decât de ameninţările lui; cel puţin deschisese cutia Pandorei.

— A fost... a fost pentru a-l pedepsi! M-a implorat să mă căsătoresc cu el, apoi s-a purtat de parcă îi era ruşine cu mine. M-a ţinut ascunsă în Londra. M-a ascuns până ce el s-a dus să-i mărturisească totul tatălui său şi logodnicei lui. De parcă făcuse ceva atât de oribil. Eram furioasă pe el. Nu ar fi trebuit să accept niciodată să mă mărit cu un asemenea laş.

Ciudat, suna de parcă era chiar adevărul, ceva ce ar face o femeie egoistă. Dar îşi aminti că nu o cunoştea destul de bine ca să o poată judeca. Iar ochii ei îi spuneau cu totul altceva. În ei se reflecta cât de calculată era, dar mai era şi o idee care îl scotea din minţi, sugerând că ea putea debita minciuni pe măsură ce-i încolţeau în minte. Pe de altă parte, pur şi simplu nu o cunoştea destul de bine ca să fie sigur de o variantă sau alta.

— Adică provoci moartea soţului tău doar pentru că socoteşti că ai făcut o greşeală? încercă din nou Sebastian.

— Nu! Duelul nu trebuia să aibă loc. Voi, englezii, exageraţi cu lucrurile astea.

— Şi atunci ce credeai că se va întâmpla când i-ai spus că te-ai culcat cu cel mai bun prieten al lui?

— Ţi-am spus. Voiam doar să-l pedepsesc, să-l lac de râs. Am crezut că vă veţi lupta, iar tu, fiind cel mai mare, îl vei răni uşor. Doar atât. Am simţit că asta merită. Nu să moară. Nu am vrut niciodată aşa ceva.

— Şi ce simţeam eu nu conta în schema ta? M-ai folosit doar ca pe o unealtă pentru a-i da Hoţului o lecţie?

Juliette chiar roşi. Se prefăcea? Sebastian nu credea, dar nu avea cum să fie sigur.

— Ştiu că asta sună îngrozitor, spuse ea. Tu – da, tu erai doar un mijloc de a-mi atinge scopul, îmi pare rău pentru asta. Dar cred că temperamentul meu teribil şi furia mi-au călăuzit paşii. Nu gândesc mai departe.

— Rareori te gândeşti şi la altcineva în afară de tine, nu-i aşa, draga mea? remarcă Denton care tocmai deschisese uşa.

Sebastian aruncă o privire peste umăr şi observă că fratele lui părea foarte calm.

— Cât ai auzit?

— Destul cât să-mi dau seama că mie mi s-a servit o versiune diferită în legătură cu ceea ce s-a întâmplat între voi.

— Ah, da, cum că eu am fost cel care a sedus-o. Desigur, mie nu mi-ar putea oferi aceeaşi versiune când ştim amândoi ce s-a întâmplat. Presupun că aş fi fost mai dispus să cred că era copleşită de dorinţă şi nu s-a putut abţine.

— Te-a rănit, nu-i aşa?

— Da, cred că da.

— Ticăloşilor! Amândoi! rânji Juliette vizând umorul lor englezesc, apoi i se adresă soţului ei: Nu am putut să-ţi spun că-l pedepseam pe Giles. Eşti soţul meu. Nu am vrut să crezi că ţi-aş face şi ţie la fel!

Denton se uită la ea ridicând din sprânceană.

— Dar nu ai făcut-o? În atâtea feluri?

În loc să răspundă, se smuci dintre degetele lui Sebastian, strânse încă în jurul gâtului ei. Nu voia să-i dea drumul. Avea mai multe întrebări pentru ea, dar ştia că acum nu va mai primi răspunsuri – doar dacă Denton era gata să vorbească.

Îi dădu drumul lui Juliette. Ea fugi imediat la Denton şi-l pălmui cât putu de tare.

— Să nu-l mai laşi niciodată să se apropie de mine!

Denton îşi atinse obrazul cu degetele, dar nu fu surprins de violenţa ei. Sebastian oftă. Bănuia că nu aflase nimic, doar minciuni – şi că mariajul fratelui său era un infern. Cu siguranţă că Margaret avusese dreptate în legătură cu povestea asta.

Traversă camera, îndreptându-se spre uşă. Juliette fugi din faţa lui, dar el terminase cu ea. Îl întrebă pe fratele său pentru a doua oară în ziua aceea:

— De ce nu divorţezi de ea?

Denton nu spuse nimic, dar Juliette râse şi îşi bătu joc de el:

— Haide, dă-i drumul şi spune-i! Ce poate face În cel mai rău caz? Să te ucidă? De câte ori nu ţi-ai dorit să mori decât să fi căsătorit cu mine. Acum este şansa ta, cheri.

— Taci, Juliette.

Ea râse şi mai tare. Sebastian ajunse la uşă. Auzise destul încât acum îşi dorea să omoare pe cineva, aşa că era timpul să plece.

Dar înainte de a-i lăsa să sară din nou unul la celălalt, îi avertiză:

— Tatăl meu a avut cam prea multe accidente. Dacă mai suferă vreunul, mă voi întoarce şi unul dintre voi va plăti pentru asta.

— Seb… începu Denton să argumenteze ce sugerase el, dar Sebastian închise uşa.

Dacă mai auzea o altă scuză sau minciună probabil că se va urca pe pereţi. Cu frustrarea nu ştia să se descurce prea bine. De fapt, acum era momentul propice să-i facă o vizită rândaşului francez de la grajd. Iar asta ar trebui să fie o întâlnire destul de brutală pentru a-şi mai potoli frustrarea.

32

Margaret îl remarcă pe Sebastian în salon] când ea şi Abigail se întoarseră de la Edgeford. Abigail nu-l zări şi se

duse direct sus, dar Margaret i se alătură bărbatului. Mu ştia dacă el a vorbit cu dr. Culder mai devreme sau dacă aflase că starea de sănătate a tatălui său s-a îmbunătăţit.

El părea că o aşteaptă şi spuse:

— Ah, ai venit, Maggie.

Se îndreptă spre ea. Ea se aşeză în aşa fel încât să aibă o masă între ei, dar manevra nu a funcţionat fiindcă Sebastian o ocoli. Aşa că ea începu să-i spună repede noutăţile ca să-l distragă şi să înceteze să o urmărească.

— Febra lui Douglas a cedat noaptea trecută, spuse ea. Camerista a fost nevoită să trezească nişte valeţi ca să o ajute să schimbe aşternuturile. S-a trezit de mai multe ori astăzi, dar este încă destul de slăbit. Poţi să aştepţi o zi sau două înainte să vorbeşti cu el? Să-i spun că eşti aici? Eu l-am tot evitat. Cred că suspectează sau îşi aminteşte că te-a văzut în hol şi evident mă va întreba…

O sărută ca să o facă să tacă. Funcţionă de minune, stârnind amintiri puternice despre noaptea precedenta.

— Trăncăneşti prea mult, spuse el ca şi cum îi oferea o scuză pentru că o sărutase. Spune-i ce vrei dacă poţi fi sigură că nu-i va întârzia recuperarea.

Margaret se retrase înţepată şi spuse:

— Te rog să nu mai faci aşa ceva.

— Ce anume?

— Sărutul, şopti ea strâmbând din nas.

El oftă.

— Ne-am întors de unde am plecat, nu-i aşa?

— Este o chestiune de prudenţă. Voi avea o perioadă dificilă ca să explic motivele divorţului, sau să mă căsătoresc dacă aş avea un copil despre care oamenii ar crede că poate pretinde un titlu care, datorită minciunilor noastre, legalmente, nu ar fi al lui.

În adâncul sufletului ea chiar spera că Sebastian are un răspuns pentru asta, că se va căsători cu ea dacă se va ajunge la aşa ceva, dar el nu răspunse.

Încuviinţă doar dând din cap, totuşi spuse:

— Cineva şi-ar putea dori să nu fi atât de ascuţită la minte, Maggie. Cineva şi-ar putea dori să nu mai gândeşti

atâta. Foarte bine, îmi voi ţine mâinile acasă. Şi voi vorbi cu tatăl meu acum.

Ea nu se aşteptase la aşa ceva şi nici ca el să părăsească imediat încăperea pentru a se duce sus. Îl urmă încet, temându-se că era încă prea devreme pentru o confruntare între el şi tatăl lui, dar ezită să-l oprească. Se putea ca Douglas să fie bucuros că se întorsese.

Se opri brusc pe coridor când îl văzu pe Sebastian stând în faţa uşii camerei tatălui său. Se uită la ea, dar nu spuse nimic. Avea o privire ciudată pe care ea nu o recunoscu. Era îngrijorat? Nerăbdător? Ambele emoţii nu erau de el.

El era ca un bastion. El era Corbul. Intră brusc în cameră şi închise uşa în urma lui.

Margaret îşi muşcă buza. Ar trebui să-l urmeze. Prezenţa ei ar putea schimba lucrurile. Dar nu credea că Sebastian ar dori sprijinul ei acum. Poate că el va dori să-şi exprime anumite emoţii pe care nu le-ar dezvălui faţă de ea. Pe de altă parte, el ar fi fost primul care i-ar fi sugerat să-l însoţească. Se întoarse la parter, dorindu-i din toi sufletul noroc.

*

Douglas dormea. Sebastian fu aproape uşurat pentru că-i oferea un răgaz. Doar că nu avea de gând să plece. Presupunea că aşteptarea va fi lungă. Douglas şedea rezemat în pat. Fusese treaz şi citise, iar acum cartea rămăsese pe coapsa lui şi mai ţinea mâna pe ea.

Camerista care stătea în cealaltă parte a camerei nu spuse nimic când el intră şi se grăbi să iasă când el îi făcu un semn cu capul spre uşă. Sebastian se aşeză pe scaunul de lângă pat, dar nu rămase mult timp acolo. Începu să se plimbe prin cameră. Era mai nervos decât se aşteptase. Nici un alt om, în afară de tatăl său, nu putea să-i inspire asemenea emoţii.

Lupta pe care o avusese cu Anton la grajduri fusese cât se poate de satisfăcătoare, în ciuda faptului că bărbatul

îi părea vag cunoscut şi nu-şi putea dea seama de ce. Nu primise nici un răspuns de la tipul ăla în legătură cu accidentele. Îi era foarte loial lui Juliette. Şi îşi construise o bună apărare. Francezul bondoc îi ţinuse piept destul de bine.

Gândindu-se la cele petrecute, Sebastian se relaxă puţin, ceea ce îi îngădui să-şi construiască apărarea pas cu pas. Când fu gata în cele din urmă, se întoarse spre pat, cu gândul să-l trezească pe Douglas. Descoperi însă că privirea tatălui său era îndreptată spre el. De cât timp? Douglas ar fi trebuit să spună ceva, să-l întrebe ce căuta acolo, orice. Faptul că nu spusese nimic indica cum că nu avea intenţia să vorbească cu Sebastian. Piatra de mormânt...

— Nu sunt mort, aproape că mârâi Sebastian. Nici nu sunt un vis. Nici nu mă aflu aici din proprie iniţiativă. Aşa că nu te îngrijora, voi pleca imediat ce o voi asigura pe Maggie că nu vei ieşi din cameră ca să te împiedici de vreo funie şi să cazi pe nenorocitele alea de scări.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ei bine, e şi asta ceva, spuse Sebastian sec. Cel puţin vorbeşti cu fantomele.

— Sebastian.

Nota de avertisment avu efectul scontat şi îi aminti de tinereţe. Douglas nu avea nevoie să le spună fiilor săi altceva, era suficient să le rostească numele folosind tonul acela şi ei se simţeau destul de mustraţi pentru a încheia orice dispută sau a găsi alte scuze.

— Îmi cer scuze, spuse Sebastian. Voi face un efort să mă rezum la fapte. Unul dintre ele ar fi călătoria lui Margaret în Europa, care nu a fost doar turistică şi pentru cumpărături, aşa cum a lăsat să se înţeleagă. A fost făcută anume ca să mă găsească şi să mă convingă să vin aici.

— De ce?

— Ajung şi la asta. Nu a avut noroc să mă convingă din moment ce am jurat că nu mă voi mai întoarce niciodată în Anglia. A reuşit totuşi să mă păcălească să accept această însărcinare, pentru care a plătit deja cu

generozitate. Aşa că voi cerceta până ce o voi putea asigura că este doar o femeie prostuţă cu o imaginaţie bogată. Dacă cooperezi destul încât eu să pot face acest lucru, atunci pot pleca de aici şi ne vom lăsa în pace unul pe celălalt.

— Puteam să jur că ai pomenit ceva despre nişte fapte, spuse cu răceală Douglas. Când ai de gând să ajungi la ele?

Sebastian amuţi pe moment. Tatăl lui avea acum exact aceeaşi expresie ca şi în noaptea în care îi spusese să plece şi să nu mai calce vreodată pe pământul Angliei. Oare chiar îşi închipuise că ar putea fi vorba de o împăcare? Dumnezeule, cât de prost fusese!

— Fapt: Margaret crede că eşti în pericol.

— Prostii.

— Este părerea ei, nu a mea şi evident că nici a ta. Dar de aceea a angajat oameni să mă găsească, iar când asta nu a funcţionat, a petrecut patru luni în Europa căutându-mă. I s-a băgat în cap că eu pot rezolva orice se întâmplă aici. Cred că Abigail i-a dat această idee. Margaret a crezut că mă voi oferi voluntar şi a crezut greşit. Probabil greşeşte şi în legătură cu celelalte bănuieli ale ei. Dar pentru asta sunt aici, ca să aflu despre ce este vorba.

Douglas începuse să aibă aerul că este interesat.

— Ce fel de pericol?

— Fapt: ai avut cam multe accidente în ultima vreme.

Tatăl lui roşi uşor, ceea ce Sebastian găsi interesant, dar Douglas spuse doar atât:

— Nimic nelalocul lui.

Nu ezitase el puţin prea mult înainte de a face afirmaţia?

— Fapt: locuieşti într-o casă cu o căţea veninoasă, capabilă de orice.

Douglas oftă.

— Şi asta este discutabil.

— Fapt: Denton ar vrea chiar să divorţeze, dar spune că nu poate. Îl are cu ceva la mână care face ca el să aibă mâinile legate. Ştii despre ce este vorba?

— Nu, iar tu ai aflat mai multe decât am putut cu. Nu vrea să vorbească cu mine despre soţia lui.

— Este cam defensiv, nu-i aşa? Cu tine?

— Da, extrem când vine vorba de ea.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Îi este ruşine cu ea. Îi este ruşine de el însuşi pentru că s-a încurcat cu ea. El s-a oferit să plece, dar eu, egoist, l-am convins să nu o facă. El este tot…

Urmă o scurtă pauză care îl îndemnă pe! Sebastian să continue:

— … tot ceea ce ţi-a mai rămas?

Douglas lăsă capul pe spate ca un om învins, apoi se strâmbă când rana de la ceafă atinse tăblia patului.

— Voiam să spun tot ce i-a mai rămas mamei mele. Asta ar fi o casă a tăcerii dacă am rămâne doar noi doi. Ea nu vorbeşte cu mine, să ştii.

— Aşa am auzit şi eu.

— Denton îi ţine companie. Îi sunt recunoscător pentru asta. Iar Margaret a fost ca o mană cerească atât timp cât a locuit cu noi.

— Eşti îndrăgostit de pupila ta? întrebă direct Sebastian.

Douglas clipi, apoi se încruntă.

— Ce prostie e asta? E o fată minunată, dar destul de tânără încât să-mi fie fiică.

— Şi? Când l-a împiedicat vreodată vârsta pe un bărbat ca să…

— Ajunge, Sebastian. Îmi imaginez de unde ai această idee, dar este foarte deplasată. Când a venit aici, la început, simţeam compasiune pentru ea. Tocmai îşi pierduse tatăl. Dar nu am fost niciodată atras de ea în felul pe care-l insinuezi. Era ca o gură de aer proaspăt. A readus normalitatea în această casă. De mai multe ori am sperat că Denton…

— O va seduce?

— Nu! izbucni Douglas, apoi oftă. Am crezut ca ea îl va stimula ca să-şi repare greşeala, dar era evident că pe ea nu o interesa persoana lui. Ca să fiu sincer, căutam doar

o modalitate ca să o ţin în familie, ca să spun aşa. Toţi am fost trişti când s-a mutat înapoi la White Oaks după ce a împlinit vârsta cuvenită.

Se pare că nimeni nu-i spusese lui Douglas cu cine se căsătorise Margaret. Sebastian ar fi preferat să rămână aşa până ce el va pleca. Douglas nu va auzi nimic de la Abigail fiindcă ei nu îşi vorbeau. Se îndoia că Juliette va veni să-l viziteze. Cel mai probabil, Denton va pomeni despre asta. Va trebui să mai aibă o discuţie cu fratele său.

Se părea că „mariajul" nu mai era necesar pentru a netezi calea, din moment ce Douglas era destul de cooperant, cel puţin ca să discute situaţia. Dar el nu intenţionase niciodată să plece înainte ca clarifice lucrurile. Şi având în vedere dorinţa tatălui său de a o avea pe Margaret în familie, era puţin probabil că va trece peste faptul că el nu o luase realmente în căsătorie. De fapt, gândul că Douglas ar afla de aranjamentul lor îl făcea să se simtă extrem de incomod.

— În afară de motivele evidente pentru care Juliette ar vrea să facă parte din această familie, avere, titlu etc., te mai poţi gândi la altceva, la orice altceva, care ar putea să o determine să stea aici când este evident că nu-i place Anglia?

Douglas se încruntă.

— Ce vrei să sugerezi?

— Poate că le poartă pică celor din familia Townshend?

— Adică un fel de răzbunare?

— Da.

— Nu-mi pot imagina de ce, răspunse Douglas. Nu am auzit niciodată de ea…

Sebastian îl întrerupse brusc:

— Ne putem înţelege civilizat atâta timp cât nu aduci în discuţie episodul acela din trecutul nostru. Acum mi-am dat seama că nu am auzit niciodată numele ei de familie. Tu l-ai auzit?

— Da, dar era necunoscut. Poussin, cred, sau ceva de genul ăsta. L-am auzit o singură dată.

Sebastian întâlnise multă lume în Franţa, dar pe nimeni cu acest nume. Pe de altă parte, dacă scopul lui Juliette era răzbunarea, era puţin probabil că i-ar fi spus numele adevărat vreunuia dintre ei.

Îi trecu prin cap să întrebe:

— Ai fost vreodată în Franţa? Poate că i-ai cunoscut familia, poate că i-ai ofensat sau le-ai făcut vreun rău fără să-ţi dai seama?

— Latru la copacul greşit. Ştiu că o asemenea călătorie este considerată un fel de completare a educaţiei, dar nu am făcut niciuna. Era mult mai interesant să obţin acordul mamei tale pe vremea aceea ca să vreau să plec din ţară. Şi m-am căsătorit cu ea indecent de repede.

Sebastian nu auzise asta niciodată. În mod obişnuit nu ar fi fost curios, dar vizita la Edgewood putea fi foarte bine şi ultima dată când îşi vedea tatăl.

— De ce? întrebă el direct.

Douglas ridică din umeri.

— Am fost nevoit. Şi nu, nu din cauza primului motiv care-ţi trece prin minte. Era cea mai bună partidă a sezonului şi m-am îndrăgostit de ea în ziua în care am văzut-o prima dată. Dar fiindcă era o partidă excelentă încă o jumătate de duzină de tineri încercau să-i câştige mâna. Era o perioadă care mi-a pus al naibii de mult nervii la încercare, aşteptând ca ea să se hotărască cine va fi norocosul.

Sebastian zâmbi. Ca şi Denton, îşi aşezase mama pe un piedestal; ea murise când ei erau foarte mici. Ei aveau amintiri cu ea. Era un înger, o madonă, întruchipa tot ceea ce era bun şi graţios, era surprins să afle că a fost o femeie obişnuită la vremea ei, dorind să profite de fiecare moment de plăcere pe care i-l aducea popularitatea. O făcea să-i pară mult mai reală şi să-i lipsească şi mai mult. Şi consideră că acum ştie de ce tatăl său nu s-a recăsătorit niciodată. Expresia lui când pomeni de soţia sa spunea totul. O iubea încă, prea mult pentru a se gândi să lase altă femeie să-i ia locul.

— Te voi lăsa să te odihneşti, spuse Sebastian. Nu

vreau să te obosesc cât eşti încă în convalescenţă. Mă voi întoarce mai târziu să terminăm discuţia despre accidentele tale.

— Ţi-am spus…

— Şi eu nu am crezut, îl întrerupse Sebastian, spre nemulţumirea tatălui. Aşa că gândeşte-te la ceva ce ne-ar ajuta să descoperim adevărul când ne vom revedea.

Traversă camera mergând spre uşă. Se aştepta să audă şi alte comentarii înainte de a ajunge la uşă, dar Douglas rămase tăcut, ceea ce era ciudat. Sau poate conversaţia îl obosise mai mult decât lăsa să se vadă.

Sebastian deschise uşa şi spuse fără să se întoarcă:

— Îţi mulţumesc că mi-ai făcut acele dezvăluiri despre mama. Nu m-am aşteptat la asta – în situaţia dată.

33

Abigail îl întâlni prima dată pe Timothy în după-amiaza aceea. Şi, deloc surprinzător din moment ce puştiul avea un ascuţit simţ al umorului, bătrâna doamnă îl acceptă ca şi cum ar fi fost un membru al familiei.

— Îl vom păstra, îi spuse lui Margaret pe un ton hotărât.

Pe Margaret nu o lăsa sufletul să-i spună că nu-l putea păstra aşa, pur şi simplu. Dar Timothy, ticălosul ăla obraznic, era bucuros să-i ţină companie lui Abigail, distrând-o cu poveşti despre Franţa. Bătrâna avea sentimentul că bietul copil nu avusese parte de o bunică.

Margaret nu rămase mult să-i asculte. Era prea nerăbdătoare să afle ce se petrecuse în camera lui Douglas. În cele din urmă, zăbovi la capătul scărilor, aranjând şi rearanjând vaza cu flori de pe masa din apropiere. Nu voia să rateze momentul în care Sebastian ieşea din camera tatălui său.

El apăru brusc. Expresia lui ameninţătoare, expresie pe care Corbul o afişa adesea, nu îi dădu nici un indiciu.

Stătuse acolo o groază de vreme, dar asta putea să nu însemne ceva semnificativ. Din câte ştia, se putea ca Douglas să fi dormit mai tot timpul…

Imediat ce o văzu, se apropie de ea şi îi spuse:

— Hai să mergem la o plimbare călare, zise el, apoi o prinse de mână şi începu să coboare scările trăgând-o după el.

— Hai să nu mergem, spuse ea din spate, dorind un răspuns imediat la întrebarea care o ţinuse ca pe ace.

Nu pricepu aluzia şi zise doar:

— Caii noştri au nevoie de exerciţiu, fie că noi îl facem sau nu, şi continuă să o tragă după el afară din casă.

Margaret cedă şi încercă să ţină pasul cu el. Oricum el nu-i dădea drumul la mână. Nu era prea civilizat să o târască de-a lungul peluzei, dar, dacă stăteai să te gândeşti, nimeni nu-l putea acuza pe Sebastian cum că ar fi civilizat, aşa că nu avea rost să pomenească despre asta.

În grajd, toţi rândaşii dispărură repede, ceva cu care Sebastian era fără doar şi poate obişnuit din moment ce începu să-şi înşeueze calul fără să cheme pe nimeni în ajutor. Un rândaş apăru totuşi şi o întrebă aproape agresiv pe Margaret dacă are nevoie de ceva. Era francezul. Accentul lui era atât de slab încât probabil că nu l-ar fi remarcat dacă nu ar fi fost recent în Franţa. Dar înainte de a apuca să răspundă, se uită mai bine la el în lumina slabă şi suspină.

— Dumnezeule! Arăţi de parcă ai adormit într-un staul şi te-ai trezit cu calul stând pe tine, spuse ea cu o grijă firească. Faţa lui era umflată şi învineţită.

— Asta s-a şi întâmplat, mademoiselle. Vă mulţumesc că aţi remarcat.

Tonul lui sarcastic sugera că nu era pic de adevăr în răspunsul lui, dar în afară de asta, nu-i păsa deloc de atitudinea lui. Era atât de uşurată, cât şi stânjenită când Sebastian apăru din spatele ei.

— Pleacă de aici, i se adresă individului. Mă ocup eu de nevoile doamnei.

Individul se uită la Sebastian cu o asemenea

aversiune încât Margaret era sigură că va face o remarcă nepotrivită referitor la „nevoile doamnei'', ceea ce o făcu să roşească. Dar imediat ce grăjdarul se uită la ea, probabil că se răzgândi. La urma urmei, putea să obţină concedierea lui. Aşa că ridică din umeri şi plecă.

— Ce nepoliticos, mormăi ea pentru sine.

— Era şi de aşteptat, răspunse Sebastian şi porni de-a lungul stalurilor pentru a-i găsi iapa.

Margaret îl urmă, apoi aşteptă ca el să-i aducă o şa pentru doamne. Când se întoarse şi începu să pună şaua pe Sweet Tooth, observă în cele din urmă articulaţiile lui umflate.

— Tu i-ai făcut pocinogul francezului? ghici ea.

Sebastian ridică din umeri.

— El a dat primul cu pumnul. Eu doar m-am bucurat de ce a urmat.

Ea pufni.

— Ai aflat ceva de la el?

— Absolut nimic. Deşi suspectez că i-a trimis vorbă lui Juliette la Londra, făcând-o să se întoarcă atât de repede. A fost totuşi o luptă splendidă.

Ea dădu ochii peste cap.

— Nu mă surprinde că gândeşti aşa. De obicei, învingătorul are această părere. Adică ai câştigat, nu?

El chiar chicoti.

— Arăt de parcă aş fi pierdut?

Fu surprinsă de umorul lui, la fel de rar ca o furtună cu grindină pe timp de iarnă. Venise şi dispăruse atât de repede, încât putu crede că-şi imaginase.

Nu i-a trebuit prea mult să termine de înşeuat caii, aşa încât, cu o mişcare rapidă, o instală în şa. Puţin prea repede, ca şi cum i-ar fi fost scârbă să o atingă, dar cum era imposibil ca asta să fie cauza, nu stărui asupra faptului.

Câteva clipe mai târziu, Sebastian ieşea în galop din grajd. Margaret nu avu nici o dificultate să ţină pasul cu el până când bănui încotro mergea el şi încetini intenţionat. Nu-şi putea imagina de ce trebuia să se ducă el acolo.

Fusese şi ea cândva pe când era copil. Ea şi Florence

credeau că fac o poznă. Nu se îndoia că fiecare copil din împrejurimi gândise la fel la un moment dat şi se dusese acolo cel puţin o dată. Curiozitate morbidă. Nu numai adulţii o aveau.

Propria ei curiozitate o dusese printre copaci spre celebrul luminiş. Nici iarba, nici buruienile nu crescuseră vreodată pe porţiunea aceea îngustă tic şase metri. Copaci, tufişuri şi un frunziş des creşteau de jur împrejur, făcând ca locul să nu poată fi văzut de pe cărarea care trecea prin apropiere. Iarba creştea până într-un punct, apoi se oprea, conturând fâşia de pământ. Şi nu din cauză că fusese călcată prea mult în picioare. Mai degrabă era din cauza sângelui care fusese vărsat aici de-a lungul anilor. Un gând morbid care se potrivea cu curiozitatea ei morbidă.

Sebastian descălecase şi stătea în mijlocul fâşiei de pământ. Avea expresia unui om care suferă. Era însă uimitor că ea o putea observa. Nu încerca să se ascundă sau, dacă o făcea, probabil că simţea prea multă durere ca să o poată controla.

Se simţea ea însăşi sfâşiată. O cuprinse o dorinţă fierbinte de a se duce şi a-l strâng în braţe, oferindu-i câtă alinare putea ea. Nu era aici nici urmă de satisfacţie sau vreun gând cum că el ar merita să simtă această durere. Din momentul în care îl crezuse că moartea lui Giles fusese un accident, nu îl mai învinovăţea de moartea lui Eleanor. Era încă răspunzător că dezbinase o familie de care ea era foarte ataşată, dar asta era între el şi tatăl său şi nu avea nimic de-a face cu sora ei.

Realiză că nu mai are nici un motiv să-l urască pe Sebastian, dar asta nu însemna că-l plăcea. Ei bine, de fapt, îl plăcea puţin, altfel nu ar fi permis ca atracţia faţă de el să fie la ordinea zilei, sau a nopţii! Dar nu-i plăcea Corbul. Corbul era prea aspru, arogant, rece şi câteodată în măsură să intimideze.

Nu s-ar fi gândit la asta dacă nu ar fi ştiut că mai există o altă latură a lui Sebastian, o latură pe care el o dezvăluia rareori, o latură care ar putea să-i placă prea mult dacă nu era atentă. Din fericire, cum el nu avea nici

cea mai mică intenţie să rămână în Anglia după ce termina treaba, nu trebuia să-şi facă griji.

Nu ar fi trebuit să întrebe, dar oricum o făcu:

— De ce ai venit aici?

— Am devenit prea blajin.

Răspunsul lui ciudat o surprinse.

— Şi asta este ceva rău?

El nu răspunse, nici nu se uită la ea, făcând-o să conchidă că în mintea lui aşa era. Era oare de presupus că amintirile despre acest loc îl făceau să fie rece şi nepăsător? Mai degrabă înverşunarea, îşi zise ea, şi asta nu era un simţământ plăcut.

— Să înţeleg că nu te-ai împăcat cu tatăl tău? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu va exista nici o împăcare.

Răspunsul concis o enervă, destul încât să-l întrebe:

— Pe cine a văzut după atâţia ani? Pe fiul său sau pe Corb?

Se uită în sfârşit la ea.

— Nu ştiu de ce eşti hotărâtă să-i separi pe cei doi. Există un singur „eu”, modelat de viaţa pe care mi-am construit-o.

— Prostii. Spune-i asta bunicii tale când râzi alături de ea. Ea vede omul care erai cândva, cel care a venit aici să calce în ţărâna copilăriei.

— E o iluzie, răspunse el. Vorbind de iluzii, presupun că tatăl meu nu ştie despre „mariaj ul” nostru provizoriu.

Acum, surpriza o făcu să se încrunte.

— Dar ăsta era scopul.

— Am depăşit momentul. Sunt deja în uşă şi, deocamdată, nu mi se cere să plec.

Ea scoase un sunet de dezaprobare şi îi atrase atenţia:

— Pentru tine totul trebuie să fie plin de uneltiri, când adevărul pur şi simplu face încă minuni.

— Nu mereu, iar când nu funcţionează, ajungi în situaţii fără ieşire. Uneltirile, aşa cum ai spus şi tu, îmi oferă mai multe opţiuni. Şi o prefer pe cea care mă va face să nu

fiu prin preajmă când va afla despre asta.

— De ce?

— Pentru că mi-am dat seama că nu pot să-l mint. Am crezut că pot, dar nu este aşa.

Ea clipi.

— Îi vei spune deci că nu suntem cu adevărat căsătoriţi? Îşi muşcă buza. Ei bine, presupun că nu trebuie să treacă mai departe de el. Sunt sigură că va înţelege când va afla de ce am pus la cale această farsă.

El dădu din cap, avertizând-o:

— Atunci va trebui să-i explici toate motivele pentru care mă urăşti şi de ce nu mă vrei, fiindcă, ţine minte cuvintele mele, el va insista să adaugi lângă „căsătoriţi” şi „cu adevărat”.

— Prostii.

— Nu crezi? Chiar dacă nu ar avea trăsătura morală ca să insiste pentru această soluţie, ia în considerare următoarele. Vrea să faci parte din familie, Maggie. Ar fi scuza perfectă ca să se întâmple aşa ceva.

Margaret era copleşită de emoţii şi era îngrozitor că una dintre ele era o explozie de bucurie la gândul că ar trebui să se căsătorească cu Sebastian de-adevăratelea. Trebuie că o luase razna! Toată intriga, care era atât de împotriva firii ei, o acapara. Nu avea nici o altă scuză.

— Atunci cum ai de gând să-l împiedici să afle că ne-am căsătorit? Nu va mai zăbovi mult timp în camera lui. Se va găsi cineva care să pomenească despre acest subiect.

— Nu neapărat. Abigail şi Denton nu o vor face. Am vorbit deja cu ei, ca şi cu servitorii. Iar din spusele bunicii, Juliette vorbeşte foarte rar cu el. Aşa că mai rămâi tu.

Ea se bosumflă, apoi, înţepată, zise:

— Nu am de gând să provoc această căsătorie forţată pe care o prezici, te asigur. Nu sunt de acord că se va ajunge aici, dar cu siguranţă nu-mi va trece aşa ceva prin minte. Acum, crezi că trebuie să discutăm asta aici, dintre toate locurile posibile? Sau voiai să vorbim despre duel?

— Nu.

— Atunci de ce…?

— Maggie, vorbeşti prea mult.

Margaret scrâşni din dinţi exasperată.

— Puteam purta această discuţie într-un loc mai puţin morbid. De ce aici?

— Pentru că este singurul loc la care m-am putut gândi unde nu aş fi tentat să-ţi arunc fusta în iarbă.

34

O clipă, Margaret nu putu scoate o vorbă. O imagine îi apăru în minte: se vedea întinsă pe turba moale cu Sebastian alături, aplecat deasupra ei, tandreţea din privirea lui înainte ca el…

Imaginea se întrerupse brusc. Nu văzuse niciodată tandreţe în privirea lui, cel puţin când se uitase la ea. O dată, când el o privea pe Abigail, observase destul încât să ştie că este capabil de o asemenea afecţiune. Nu ar fi putut simula emoţia aceea, oricum nu pentru bunica lui.

Îi întoarse spatele şi spuse destul de categoric:

— Trebuie să insist să te abţii să mai spui asemenea lucruri, Sebastian.

— Poţi să insişti cât vrei.

Ea scrâşni din dinţi.

— Dar fără nici un folos?

— Am ştiut întotdeauna că eşti o fată deşteaptă.

Ea respiră repede. Oare bărbatul ăsta chiar o tachina? Îi aruncă o privire peste umăr, dar expresia lui nu se schimbase. Era încă guvernată de cadrul morbid.

— Am fi putut avea această conversaţie la Edgewood, îi atrase ea atenţia.

— La ora asta? Nu există nici un loc care să ne garanteze intimitatea în afară de camera ta. Mă inviţi în camera ta, Maggie?

Întrebarea, formulată pe un ton scăzut, avea mult mai multe înţelesuri decât ar fi vrut ea să exprime. Aparent, faptul că putea fi implicat într-o căsătorie reală era un risc

pe care era dispus să şi-l asume.

— Va trebui să-ţi petreci restul nopţilor dormind în altă parte decât în camera mea, replică ea tăios.

— Nici o şansă.

Margaret oftă adânc, frustrată.

— Atunci va trebui să inventăm un motiv pentru care vei cere să ai propria ta cameră. O ceartă neînsemnată ar fi tocmai bună, una despre care nu vrem să discutăm.

— Nu va merge.

— Desigur că va funcţiona. Oamenii civilizaţi nu se amestecă în problemele cuplurilor căsătorite.

Surprinzător, o notă de umor se reflectă în ochii lui aurii. Era sigură, ei bine, nu chiar atât de sigură. Poate că era un efect al luminii, presupuse ea.

Dar tonul lui sugera orice, nu şi umor când spuse:

— Chiar crezi că m-ai putea ţine departe de tine dacă am fi căsătoriţi cu adevărat? Când gândul la trupul tău apetisant aflat sub trupul meu mă face să-mi pierd uzul raţiunii?

Ea suspină din nou şi simţi cum obrajii i se îmbujorează. Şi nu doar din cauza spuselor lui, deşi cuvintele invocau tot felul de imagini petrecute în glorioasa noapte precedentă. De vină era ceea ce o făcea să simtă chiar în clipa aceea. Şi felul în care o privea… Acum nu mai era nici un strop de umor în privirea lui, ci o căldură intensă. În ciuda locului unde se aflau, în ciuda hotărârii ei, ştia, fără urmă de îndoială, că ar cădea pradă tentaţiei dacă el s-ar fi apropiat. O atrăgea atât de mult!

Disperată, agăţându-se de orice idee care ar fi putut domoli dorinţa care apăruse între ei, profită de perfecta deschidere pe care i-o oferise.

— Chiar m-ai sili şi dacă aş fi foarte supărată pe tine? întrebă ea ofensată de comentariul lui.

— Dacă am fi căsătoriţi cu adevărat, Maggie, nu am avea certuri neînsemnate, răspunse el. Am petrece multă vreme în pat ca să mai avem timp să ne certăm.

Nu îi venea să creadă cât de atractivă i se părea această promisiune. Era depăşită de situaţie când era vorba

de Corb şi el era acum cu siguranţă Corbul, folosind tehnici pentru a-i reduce fermitatea, dar ea spera că le poate rezista.

Nu mai putea decât să se indigneze din nou, ceea ce nu era deloc uşor.

— Om detestabil ce eşti! Ăsta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

— Ba chiar este un răspuns cu două părţi. Nu, nu te-aş sili împotriva voinţei tale, ţi-aş manipula voinţa pentru a se potrivi cu a mea. Sunt specialist în aşa ceva, deşi am făcut unele lucruri de mântuială de când am ajuns aici.

Margaret ar fi vrut să-i poată înfrânge încrederea în sine cum că ar putea să-i manipuleze senzualitatea. Măcar o clipă – doar ca să-i ştirbească ego-ul nemăsurat. Era posibil ca el să o privească ca pe o provocare şi să simtă nevoia să demonstreze punctul de vedere, aşa că optă pentru o atitudine de bun-simţ în detrimentul mândriei şi se abţinu.

— Despre ce lucruri de mântuială vorbeşti? Ce nu a mers aşa cum ai vrut tu?

Sebastian îi relată conversaţia frustrantă cu Juliette. Când termină, Margaret spuse cu un aer gânditor:

— Ei bine, iată o răzbunare care a luat proporţii mai mari decât a mizat ea.

— Poate, răspunse el. Înţeleg de ce Juliette a vrut se căsătorească cu Denton după moartea lui Giles. Avea nevoie de un soţ şi cum eu eram renegat, Denton a devenit un candidat numai bun, fiind moştenitorul unui conte. Acum par să se urască, dar ea este dispusă să aştepte ca Denton să-şi primească moştenirea. Întrebarea este de ce mai stă el căsătorit cu ea când mi-a spus că ar fi bucuros să scape de această căsătorie? Sebastian dădu din cap. Cu toată animozitatea dintre ei, par conectaţi într-un fel intim, ca şi cum amândoi ascund acelaşi secret. Apropo, şi tatăl meu ascunde ceva.

Margaret clipi neîncrezătoare. Douglas, ca şi Abigail, erau prea deschişi ca să ascundă secrete.

— Cum adică ascunde?

— Nu sunt încă sigur. Doar că atunci când mi-a spus aceleaşi lucruri pe care ţi le-a relatat şi ţie despre accidente, părea un băieţel ruşinat. A mai fost şi o pauză, nu chiar scurtă.

— Şi asta ce indică?

— Presupun că nu era sigur ce răspuns să-mi dea.

Ea scoase un sunet de dezaprobare.

— Abia îşi revine după o febră foarte mare. Orice pauză în vorbire poate avea legătură cu starea lui de sănătate. Poate că i se tăiase respiraţia. Poate că era durerea provocată de rana lui, care nu s-a vindecat complet. Sau poate era prea slăbit pentru genul de interogatoriu de care eşti capabil.

— M-am gândit şi eu la toate astea, Maggie. Dar o să-mi urmez instinctul. Ascunde ceva. Şi cu cât aflăm mai repede ce este, cred că temerile tale vor dispărea şi voi putea să plec naibii de aici.

35

Pe Margaret nu o linişti ultima afirmaţie a lui Sebastian. De fapt, acel „să plec naibii de aici” îi strică buna dispoziţie pentru tot restul zilei. El detesta să stea în Anglia. Nici nu pretinsese vreodată altfel. Şi presimţea că dacă el se împăca cu Douglas, tot aşa ar simţi. Îşi construise o altă viaţă, o viaţă care nu se potrivea cu rolul său în societatea de aici, din Anglia.

Problema era că ea începuse să spere că el ar putea simţi altceva. Nu era sigură de când, dar cu siguranţă se întâmplase în ultimele zile când sperase din tot sufletul că Sebastian şi tatăl lui vor putea face pace. Poate atunci ar vrea să rămână. Poate atunci ar vrea…

Alungă aceste gânduri. Pe cine încerca să păcălească? Sebastian ar fi un soţ îngrozitor, cel puţin pentru ea. Se bucurase prea mult timp de independenţa ei pentru a dori să cedeze în faţa unui bărbat atât de arogant. Îi plăcea să

ia singură decizii. Îi plăcea să deţină controlul complet asupra vieţii sale. Cineva ca el i-ar lua toate astea. S-ar face cum spune el sau deloc. Probabil că ar târî-o după el în Europa dacă ar fi destul de nechibzuită încât să se mărite cu el realmente.

O mică voce din capul ei o întrebă dacă aşa ceva ar fi atât de rău, dacă chiar ar deranja-o unde locuieşte atâta timp cât ar fi cu el. Gândul o înfioră şi o îngrozi în acelaşi timp, aşa că-l îndepărtă repede. Nu, nici nu se punea problema unei căsătorii reale cu Sebastian. Nu pentru că el ar fi cerut-o sau pentru că i-ar fi dat vreun semn că ar dori mai mult decât un sejur scurt în patul ei. Dăduse amploare interesului pe care-l afişa pentru ea. Trebuia să nu mai facă aşa ceva.

Nu mai exista nici un loc în Edgewood unde ca ar putea fi sigură că Sebastian nu se va purta necuviincios. O sărutase în holul de la intrare, în salon, în capătul scărilor şi în camera ei. Singurul lucru de care putea fi cât de cât sigură era că se alia în siguranţă în prezenţa mai multor persoane. Aşa că-şi petrecu restul după-amiezii cu Abigail, iar înainte de cină, ei bine, pur şi simplu nu mai putu evita să-l viziteze pe Douglas.

Era totuşi înspăimântată. Întârzie în faţa uşii lui aproape cinci minute fiindcă era foarte nervoasă. Poate că se descurcase cu „minciuna” faţă de ceilalţi, dar cu Douglas era altfel. Astăzi, Sebastian se exprimase destul de abil când îi spusese că el nu îşi poate minţi tatăl. Realiză că ea simţea la fel. Douglas reprezenta o figură părintească. Nu s-ar fi gândit niciodată să-şi mintă propriul tată.

Respiră adânc, zâmbi şi ciocăni la uşă. Camerista îi deschise. El era treaz. Spera să aibă un răgaz, să nu fie treaz. Bun. În ultima vreme nu i se îndepliniseră prea multe speranţe.

El şedea sprijinit în pat. Lăsă jos cartea pe care o citea. O lampă fusese aprinsă chiar lângă el, deşi lumina încă mai intra prin ferestre. Nu era însă lumina soarelui. Un front gros de nori apăruse când ea şi Sebastian plecaseră de la Piatra Duelului.

— Maggie, m-ai evitat?

Ea oftă şi se aşează pe scaunul de lângă pat.

— De fapt, da, dar ştii cum sunt eu. Dacă încep să trăncănesc, nu mă mai opresc. Mi s-a reamintit asta destul de des în ultima vreme, adăugă ea încruntată. Dar dr. Culden a insistat că este extrem de important să te odihneşti acum. Nu am vrut să-ţi tulbur liniştea, altfel aş fi venit mai devreme.

— Prostii. Dacă mă mai odihnesc mult, o să prind rădăcini în pat.

Ea zâmbi.

— Ştiu că nu suporţi inactivitatea, dar va trebui să te străduieşti cel puţin câteva zile. Ce-ţi mai face rana?

— Acum este suportabilă.

— Ne-ai cam îngrijorat.

El ridică din sprânceană.

— Pe tine te-am îngrijorat şi înainte de acest accident? Maggie, de ce naiba nu ai venit să-mi spui ce te frământă? Nu trebuia să cutreieri toată Europa ca să-l găseşti.

Ea roşi la auzul mustrării, dar era surprinsă că făcuse aluzie la Sebastian. Oare chiar voia să discute despre el? Nu că ea ar fi vrut. Dumnezeule, nu! Asta putea duce către ceea ce Sebastian voia să evite.

Trebui să se gândească repede pentru a păstra subiectul conversaţiei cât mai neutru, fără să pomenească de „căsătorie”.

— Îmi pare rău dacă prezenţa lui te-a indispus, Douglas. Dar am venit la tine, dacă îţi mai aminteşti.

— Şi eu te-am asigurat că nu e nimic îngrijorător cu accidentele acelea.

— Da, e adevărat. Dar mă tem că eu mi-am imaginat altceva. Nimic cert, doar nişte „impresii” neliniştitoare cum că ceva nu era chiar în regulă.

Se îndoia că el se va mulţumi cu explicaţia când îl văzu încruntându-se, aşa că adăugă brusc:

— Este foarte priceput la investigaţii. Este o parte importantă din ceea ce face el acum. Ca urmare, am crezut

că el va putea, ei bine, cel puţin să-mi liniştească presimţirile.

Douglas oftă, dar se întinse după mâna ei şi i-o strânse uşor.

— Aş fi vrut să mă crezi în treaba asta, dar este în regulă, draga mea. Nu trebuie să te simţi vinovată că l-ai adus aici.

Tânăra femeie reuşi să nu clipească. Arăta oare vinovată? Probabil că da din moment ce el trăsese o asemenea concluzie.

Încercă să pară uşurată şi îi mai oferi un zâmbet.

— Pot să te asigur că nu va rămâne aici. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Nu a vrut să vină aici. A trebuit să-l constrâng cumva.

Ciudat, el oftă din nou, ca şi cum nu asta ar fi sperat să audă.

— Nu sunt surprins, spuse el, apoi: Cum l-ai găsit?

Margaret făcu o pauză, gândindu-se dacă să-i spună sau nu adevărul. Ar fi vrut să ştie ce i-a spus Sebastian, dar afurisitul ăla nu îi relatase prea mult din discuţia lor. Cu toate acestea, era sigură că nu pomenise de presupusul lor mariaj, aşa că alese să spună adevărul.

— A fost mai degrabă amuzant, recunoscu ea. M-am dus ca să-l găsesc. Da, ştiu că nu are nici un sens, dar vezi tu, el foloseşte un alt nume în Europa. Este cunoscut sub numele de Corbul. De fapt, are o reputaţie strălucită, pentru că rezolvă orice problemă. Niciodată nu dă greş să ducă la bun sfârşit o treabă.

— Niciodată? întrebă Douglas cu interes.

— Într-adevăr. Are o reputaţie incontestabilă.

— Cu ce se ocupă mai exact, pe lângă faptul că face investigaţii? Sau asta e tot?

Ea se încruntă.

— Ştii, nu i-am cerut niciodată să-mi descrie detaliat cu ce se ocupă. Am presupus că este un fel de mercenar, ştii tu, oamenii vin la el când alţii dau greş, ceva de genul ăsta. Am presupus că acceptă tot felul de treburi, deşi este pretenţios. Nu lucrează pentru femei, spuse ea dezgustată.

Şi de aceea a trebuit să-l constrâng, aşa cum ţi-am mai spus. Poate că tu îl poţi întreba.

Când îl văzu că se încruntă din nou, se ridică cu gândul să iasă repede şi reformulă:

— Sau nu. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, iar am turuit ca o moară stricată. O să ţi se aducă în curând cina, iar eu trebuie să mă schimb ca să merg la masă. Mă voi întoarce mâine-dimineaţă.

Ajunsese aproape la uşă când îl auzi spunându-i pe nume şi chemând-o înapoi, dar ea hotărî că era mai prudent să se facă cum că nu l-a auzit, inima ei bătea cu putere. Probabil că nu ar fi trebuit să-i dezvăluie atât de multe despre Sebastian. Poate că el nu voia ca tatăl său să ştie despre Corb.

Trăncăneala ei afurisită. Într-o bună zi o va pierde.

36

Margaret trânti furculiţa de masă, se uită ameninţător la Sebastian şi îl avertiză pe un ton tăios:

— Nu vorbi cu mine!

Aşa era scena cu „cearta” neînsemnată pe care o pregătiseră pentru cina din această seară. Sebastian nu spuse nimic. Oftă doar şi dădu ochii peste cap uitându-se spre bunica lui ca să-i arate că nu era vina lui că Margaret era dintr-odată supărată pe el.

Juliette nu era acolo ca să surâdă maliţios. Denton spusese că pe soţia lui o doare capul şi că nu va cina cu ei în această seară. Margaret se gândi că era păcat. Cel puţin i-ar fi amuzat. Cina era prea tăcută cu Margaret care se presupunea că fierbe de indignare ca să mai contribuie la conversaţie.

Ea plecă devreme pentru ca ceilalţi să se poată relaxa şi să-şi termine cina fără tensiunea creată de ea. După o zi atât de mohorâtă, atât din punct de vedere al gândurilor, cât şi al vremii, îşi dorea o baie bună şi fierbinte, în care să

se scufunde timp de o oră sau două. Cel puţin planul ei funcţionase, iar Sebastian avea acum „motivul” să ceară propria lui cameră. Ar fi trebuit să facă asta mai înainte, bărbat afurisit.

Spuma de baie era bine-venită, cât mai multă. Şi nişte ulei parfumat. Edna o cunoştea bine şi îi împachetase „esenţialul’’, cum le zicea Margaret, chiar şi pentru o şedere atât de scurtă.

De fapt, se părea că ajunseseră într-un punct mort în ceea ce priveşte strategia lui Sebastian. Desigur, era foarte probabil că va mai dura puţin până ce ei vor aranja un accident pentru el, dacă Juliette se gândea să procedeze aşa. Lui Margaret nu-i plăcea însă să-l ştie în rol de ţintă. Desigur, se va aştepta la asta, va avea acest avantaj, totuşi…

Poate că era timpul să vorbească direct în loc să plănuiască strategii. Poate că Juliette va vorbi mai deschis cu ea. Nu, acum o vedea pe Margaret ca făcând parte din tabăra inamicului. Denton? Era şi asta o idee. Nu ştiuse că el ar vrea să divorţeze fiindcă nu-l întrebase. Dacă ar putea aborda cu grijă subiectul… Ar trebui să se mai gândească la asta.

Apa din cadă era perfectă. Edna se asigurase de asta înainte de a pleca. Margaret alunecă încet în apă, permiţând uleiului şi spumei să-i mângâie pielea înainte de a se întinde în cadă. Închise ochii şi se relaxă, stând doar cu capul şi braţele afară clin apă.

Un vas cu jăratic asigura o căldură plăcută în cameră. Nici un curent de aer nu tulbura acest calm, gândi ea – apoi simţi o adiere.

Deschise ochii să vadă dacă s-a întors Edna să ia ceva. Fireşte că nu. Sebastian stătea la jumătatea drumului dintre cadă şi uşa pe care tocmai o deschisese. Îşi scotea deja haina.

Nu suspină şi nici nu se afundă mai mult sub apă, aşa cum făcuse ultima dată când el îi invadase intimitatea în timp ce făcea baie, dar arătă uşa cu degetul ridicat.

— Ţi-am oferit scuza perfectă ca să ceri propria

cameră, îi reaminti ea. Ce mai cauţi aici?

— Tu ai început povestea, draga mea. Eu o voi termina pentru tine, replică el. Asta este partea în care ne împăcăm.

Margaret nu mai avea nevoie de alte explicaţii. Se putea citi în ochii lui care îi susţineau privirea şi care reflectau atâta ardoare încât o puteau topi. Mişcările lui senzuale în timp ce se dezbrăca o seduseră. Spune-i să iasă afară. Spune-i acum! Cuvintele nu voiau să iasă. Avusese şansa ei, dar o pierduse, rămânând încremenită, privindu-l cum îşi scoate hainele, una câte una.

Jocul luminii pe musculatura şi pielea lui era hipnotic. Era puternic, aşa cum era fiecare parte a corpului său. Nu o deranja asta, mai degrabă îi făcea plăcere. Îşi plimbă privirea pe corpul lui după plac. Avea atâtea de admirat şi atâtea care o emoţionau. De data asta nu se dezbrăcă grăbit, o lăsă să se bucure de el.

Când în cele din urmă rămase în pielea goală. ea îşi dădu seama cu uimire că nu avea de gând să o scoată din cadă, ci să i se alăture. Abia avu timp să-şi tragă picioarele la o parte înainte ca el să se aşeze la celălalt capăt al căzii. În consecinţă, apa se ridică, se revărsă puţin peste margini când el se aşeză, apoi o luă de mâini şi o făcu să alunece spre el până când aproape că-i atinse pieptul.

Margaret îşi privi genunchii arcuiţi care erau cam în drum şi întrebă:

— Crezi că e înţelept ce facem?

— Dumnezeule, da! spuse el. Îi cuprinse capul în palme şi îşi apropie gura de a ei pentru un sărut mistuitor.

Ei nu-mi mai păsă de poziţia ciudată, dar el continuă să-i promită:

— Ne vom descurca, Maggie, şi începu să-i arate cum.

Şi chiar s-au descurcat. Cu siguranţă că ea nu şi-ar fi imaginat – având în vedere experienţa ei limitată – că ar putea face dragoste în cadă, dar după ce o mai trase uşor în jos şi o aşeză pe genunchii lui, nu mai păru atât de ciudat. El îi sprijini genunchii de umerii lui pentru a o face să stea mai confortabil. Nu că ea ar fi remarcat prea mult

disconfort când era atât de nerăbdătoare.

El îi oferi coada lui să se ţină şi ea râse. Îi linse spuma de pe sfârcuri, făcând-o să râdă din nou. Dar încetă să mai râdă când el îşi plimbă mâna În sus pe picioarele ei, pornind din spatele genunchilor până la coapse şi apoi mai sus. Suspină şi tremură sub imperiul minunatei senzaţii.

— Ţi-e frig, Maggie? o întrebă Sebastian cu o voce răguşită. Lasă-mă să te încălzesc.

Se aplecă şi o sărută cu ardoare, scufundându-şi limba în gura ei. Când o pătrunse adânc, Margaret simţi o plăcere desăvârşită. O penetra atât de adânc şi cu atâta naturaleţe, încât ea scoase un ţipăt. Ţinând-o de şolduri cu ambele mâini, o legănă înainte şi înapoi. Apa lipăia în jurul lor şi ea lăsă capul pe spate, gemând de plăcere. Îi prinse cu grijă un sfârc între dinţi. Ea suspină şi atinse imediat punctul culminant, scoţând un mic ţipăt. Câteva mişcări mai ferme, ceva mai târziu, făcură ca apă să se împrăştie peste tot şi el se uni cu ea în plăcerea supremă.

Ea zâmbi uitându-se în jos la el cu un sentiment atât de puternic pe care-l trăise foarte rar. Apa picura de pe fruntea lui, iar ea se aplecă şi o linse, fără ca măcar să se mire de propria îndrăzneală. În privirea care i-o întoarse nu se reflecta doar satisfacţia. De data asta văzu clar – exista tandreţe în privirea lui. Pentru ea. Suspină fericită, incapabilă să descrie cât de minunat o făcea să se simtă.

37

Sebastian nu o lăsă să se atingă de prosop. O şterse el, uscându-i fiecare părticică. Margaret nu protestă. Când o ridică şi o duse în pat, i-ar fi putut spune că nu era necesar, dar îi plăcea să-i simtă braţele în jurul ei, aşa că nu zise nimic.

Totuşi, nu se aşeză alături de ea în pat. Se întoarse ca să strângă dezordinea pe care o făcuseră în baie. Probabil că se gândise că ea va adormi înainte să termine el. Poate

chiar spera.

Dar ea nu adormi. Nu era obosită şi reuşi să-şi alunge din minte orice gând legat de plecarea lui iminentă.

Sebastian zâmbi când i se alătură în pat şi o trase aproape, ca ea să se poată ghemui înconjurată de braţul lui. De vreme ce nu avea de gând să se pedepsească pentru că se răzgândise complet, cel puţin nu încă, ea avea totuşi ceva în minte de care el nu ar fi atât de încântat.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, îi spuse ea.

— Chiar trebuie? întrebă el sec. Sunt foarte mulţumit de tine acum, Maggie. Nu ai de gând să schimbi lucrurile, nu-i aşa?

— S-ar putea, spuse ea. Vezi tu, l-am vizitat pe Douglas în după-amiaza asta. Am vorbit despre tine, ei bine, ca să spunem aşa, eu am vorbit despre tine.

— I-ai spus despre Corb? ghici el.

Margaret se făcu mică de teamă.

— Da. Îmi pare rău. Nu am crezut că vrei să ţii secret, dar apoi mi-a trecut prin minte că poate ai vrea, dar, ei bine, m-am gândit prea târziu şi…

— Doar nu ai de gând să trăncăneşti fără oprire acum, nu? o întrerupse el.

Ea îl ciupi.

— Din întâmplare, asta aveam de gând să fac. Eşti foarte supărat?

— Chiar deloc, răspunse el. Nu sunt mândru de numele pe care l-am căpătat, dar nici nu-mi este ruşine de el. Nu am avut niciodată intenţia să-mi fac o asemenea reputaţie. Dar, sincer, nu-mi pasă dacă ştie sau nu. Dar nu i-ai spus nimic despre „mariajul’’ nostru?

— Sigur că nu, ripostă ea indignată, ridicându-se. Se prea poate să fiu uneori zăpăcită, dar nu uit discuţii şi decizii importante. Dacă va afla, nu va afla de la mine. Dar cred că-ţi dai seama că nu va mai rămâne în pat mai mult de o zi sau două. Se recuperează rapid acum, iar rana se vindecă.

— Ce vrei să spui?

Ea se întrebă dacă spune asemenea lucruri doar ca să

o enerveze.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Am reuşit să-i vorbesc despre soţul meu fără a-i menţiona numele. Şi el nu a făcut legătura între faptul că te-am adus aici şi faptul că am acum un soţ. Dar mai mult ca sigur îşi va da seama curând că nu ştie cu cine m-am căsătorit şi va întreba pe careva. Şi mai este şi petrecerea ducesei văduve de mâine seară în cinstea „tinerilor căsătoriţi”. S-ar putea ca el să fie în stare să participe şi…

O făcu să tacă cu un sărut ferm şi insistent.

— Ţi-ai expus admirabil punctul de vedere, draga mea. Voi vedea ce pot face mâine ca să împachetez cât mai repede pentru a-ţi îndepărta temerile, ceea ce va face ca slujba mea aici să ia sfârşit. Voi vorbi din nou cu el de dimineaţă, ca să pot pleca înainte de prânz.

Margaret nu suspină. Nu ştia cum reuşise. Aşa, pur şi simplu? Poftim răspunsul, la revedere? Iar ea nu putea spune nimic pentru a-l face să rămână – nimic din ce ar vrea el să audă.

Într-un fel, nu se gândise că acesta va fi răspunsul lui. Fusese ca un duş rece pentru starea ei sufletească. Se întinse, dar se întoarse pe o parte, îndepărtându-se de el. Ceea ce îl făcu să se aplece şi să o întoarcă cu faţa spre el.

— Ce este? întrebă el curios.

— Eu…

Ar fi putut să-i spună că o tulbura gândul că va pleca, dar se putea ca el să înţeleagă mai mult decât ar fi vrut ea. Îşi regăsi glasul, dincolo de nodul din gât, şi fu mândră de cât de calm sună vocea ei când îi aminti:

— Nu te-am plătit încă.

— Nu fi ridicolă, Maggie. Nu am avut niciodată intenţia să-ţi iau banii.

Răspunsul o făcu să sară în sus de disperare.

— Nu ai vrut? M-ai făcut să-mi ies din minţi propunând schimbul, când tu…

— Şi a funcţionat, nu? o întrerupse el, zâmbindu-i diabolic.

Nu mai avea cum să-şi reprime oftatul sau acuzaţiile

şi îl îmbrânci jos din pat.

— Nu eşti decât un bărbat odios, eşti un… un… un bărbat cu adevărat detestabil! Şi-ţi poţi petrece noaptea acolo unde meriţi să stai, adăugă ea, arătând cu degetul spre baie.

El oftă.

— Mi-e indiferent. Un bărbat s-ar putea obişnui cu…

— Nu o spune! îl avertiză ea furioasă, cu obrajii în flăcări.

Sebastian dădu să o contrazică, dar probabil se răzgândi. Să fi fost melancolică privirea lui când se uită la locul liber, de lângă ea? Totul a durat prea puţin, aşa încât Margaret presupuse că îşi imaginase.

38

Dimineaţa, Margaret dormea profund. Sebastian se îmbrăcă încercând să nu o trezească, îşi găsi cufărul într-un colţ. Probabil că John nu avusese curajul să-l despacheteze sau nu putuse trece de Edna ca să o facă.

Se opri lângă patul ei şi vârî mâinile în buzunare ca să reziste dorinţei de a o atinge. Nu avusese niciodată probleme să-şi ia rămas-bun de la o femeie. Ştia că de data asta va fi altfel.

De îndată ce realiză că s-ar putea ca astăzi să se îmbarce pe cea mai apropiată corabie, ştiu că trebuia să pună distanţă între el şi Margaret, o distanţă emoţională. Fu destul de uşor să o înfurie seara trecută şi îi oferi acea distanţă. Regreta totuşi, şi nu fiindcă îi înţepenise spatele pentru că dormise pe podeaua din baie. Afurisita de Margaret îi intrase pe sub piele. Nu se simţise niciodată atât de atras şi de intrigat de o femeie şi totuşi atât de liniştit alături de ea. Dumnezeule, era, desigur, frumoasă şi avea un trup apetisant, dar el îi admira şi curajul şi bunăvoinţa cu care se ferea de convenienţele sociale prosteşti care le încorsetau pe atâtea femei, lira o lady în

adevăratul sens al cuvântului, apărută din aceeaşi lume a bunelor maniere tradiţionale, a onoarei şi a rafinamentului căreia îi aparţinuse şi el cândva, dar, îşi reaminti, din care nu mai făcea parte. Ieşi repede din cameră înainte să-l încerce şi alte regrete.

Nu auzi nici un sunet venind din camera tatălui său când trecu prin faţa uşii. Nu se opri. Trebuia să vorbească cu John înainte de a-l înfrunta din nou pe Douglas. Îl găsi în bucătărie, luând o ceaşcă de ceai împreună cu o mai veche cunoştinţă.

Încăperea era locul de întâlnire al servitorilor, chiar şi al celor care nu lucrau acolo. Ca urmare, era foarte mare gălăgie. O linişte deplină se lăsă în momentul în care intră Sebastian. Prietenul lui John plecă imediat. La fel făcură şi restul, în afară de bucătar, care era prea ocupat.

John dădu ochii peste cap către uşa pe care servitorii ieşiseră în grabă şi remarcă chicotind:

— Observ că nu ţi-ai pierdut îndemânarea.

— Faptul că eşti tratat ca un paria are foloasele sale, dar hai să ieşim.

John încuviinţă dând din cap şi-l urmă afară, pornind amândoi în jurul peluzei din spatele casei, dincolo de terasa împrejmuită cu gard viu şi cât mai departe de grădinari. La Edgewood erau nu mai puţin de cinci oameni care aveau grijă de grădini.

— Sper că ai aflat mai multe decât am făcut-o eu, începu Sebastian. Unii dintre ei mă cunosc de când eram copil şi tot nu au fost deschişi faţă de mine.

— Probabil că este mai curând diferenţa de clasă socială, st…

— Dacă ai de gând să-mi spui stăpâne, s-ar putea să te pocnesc.

John izbucni în râs, dar încuviinţă.

— Trebuie să recunosc că nu mi-a trebuit prea mult ca să respect din nou regulile de politeţe, dar voi încerca să mă abţin.

— Îţi mulţumesc. Prin urmare, ce ai aflat?

— Din nefericire, nu prea multe. Nimeni dintre cei cu

care am discutat nu crede că accidentele sunt ieşite din comun.

— Nici măcar numărul lor?

— Nu. Fiindcă au avut loc pe parcursul mai multor luni pentru a atrage atenţia. Dar nici unul nu a fost dat uitării. Am auzit numeroase accidente descrise folosindu-se observaţiile obişnuite la care te aştepţi, că a fost ajutat să intre, sau că a şchiopătat singur până în camera sa, sau că a şchiopătat timp de câteva zile apoi nu a mai avut nimic, sau…

— De ce şchiopăta atât de frecvent? Eşti sigur că vorbeau despre tata şi nu despre Denton?

— Da, spuse John, apoi ridică din umeri. Nu m-am gândit la asta. Oamenii se mai lovesc, au tendinţa de a şchiopăta din când în când, chiar dacă nu au nimic la picioare. Îmi aduc aminte când mi-am fracturat o coastă. Am şchiopătat pentru a-mi menaja partea aceea. Aşa ai făcut şi tu când…

— Am înţeles, spuse Sebastian şi oftă. După cum ai observat am ajuns să mă agăţ şi de un pai ca să nu mă înec. Am nevoie de ceva, de fapt de orice cu care să-i sugerez tatălui meu că ştiu mai multe decât îşi închipuie el.

John se încruntă gânditor, apoi îşi reveni şi spuse.

— Naiba să mă ia, am uitat ceva.

— Mulţumesc lui Dumnezeu.

John se crispă auzindu-l.

— Nu are nimic de-a face cu accidentele şi s-a întâmplat cu mult timp în urmă, înainte ca fratele tău să se căsătorească, dar vei găsi interesant…

— Nu până nu-mi vei spune odată, îl întrerupse Sebastian nerăbdător.

John tuşi şi continuă:

— Relatarea vine de la unul dintre grădinari, un tip pe nume Peter. Lucra pe partea dinspre drumul principal când l-a observat pe fratele tău mergând pe acolo, venind dinspre Edgeford spre casă. Nu era nimic neobişnuit în asta. Fratele tău era un client obişnuit al tavernei din Edgeford şi toată lumea o ştia.

— Deci?

— Peter a observat apoi un alt cal care galopa spre fratele tău, distrugând gazonul de pe partea opusă, din direcţia proprietăţii familiei Wemyss. Peter şi-a amintit că era supărat la gândul că va trebui să repare peluza de acolo, aşa că s-a uitat la călăreţ până ce şi-a dat seama că era o doamnă. Ea a strigat la lordul Denton să se oprească. El s-a oprit, dar doar când ea a ajuns aproape de el, apoi şi-a continuat drumul de parcă nu ar fi vrut să discute cu ea, silind-o să călărească alături de el.

Era evident că aveau o discuţie aprinsă. Peter a recunoscut că era lady Juliette, deşi, pe atunci, nu ştia asta.

— Se certau şi înainte să se căsătorească? întrebă Sebastian. Nu sunt sigur dacă este relevant, nici măcar nu mă surprinde acum că…

— Nu am terminat, îl întrerupse John de data asta. Când au trecut pe lângă Peter, a auzit-o pe Juliette spunând, citez: „Am scăpat de fratele meu pentru tine. Am scăpat de fratele tău pentru tine. La naiba că vei….

— Ce?

— Asta a fost tot. Din păcate, nu a auzit şi restul fiindcă o albină s-a apropiat prea mult de el şi a trebuit să o alunge.

— Afurisită treabă! Cel puţin i-a spus tatălui meu ce a auzit?

— Nu m-am gândit să-l întreb, dar ştii cum sunt servitorii. Nu vor să stârnească agitaţie pentru care s-ar putea să fie învinovăţiţi ei înşişi. A recunoscut că l-a cam pus pe gânduri şi că l-a chinuit o vreme. Apoi Juliette a devenit o membră a familiei şi l-a făcut pe Peter să uite toată povestea.

Sebastian se opri, încruntat.

— Cam atâta a ţinut scuza ei cu „pedepsirea’’ lui Giles.

— Ai presupus deja că era o minciună.

— Da, dar este plăcut să ai şi confirmarea. Nu că mi-ar mai păsa care a fost blestematul ei de motiv. Vreau doar să terminăm aici şi să plecăm.

— Nu crezi că remarca ei îl implică şi pe fratele tău?

— Ba da, aşa se pare, dar de data asta, o să-mi urmez instinctul şi el îmi spune că Denton nu este implicat. Cred că este vinovat de ceva şi nu m-ar deranja să aflu de ce anume, dar nu dacă asta înseamnă să mai stăm mult timp pe aici.

— Atunci să încep să împachetez?

Sebastian tăcu o clipă.

— Da.

39

Sebastian nu se aştepta la prea multă cooperare cu prilejul celei de-a doua întâlniri cu tatăl său. Prima dată avusese un avantaj, elementul-surpriză, din moment ce Douglas nu ştiuse că el s-a întors în Anglia. Starea tatălui său, care abia se recupera, îi îngăduise să evite orice discuţie despre trecut. Nici unul dintre elemente nu va mai fi prezent astăzi.

Ciocăni la uşă. Douglas a fost cel care i-a deschis, nu servitoarea. Aruncă o privire prin cameră şi observă că tatăl lui era singur şi nu mai stătea în pat.

— Unde este servitoarea? întrebă Sebastian.

— Nu mai am nevoie de câine de pază. Pol ajunge şi singur să trag de şnurul clopoţelului dacă este nevoie.

— Şi valetul tău?

Douglas stătea în faţa oglinzii, legându-şi cravata. Nici chiar Sebastian nu încerca să-şi facă singur nodurile acelea extravagante, deşi nu prea mai avea ocazia să se îmbrace ceremonios ca să aibă nevoie de experienţa lui John.

— L-am concediat cu ani în urmă şi nu m-am mai ostenit să angajez altul. Am descoperit că prefer să mă îmbrac singur, spuse Douglas înainte de a se întoarce cu spatele la oglindă pentru a-i acorda lui Sebastian toată atenţia. Te cam învârţi în jurul cozii, nu-i aşa?

Era oare atât de evident? întrebarea nu-l făcu să se

simtă stingherit, dar nu-i plăcea că tatăl lui încă îl mai putea citi atât de bine.

— Nu, doar că vreau să-mi dau eu însumi seama cât de bine eşti.

— Înainte să încerci să mă calci din nou în picioare? replică Douglas fără înconjur.

Asta chiar îl stânjeni. Îl mai avertiză şi că tatăl său îşi revenise mult mai bine decât îşi dădea seama familia. Cam atât durase avantajul lui. De fapt, dacă nu introducea cât mai repede în conversaţie Ierna pe marginea căreia venise să discute acum, avea presentimentul că vor discuta despre uşă şi cum să o folosească.

— Nu m-am aşteptat să ignori sfaturile doctorului, spuse Sebastian.

— Nici eu – în cea mai mare parte. Dar în afară de unele dureri de cap, mă simt satisfăcător.

Slăbiciunea aceea infernală a dispărut, aşa că nu mai am nici un motiv să încălzesc patul degeaba.

Sebastian ghici că tatăl său se îmbrăcase ca să iasă din cameră. Afurisită treabă! Margaret avea dreptate, cineva va pomeni în treacăt despre mariajul lor, presupunând că ştie deja. În timp ce ea putea continua farsa aşa cum intenţiona, el nu se aşteptase ca sentimente vechi să renască şi să-l împiedice să facă acelaşi lucru.

Văzându-şi tatăl aşa, fără animozitatea care intervenise între ei, îi reaminti prea mult de apropierea dintre ei înainte ca el să părăsească Anglia.

Nu-şi minţise niciodată tatăl pentru că nu avusese motiv să o facă. Ar fi găsit această idee de-a dreptul absurdă. Dar Sebastian nu mai era acel bărbat, şi totuşi era. Era un sentiment al naibii de ciudat şi nu îi plăcea.

— Dar nu ai venit ca să vezi cum mă simt, nu-i aşa? continuă Douglas.

— Nu, voi fi sincer. Aş vrea să fiu pe o corabie spre Franţa înainte de sfârşitul zilei. Poţi fi sigur de asta pur şi simplu prin…

Nu putu să termine fraza, fiind nevoit să se întoarcă. Dezamăgirea pe care o citi pe faţa tatălui său – îşi făcuse

prea multe iluzii. Ştia al naibii de bine că aşa era. Speranţa putea înşela aşteptările. Nu fu în stare să mai scoată un cuvânt.

— Nu vreau să mai discut succesiunea de ghinioane de care mă tot lovesc, Sebastian. Mă poţi crede pe cuvânt că nu a fost vorba de nici o influenţă externă, de nici un fel. E ridicol să cauţi un vinovat.

Tonul lui Douglas era mult prea defensiv ca Sebastian să încerce să continue.

— Atunci să discutăm despre piciorul tău bolnav.

Se întoarse la timp ca să vadă cum o roşeaţă puternică îi coloră obrajii tatălui său. Fusese doar o supoziţie, dar zău că atinsese coarda sensibilă.

— Cum naiba ai aflat? întrebă Douglas înţelept.

Sebastian ridică din umeri.

— Tu mi-ai spus.

— Pe naiba!

— Este suficient să-ţi spun că ştiu bine cum să pun lucrurile cap la cap. S-a pomenit de prea multe ori despre şchiopătat. Reacţia ta mi-a confirmat doar că ai o problemă medicală pe care nu vrei să o împărtăşeşti nimănui. Aşadar, ce este în neregulă cu piciorul tău?

Douglas închise gura. Era încă foarte roşu în obraji. Se duse la scaunul pe care şedea ca să citească, lângă fereastră, şi se aşeză. Sebastian observă încruntat că nu şchiopătase deloc până acolo. Presupunerea lui era corectă sau nu?

— Să fiu al naibii dacă ştiu care-i problema, începu Douglas, pe un ton încă defensiv. A început în urmă cu câţiva ani buni.

— Ce anume?

— Ajung şi la asta! aproape că mârâi Douglas, făcându-l pe Sebastian să realizeze că tatăl său roşise de jenă.

— Eram în drum spre grajd pentru plimbarea călare de dimineaţă când mi-am dat seama ca mi-am uitat cravaşa şi m-am întors brusc ca să mă duc să o iau. Am auzit foarte clar trosnitura, fiindcă a fost al naibii de tare.

Am crezut că mi-am rupi osul de la genunchi, dar ciudat, nu se simţea ca un os rupt. Era dureros, dar foarte suportabil.

— Ce a spus Culden despre asta?

Obrajii tatălui său se colorară şi mai tare în momentul în care recunoscu:

— Nu am trimis după el.

— De ce nu?

— Aşa voiam să fac, dar grăjdarul care m-a ajutat să mă întorc în camera mea a spus că dr. Culden era dus în comitatul învecinat să-şi viziteze sora şi nu se va întoarce până spre seară. S-a oferii să plece călare până acolo, dar pentru că durerea nu mai era atât de intensă imediat ce am ridicat piciorul, m-am gândit că nu era ceva urgent şi că poate aştepta. Iar până seara umflătura a început să se retragă.

— Vasăzică, de fapt nu ţi-ai rupt nici un os?

— Într-adevăr. Şi părea că se vindecă cu fiecare oră care trecea. Câteva zile mai târziu umflătura a dispărut de tot şi chiar am putut să calc din nou pe picior. Până la sfârşitul săptămânii, nu mai exista nici urmă de disconfort. M-am gândit că doar mi-am întins vreun muşchi şi că s-a vindecat de la Nine. Nu m-am mai gândit la asta.

— Dar acesta nu era sfârşitul poveştii?

Douglas oftă.

— Nu. O dată sau de două ori pe an mă lasă genunchiul. De obicei mă pot prinde de ceva înainte de a cădea, dar câteodată se întâmplă atât de brusc încât pic destul de serios. Şi de fiecare dată trece prin aceeaşi afurisită rutină – umflătura care durează doar câteva zile, ceva durere, destul cât să mă facă să nu-mi las toată greutatea pe el, apoi îşi revine ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Şi accidentul de pe stânci?

Douglas avu o privire dezgustată.

— Acela a fost numai din vina mea. Am simţit cum slăbeşte strânsoarea şeii şi mi-am dat seama că noul grăjdar nu prea ştia că nu trebuie să pui şaua pe un cal care fornăie. Ar fi trebuit să-mi dau seama înainte să plec

din grajd, dar nu am făcut-o. Tocmai descălecam ca să strâng chingile când m-a lăsat genunchiul.

— Deci fiecare accident pe care l-ai avut a fost urmarea deformării genunchiului?

— Majoritatea, da.

— Şi acest ultim accident?

Douglas pufni.

— Nu, armăsarul meu s-a purtat ca o iapă proastă când un şoarece de câmp a sărit exact între picioarele lui la traversarea drumului. Afurisitul de animal s-a cabrat, apoi a luat-o la goană ieşind de pe drum. O ramură mai joasă m-a luat prin surprindere, deşi fi putut să mă aplec şi să trec pe sub ea.

Sebastian dădu din cap.

— Vrei să-mi spui de ce ai ţinut toate astea pentru tine?

Douglas se încruntă.

— Dispreţuiesc slăbiciunea, dar voi supravieţui. Am învăţat să-mi iau măsuri de precauţie. Şi nu este treaba nimănui, aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă nu ai pomeni nimănui despre asta, inclusiv lui Maggie.

În cele din urmă Sebastian înţelese. Tatăl său vedea această infirmitate ca pe o slăbiciune personală şi de fapt îi era ruşine de ea. Mândria. Putea să se manifeste sub cele mai ciudate forme.

— Cum doreşti. Cred că o pot convinge să mă creadă pe cuvânt cum că temerile ei sunt neîntemeiate. Şi din moment ce asta încheie ce aveam de făcut aici…

Se întoarse să plece. Se opri o clipă în dreptul uşii, dar tatăl lui nu spuse nimic ca să-l oprească, l-a trebuit multă voinţă ca să tacă, altfel ar fi scos la iveală vechea lui înverşunare. Nu era bine-venit aici. Era doar tolerat.

40

Margaret lua micul dejun cu întârziere când Sebastian

intră în sufragerie. Nu se aşeză lângă ca. Rămase la intrare, arătând nu chiar ameninţător, ilar nici prietenos.

— Plec, spuse Sebastian.

Margaret înlemni. Păru să o cuprindă ceva asemănător cu panica.

— Fără să-ţi termini treaba?

— Este terminată. Vinovatul a fost găsit, numai că nu este ceea ce te aşteptai tu.

— Explică-mi.

Buzele lui făcură o strâmbătură ironică

— Am discutat din nou cu tatăl meu. Mi-a făcut o confidenţă doar pentru a pune capăt acestei probleme. A trebuit să-l asigur că ceea ce am vorbit nu va ajunge mai departe. Va trebui să ai încredere în mine în privinţa asta, Maggie. Nu încearcă nimeni să-l omoare.

Era uşurată şi totuşi enervată că nu voia să-i spună de ce, ceea ce o făcu să spună:

— Îmi ceri cam mult, nu crezi?

Ridică din sprâncene, părând chiar surprins.

— Nu ai încredere în mine?

Desigur că avea, dar îi reaminti:

— Spui una şi faci alta. Nu este o bază prea solidă pentru încredere.

— Despre ce vorbeşti?

Ea roşi imediat. Nu putea să-i amintească acea conversaţie când el fusese de acord să nu o mai atingă, iar mai târziu, în aceeaşi seară, dăduse buzna în dormitorul ei şi i se alăturase în cadă.

Dar el ghici şi pufni.

— Există momente în viaţa unui bărbat când aruncă prudenţa pe fereastră. Unul dintre momentele acelea coincide cu o dorinţă puternică.

Cât de crud! Dorinţă, nu dragoste. Ce proastă era să le tot inverseze!

Puse jos brioşa pe care o mânca şi-i spuse cu răceală:

— Un gentleman ar fi formulat asta cu mai multă delicateţe.

El râse scurt.

— Un gentleman nu ar fi spus-o deloc. Termină, Maggie. Ştii foarte bine că eu nu mai intru în categoria asta.

Ea oftă şi îi urmă sfatul de a renunţa la acest subiect.

— Dacă Douglas a vrut să-ţi facă confidenţe, asta nu înseamnă că lucrurile dintre voi s-au îndreptat?

— Nu.

Spuse asta prea brusc, iar expresia lui redeveni indescifrabilă. Margaret simţea că, oricât l-ar ruga, el nu i-ar mărturisi ce crede despre această chestiune.

Îl întrebă direct:

— Dar cum rămâne cu Juliette?

— Ce e cu ea?

— Ai aflat de ce a stârnit duelul?

— Nu, răspunse el. Sincer, am ajuns la concluzia că motivul ei nu va ieşi niciodată la lumină, aşa că nu are rost să cercetez o fundătură.

— Cred că glumeşti!

— Maggie, dacă mai stau mult aici cu siguranţă voi sfârşi prin a omorî pe cineva şi fără nici un folos. Nu-l va aduce pe Giles înapoi. Nu va şterge ultimii unsprezece ani.

— Deci nici Denton nu ştie? insistă ea. L-ai întrebat?

— Da, l-am întrebat şi nu, nu ştie de ce, sau pur şi simplu nu vorbeşte despre asta. Este greu să-ţi dai seama de ce din moment ce ascunde ceva care-i provoacă un sentiment de mare vinovăţie. Apropo, ştii cumva unde este?

— La Londra, răspunse ea pe un ton inexpresiv.

Panica lui Margaret sporea. Nu mai avea motive ca să-l determine pe Sebastian să stea. Mai avea o singură carte în mânecă, dar se îndoia că va funcţiona.

El părea frustrat de răspunsul ei. Probabil că ar fi vrut să-şi ia rămas-bun de la fratele său. Va fi oare suficient ca să-l determine să mai stea puţin?

— Când a plecat? întrebă el.

— Azi de dimineaţă. Juliette a plecat spre Londra în zorii zilei. Denton a urmat-o o oră mai târziu, fie ca să o aducă înapoi, fie ca să termine cearta care a făcut-o să plece. Nimeni nu ştie.

— De obicei dă bir cu fugiţii la Londra când se ceartă? Sau se asigură doar că nu mai dă nas în nas cu mine înainte să plec?

— Este bine cunoscut faptul că-şi petrece o săptămână sau două în Londra după ce se ceartă destul de tare, dar din moment ce nimeni nu a menţionat nimic în afara unor voci ridicate, cred că ai dreptate.

— Atunci cineva ar trebui să-i spună că am plecat.

Cam asta a fost cu amânarea plecării.

— Să înţeleg că vrei să spui că plănuieşti să pleci imediat?

— Într-adevăr.

Ea îşi muşcă buza. Pentru o carte ascunsă în mânecă era destul de patetică, dar panica o făcu să o joace cu orice risc.

— Vreau să-ţi cer… o favoare.

— Maggie…

— Ascultă-mă, îl întrerupse ea. Îţi închipui probabil că mi-ai făcut deja destule favoruri, dar chiar nu mă aşteptam să pleci atât de repede şi plecarea ta mă va băga într-un mare bucluc.

Sebastian se încruntase deja.

— De ce?

— Petrecerea ducesei văduve. Dacă nu ne vom duce amândoi, nu mi-o va ierta niciodată.

— Şi?

— Şi cel mai scurt drum spre o ruină socială este să o superi. Un divorţ nu mă va ostraciza nici pe departe în aceeaşi măsură ca dizgraţia Albertei.

Aerul lui întunecat deveni şi mai ameninţător.

— De ce am sentimentul că nu glumeşti?

Margaret emise un sunet de nerăbdare.

— Pentru că chiar nu glumesc. Şi este vorba doar de încă o noapte în Anglia, Sebastian. Poţi pleca în dimineaţa de după petrecere.

O lăsă să aştepte câteva clipe înainte să răspundă.

— Foarte bine, dar doar dacă ne întoarcem amândoi imediat la White Oaks. Poţi trimite pe cineva să-i spună

cameristei tale să-ţi împacheteze lucrurile.

— Nu este o măsură cam extremă? Durează doar câteva minute să o găsesc pe Edna şi să-i spun.

— Acum, sau nu avem nici o înţelegere!

— Dar cum rămâne cu bunica ta? întrebă Margaret. Nu ai de gând să-ţi iei rămas-bun de la ea?

Câteva clipe, pe chipul lui se reflectă o expresie tristă.

— Unde-i ea acum? În seră?

Margaret încuviinţă dând din cap.

— De ce te grăbeşti? întrebă ea exasperată, ridicându-se să plece de la masă.

— Tatăl meu va coborî dintr-un moment în altul. Oricât ar mai dura convalescenţa, refuză să o petreacă în camera lui. Şi nu am intenţia să mai fiu aici când va afla că eu sunt bărbatul cu care te-ai căsătorit.

— Înţeleg, replică ea apăsat, ieşind din încăpere. Şi chiar înţelegea. Bărbatul ăsta nu avea de gând să-şi asume şi alte riscuri ca să fie silit să se însoare cu ea de-adevăratelea.

41

— Arăţi plină de viaţă, remarcă Margaret când, în după-amiaza aceea, Florence se aşează, alături de ea, pe canapeaua din salonul de la White Oaks la o ceaşcă de ceai. Am crezut că vei fi distrusă de întoarcerea noastră subită, cel puţin o zi sau două.

Nu era nimic neobişnuit la White Oaks ca menajera şi doamna casei să ia ceaiul împreună. Margaret refuza să se supună convenţiilor riguroase ale claselor sociale în propria casă. Servitorii ei erau ca o familie şi aşa îi şi trata. Iar Florence a fost întotdeauna confidenta ei.

— Iar tu arăţi cam îndârjită, răspunse Florence. Vrei să-mi spui de ce?

— Eu am întrebat prima.

Florence chicoti. Era un răspuns pe care îl foloseau ele

încă din copilărie.

— Foarte bine, spuse Florence pe un ton scăzut, aruncând chiar o privire spre uşă ca să se asigure că sunt singure. Îţi mărturisesc că mi-a lipsit John când a plecat.

— John Richards?

— Da. Tocmai începeam să ne cunoaştem mai bine când el a împachetat şi s-a mutat la Edgewood.

— Să înţeleg că-l placi?

Florence zâmbi.

— Ştii că începusem să disper că nu voi găsi un bărbat care să se potrivească standardelor mele.

— Eşti prea mofturoasă, o tachină Margaret.

— Nu, bărbaţii de pe aici sunt fie prea bătrâni, fie prea tineri pentru mine.

— Prostii. Eşti prea mofturoasă.

Florence râse.

— Foarte bine, am anumite standarde, iar John le întruneşte pe toate. Nu am vorbit încă cu el de când s-a întors, dar acum, că s-a întors, mă aştept să ne cunoaştem şi mai bine.

Margaret era distrusă. Ar fi vrut să se confeseze lui Florence, dar înţelese că, dacă ar face-o, prietena ei ar ajunge să se simtă la fel de nefericită ca şi ea. Şi totuşi, dacă ar fi ştiut dinainte, ar fi avut timp să-l convingă pe John să rămână dacă ea ar vrea să încerce. Sebastian era hotărât să plece. Asta nu însemna că valetul său trebuia să se ducă cu el. Poate că John prefera să se aşeze la casa lui şi să întemeieze o familie.

— E ceva ce ar trebui să ştii, Florence. Oricum ţi-aş fi spus, dar cred că ar fi în interesul tău să afli asta acum.

— Dumnezeule! Dacă e să mă iau după expresia ta, nu cred că vreau să ştiu.

— Foarte bine…

— Să nu îndrăzneşti să nu-mi spui acum.

Margaret dădu ochii peste cap.

— Ştii de ce am plecat în Europa. Nu cred că te aşteptai să mă întorc măritată cu vânatul meu.

— Nu, asta m-a dat gata. Ar trebui să-ţi spun că au

existat unele speculaţii dacă nu cumva te vei muta înapoi la Edgewood, de data asta permanent.

Margaret începu să roşească înainte ca măcar să spună primul cuvânt:

— De fapt, nu m-am căsătorit cu Sebastian.

— Cum?

— Edna şi Oliver ştiu şi va trebui să păstrezi şi tu secretul. Am fost nevoită să-l angajez ca să-l determin să se întoarcă în Anglia. Chiar şi după ce i-am explicat situaţia, a refuzat să vină de bunăvoie.

— Asta nu seamănă cu Sebastian Townshend.

— Probabil pentru că bărbatul care era odinioară a fost îngropat odată cu Giles. Înverşunarea lui a ajuns la paroxism şi acum înţeleg de ce se simte aşa. Nu multă lume ştie că s-a dus la duel cu gândul să moară, iar Giles, după cât se pare, era destul de furios ca să-l omoare.

— Atunci cum de s-a întâmplat tocmai invers?

— A fost un accident. El a vrut să tragă un glonţ în aer, glonţ care a ricoşat spre Giles când acesta l-a împuşcat pe Sebastian în braţ. Iar acestui chin i s-a adăugat şi faptul că tatăl său l-a renegat. Era convins că nu i se va permite să intre la Edgewood, punându-l în imposibilitate să descopere orice complot ar fi putut fi pus la cale.

— Aşa că a sugerat să vă prefaceţi că sunteţi căsătoriţi pentru a pătrunde în casă? întrebă Florence sceptică.

— Nu, eu am sugerat, spuse Margaret, din ce în ce mai îmbujorată. Şi da, ştiu că a fost o soluţie stranie. Mărturisesc că atunci nu m-am gândit prea mult. A încercat chiar să mă facă să mă răzgândesc, dar voiam doar să înlătur orice opoziţie. Nu s-ar fi ajuns aici dacă nu am fi aflat că Douglas este încă atât de neînduplecat încât îl consideră pe Sebastian mort. Ironia este că pretinsul nostru mariaj nu era necesar.

— Din cauza recentului accident al contelui?

— Da. Şi fiindcă Sebastian a putut discuta cu tatăl său înainte ca Douglas să-şi revină complet. L-a prins cu garda jos.

Florence zâmbi.

— Are un anumit efect asupra oamenilor. Vor să-i răspundă cât mai repede la întrebări pentru ca el să plece!

— Intimidarea de care vorbeşti nu l-ar fi afectat pe Douglas. Totuşi, faptul că Sebastian l-a lăsat să creadă că ştie mai multe decât crede el a funcţionat. M-a asigurat că nu încearcă nimeni să-i omoare tatăl, ceea ce mă îngrijora pe mine. Totuşi, afurisiţii ăştia de bărbaţi nu vor să-mi spună care este problema, dacă există vreuna în afară de ghinion. Mai exact, Sebastian a făcut ceea ce i-am cerut şi acum abia aşteaptă să se întoarcă pe Continent.

— Dar cum rămâne cu mariajul vostru? Poate că nu este real, dar sigur că toată lumea crede contrariul. Ai de gând să anunţi că a fost doar un şiretlic?

— Ar fi fost o posibilitate dacă Sebastian nu ar fi insistat să dea un spectacol convingător şi să împărţim aceeaşi cameră la Edgewood.

— Maggie, doar nu ai făcut aşa ceva! Expresia scandalizată a lui Florence o făcu pe Margaret să roşească de ruşine. Dumnezeule, nu şi asta!

— Bineînţeles că nu a fost intenţionat, dar mărturisesc că m-am simţit ciudat de atrasă de el de când l-am văzut prima dată. Are tot ceea ce-mi displace la un bărbat, şi totuşi, cu el pare să nu mai conteze. Margaret se apropie şi îi şopti: El îi spune poftă carnală.

— Prostii, tu nu eşti o senzuală, spuse Florence indignată.

Margaret izbucni în râs, ceea ce îi risipi oarecum stingherеala.

— Sper să fie aşa. Dar ce am făcut nu se mai poate desface. Nici măcar nu pot regreta din moment ce a fost atât de plăcut. Cu toate astea, nici nu se pune problema să recunoaştem că mariajul nu este real. Pur şi simplu nu pot. Toată lumea de la Edgewood, în afară de Douglas, ştie că am împărţit aceeaşi cameră acolo, exact ca un cuplu căsătorit. Iar Douglas va afla şi el în cele din urmă. La început am avut intenţia să simulăm un divorţ, aşa cum am simulat şi căsătoria. Pot să fac cunoscut de ce m-am

căsătorit cu el sau nu. Voi decide asta la timpul potrivit. Majoritatea doamnelor din vecinătate consideră că este scandalos că m-am căsătorit cu el, aşa că ar putea fi o uşurare dacă le explic, aşa încât să nu mai creadă că mi-am pierdut minţile.

Florence oftă.

— Un divorţ este atât de…

— Da, ştiu, o întrerupse Margaret. Este într-adevăr un stigmat. Dar sunt bogată, iar fiul meu va moşteni un titlu. Notorietatea de a fi o femeie divorţată nu ar trebui să influenţeze asta.

Florence pufni:

— Nu ştiu de ce refuzi să accepţi că eşti o partidă valoroasă, Maggie. Nu trebuie să mituieşti pe nimeni ca să ai un soţ.

— Nu am respins niciodată acest argument. Sunt prea obişnuită să fiu aşa cum sunt ca să mă arunc cu capul înainte. Sunt şi prea dornică să mi se facă curte în mod tradiţional.

— Absurdităţi. Ai răbdarea unui sfânt, altfel nu ai fi aşteptat atâta pentru a face un efort decent ca să-ţi găseşti un soţ. Ar fi trebuit să pleci pur şi simplu la Londra, să te bucuri de vârtejul vieţii sociale şi să laşi natura să-şi urmeze cursul. Ţi-ai fi găsit un soţ cât ai clipi, unul real, şi nu te-ai mai fi confruntat cu scandalul unui divorţ.

— Am destulă tărie încât să rezist unei asemenea furtuni. Dar cum rămâne cu tine? Ai de gând să-l laşi pe John să plece cu Sebastian fără să încerci să-l convingi să rămână?

Florence păli când realiză asta.

— Va pleca, nu-i aşa? Ce al naibii ghinion că mariajul tău nu este real, aşa cum am crezut cu toţii.

Margaret descoperi că era de acord, deşi nu ar fi spus-o. Dacă nu ar fi existat atâtea circumstanţe din cauza cărora nici nu se punea problema unei căsătorii cu Sebastian, poate că şi-ar fi urmat propriul sfat. Dar Florence nu avea atâtea îngrădiri.

— De ce nu-l rogi pe Sebastian să rămână? Ştii că

vrei.

Problema cu prietenii apropiaţi era că te puteau citi ca pe o carte deschisă. Margaret oftă.

— Pentru că ştiu deja răspunsul. Motivul pentru care vrea să se întoarcă atât de repede în Europa este că se teme că Douglas va cere să se facă o căsătorie reală dacă va afla că am simulat una.

— Cum naiba să afle?

— De la Sebastian. Pare să creadă că Douglas îl va primi din nou cu braţele deschise când va auzi despre căsătoria noastră şi asta îi va sta lui Sebastian în gât şi va mărturisi adevărul. Aşa că intenţionează să-l evite pe Douglas prin orice mijloace. Nu vrea să fie căsătorit cu adevărat.

Era atât de disperat să plece încât nici nu avea de gând să cerceteze dilema fratelui său, oricare ar fi fost aceasta, iar dacă exista cineva care putea afla adevărul, acela era Sebastian. Ţinând cont de asta, era surprinsă că el acceptase să rămână la petrecere.

Margaret se gândi că ar trebui să-l avertizeze pe Sebastian că, deşi era puţin probabil să se încumete să-şi părăsească azi camera, Douglas ar putea să participe la petrecerea ducesei văduve, fie şi pentru scurt timp. Nu, nu credea că ar trebui să-l avertizeze. Era timpul ca soarta să intre în scenă şi poate că va fi în favoarea ei.

42

Conacul Albertei Dorrien era mândria ţinutului. Fusese construit în câţiva ani, iar doamna nu se mutase în ţinut până ce lucrarea nu se terminase. Despre primul ei bal s-a vorbit luni în şir, chiar până ce l-a organizat pe al doilea. Margaret era prea tânără pe atunci, dar fireşte că auzise despre ele.

Ducesa văduvă îşi proiectase proprietatea pentru distracţie. Nu numai că sala de bal era imensă, dar la fel

erau şi salonul, camera de muzică, camera de biliard. Mai exista şi o cameră mare destinată în exclusivitate jocurilor de noroc, plină cu mese. Singura încăpere de proporţii mai reduse era sufrageria, şi asta fiindcă cinele la care se şedea la masă erau rezervate doar prietenilor apropiaţi. Invitaţii la petreceri erau serviţi la bufet, şi cum ea avea nu unul, ci patru bucătari, fiecare un maestru, nu se putea găsi nimic în neregulă cu acest aranjament.

Invitaţiile ei erau trimise în toate colţurilor ţinutului şi aveau mare căutare, iar ea se pregătea pentru asta construind case pentru oaspeţi. Nu în senul tradiţional, ci un fel de conace în miniatură. Şi de obicei toate erau folosite pentru bal.

Petrecerea din seara aceea nu era grandioasă, doar o reuniune locală. Numai Alberta putea să anunţe o petrecere într-un timp atât de scurt şi să se aştepte ca lumea să participe. Dar alte angajamente puteau fi încălcate. Nimeni nu refuza o invitaţie de la ducesa văduvă. Erau tratate ca nişte invitaţii regale!

Margaret nu se aştepta să vadă chiar atâtea trăsuri aliniate, care aşteptau să coboare pasagerii. Trebuia să recunoască totuşi că atracţia serii era cel mai probabil Sebastian. Toată lumea din ţinut va fi dornică să afle dacă a fost repus în drepturi sau nu. Va fi interesant de văzut dacă cineva va avea curajul să-l întrebe.

Era foarte mulţumită de el pe moment. Nu îşi închipuia că va dura, dar cel puţin intrase în atmosferă şi era îmbrăcat cum se cuvine, în haine de gală. Nu prea convenţionale, dar incontestabil haine de seară.

Era doar a doua oară când îl vedea purtând cravată sau vestă. Era dintr-un satin gri-perlă, atenuat de haina neagră cu coadă şi de cravata albă. Nu purta culori strălucitoare. Margaret era de acord că lucrurile ostentative nu i se potriveau. Nu s-a tuns totuşi pentru ocazie, dar era atât de obişnuită cu coada pe care o purta legată la spate încât probabil că i s-ar fi părut ciudat să lipsească.

Nu avea nici joben. John găsise unul, dar se prezentase cu el tocmai când plecau, iar Sebastian îi

aruncase o privire atât de dură încât omul îşi pusese jobenul pe cap şi începuse să ţopăie. Ceea ce destinse situaţia. Când ea coborî pe scări, observă că Sebastian ridicase din sprânceană admirativ. Se obişnuise cu privirile lui ameninţătoare, dar când ochii lui aurii licăreau de senzualitate, uita să mai respire.

Edna o făcuse să se simtă mândră în noua sa ţinută şi cu noua ei coafură. Rochia ei de seară era de culoarea vinului roşu-închis cu garnituri de satin alb. Pantofii din satin roşu-închis se zăreau de sub fusta amplă.

Margaret nu putea să nege că povestea asta cu petrecerea o făcea să se simtă nervoasă. Nici măcar nu-l văzuse pe Sebastian de când se întorseseră acasă. Nici măcar o dată. Aşa că nu putuse să discute cu el temerile sale. De fapt, el se făcuse nevăzut, aşa că ea ar fi putut crede că s-a răzgândit şi a plecat dacă nu l-ar fi văzut pe John prin preajmă.

Presupunea că era mai bine aşa. Mâine va pleca pentru totdeauna. Trebuia să se obişnuiască cu asta. Dacă ar fi crezut că putea rezulta ceva pozitiv din această ultimă zi pe care ar fi putut să o petreacă împreună, ei da, ar fi trebuit să se gândească mai bine.

Ştiind că era ultima dată când îl vedea, era cât se poate de deprimată şi nervoasă. Pe drumul spre Alberta, era conştientă de prezenţa lui mai mult decât ar fi dorit, dar simţi că şi el era încordat.

În timp ce trăsura lor înainta încet, îl întrebă:

— Nu ai de gând să dispari, nu-i aşa?

— Să mă port ca un laş? M-ai jignit.

Ea pufni.

— Arăţi într-adevăr jignit. Dar va fi uşor, adăugă ea, sperând să se poată convinge şi pe sine. Trateaz-o ca pe o petrecere oarecare. Acceptă urările de bine cu graţie, evită întrebările. Vezi? Floare la ureche.

— Am recunoscut trăsura familiei Wemyss la câţiva metri mai în faţă, spuse el direct.

— Oh, măi să fie! Margaret se încruntă. Nu îmi pot imagina de ce ar veni Cecil – doar dacă nu a îndrăznit să

refuze invitaţia Albertei.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, Maggie. Probabil că a venit aici ca să mă împuşte. Te va scuti de avatarurile unui divorţ.

Îi aruncă o privire furioasă.

— Nu este amuzant.

— Dar nici departe de realitate, răspunse el.

— Absurdităţi. Moartea lui Giles a fost o lovitură grea pentru el, l-a învinovăţit chiar oarecum pe Douglas că nu a prevenit incidentul, astfel nu ar fi acum ca doi străini. Dar şi-a continuat viaţa. Am aflat că în prezent curtează o ducesă pe care a întâlnit-o la Londra.

— Mă bucur pentru el, spuse el nepăsător.

Ea miji ochii şi îl privi bănuitoare.

— Vrei doar să-mi distragi atenţia, nu-i aşa?

— Da, arătai de parcă erai pe punctul de a o lua la sănătoasa.

Margaret îşi dori ca el să nu fi fost atât de abil.

— Este vina ta, replică ea defensiv. Ai fost oarecum constrâns să vii aici în seara asta. Ca atare, este o presupunere rezonabilă că nu vei face nici un efort ca seara să decurgă cât mai liniştit.

— Din câte îmi amintesc, petrecerea poate dura toată afurisita de noapte, spuse el. Dar dacă nu vom sta până la sfârşit, mă voi descurca.

— Bineînţeles, îl asigură ea. Putem pleca de îndată ce o vom putea face într-o manieră decentă.

— Atunci relaxează-te, Maggie. Nu am de gând să omor pe nimeni în seara asta.

Era o insultă pe care nu o meritase. Nu se gândise că el ar putea face aşa ceva. Dar înainte să-i treacă prin cap că doar o tachina, Sebastian se aplecă spre ea, o luă de mână şi o trase lângă el, de cealaltă parte a trăsurii, pe genunchii lui. Nu avu timp nici măcar să suspine înainte ca el să o sărute.

Era sărutarea de care îşi va aduce aminte cel mai limpede, fiindcă era mai mult decât senzuală, mai mult decât emoţionantă. Dacă ar vrut să fie romantică, putea

spune că o săruta din tot sufletul. Felul în care o ţinea, ferm, dar cu atâta blândeţe. Felul în care mâinile lui îi cuprinseseră obrajii cu atâta tandreţe. Nu încerca să-i stârnească dorinţa şi totuşi nu putea să stea atât de aproape de el fără să o stârnească. Dar era un sărut pătimaş, dulce şi mai degrabă o atrăgea să ia parte, nu îi impunea.

Toate gândurile despre petrecerea dată în onoarea lor dispărură. Ar fi putut sta acolo, în braţele lui, toată noaptea, savurând moleşeala minunată a acelui sărut.

O readuse cu picioarele pe pământ când o aşeză la locul ei, în faţa lui, şi spuse:

— Iată! Acum arăţi ca o femeie măritată, nu ca o virgină dusă la sacrificiu. Am ajuns. Coboară din trăsură, Maggie.

43

Margaret mai avea obrajii îmbujoraţi de furie după şiretlicul mârşav pe care i-l jucase Sebastian în trăsură, sărutând-o doar pentru ca ea să arate că abia fusese sărutată. Şi asta pentru rolul pe care îl jucau, nu pentru că el dorise să o sărute. Dar obrajii ei se aprinseră şi mai tare, de stânjeneală, când se făcu linişte în încăpere în momentul în care intrară în imensul salon.

Nu era curiozitatea potolită în cele din urmă – vecinii lui Sebastian îl priveau pentru prima dată după unsprezece ani. Desigur că erau surprinşi, dar în expresia lor se observa mai mult panică şi precauţie. Bărbaţii se uitau cam prea repede în altă parte, de parcă se temeau să-i surprindă privirea.

— Dumnezeule! îi îngrozeşti! suspină Margaret. Nu puteai să-l laşi deoparte pe Corb măcar pentru o seară?

Sebastian se uită în jos la ea şi îi spuse zeflemitor.

— Exagerezi, draga mea. Şi de ce continui să crezi că postura de Corb este doar un rol?

— Uiţi că te-am văzut împreună cu bunica ta. Vechiul Sebastian este încă acolo.

— Încerc din greu să-i ascund cine am devenit. Corbul este un rezultat, Maggie, nu o născocire. Este ceea ce am devenit în ultimii unsprezece ani.

— Atunci mai încearcă şi în seara asta să-l ascunzi, vrei? Sau aşa ai de gând să eviţi orice întrebare la care nu vrei să răspunzi? Grozavă idee, să pari atât de ameninţător încât nimeni să nu îndrăznească să te abordeze.

El zâmbi.

— Maggie, ai început să gândeşti ca mine. Dar se întâmplă să nu am nici un plan pentru această seară. Dacă cineva va fi atât de nepoliticos şi va pune întrebări personale, atunci se va lovi de tăcerea pe care o merită. Aşa e mai bine?

Îi zâmbi atât de larg încât îi putea număra dinţii.

— Nu, ripostă ea ţâfnoasă. Arăţi de parcă ai de gând să mă muşti.

El izbucni în râs. Râsul lui o tulbură atât de tare fiindcă era atât de natural, încât nu o auzi pe Alberta apropiindu-se de ei până ce doamna vorbi.

— Bine ai venit acasă, Sebastian. Tatăl tău se simte destul de bine pentru a ni se alătura în această seară?

Maggie aproape că izbucni în râs. Nu era o întrebare personală, dar răspundea sigur la cea din mintea tuturor – dacă tatăl şi fiul s-au împăcat.

Şi totuşi Sebastian reuşi să evite un răspuns direct, spunând:

— Nu m-am gândit să-l întreb.

Din nefericire, ducesa întoarse privirea spre Maggie sugerând aceeaşi întrebare, silind-o pe tânăra femeie să adauge:

— Nici cu nu l-am întrebat. Dar pentru că Douglas şi-a revenit, noi ne-am întors la White Oaks în dimineaţa asta. Mai este în convalescenţă, aşa că mă îndoiesc că se simte în stare să iasă în lume deocamdată.

Alberta scoase un sunet de nerăbdare.

— Da, ar fi trebuit să ţin cont de asta la sugestia ta şi

să amân petrecerea pentru cel puţin o săptămână sau două. Dar înţelepciunea, chiar superioară, este rareori de folos în corectarea unei erori. Permiteţi-mi să fiu prima care vă felicită în această seară. Ai dat lovitura, Sebastian. Începusem să ne întrebăm dacă draga noastră Maggie va găsi vreodată un bărbat care să i se potrivească. Mulţi au încercat, ştiai?

— Nu, nu ştiam, spuse Sebastian şi se uită la Maggie ridicând din sprânceană.

— Hei, hei, Sebastian! Nu este cazul ca gelozia să-şi arate colţii, spuse Alberta. O fată atât de frumoasă ca ea – era de aşteptat. Îi făcea să-şi instaleze tabăra pe treptele de la Edgewood când stătea acolo. Sunt sigură că-l amuza teribil pe Douglas.

Margaret roşi şi se apără spunând:

— Abia ieşisem de pe băncile şcolii şi nici nu mă gândeam încă la căsătorie. A fost foarte neplăcută, dacă vrei să ştii, prezenţa acelor tineri. Pe jumătate dintre ei nici nu-i cunoşteam!

Alberta chicoti.

— Draga mea, la vârsta aceea se căsătoresc tinerele fete.

— Douglas a fost îndeajuns de binevoitor încât să nu-mi atragă atenţia asupra acestui aspect şi să mă lase pe mine să decid.

— Şi a fost un noroc pentru el, sublinie Sebastian, venind în ajutorul lui Maggie.

— Într-adevăr! fu nevoită Alberta să recunoască. Ei bine, veniţi atunci. Nu pot să vă acaparez când toată lumea de aici este nerăbdătoare să vă facă urări de bine.

Margaret reuşi să nu râdă, din moment ce era sigură că dată fiind reacţia iniţială toţi cei de acolo ar fi preferat să nu vorbească cu Sebastian. Dar fu surprinsă. Râsul lui de mai devreme mai atenuase precauţia invitaţilor, iar în ora următoarea, urările de bine păreau autentice. Numai Cecil şi logodnica sa nu vorbiseră cu ei şi Alberta avea bunul-simţ de a nu forţa o confruntare.

Îi lăsă numaidecât să se amestece în mulţime.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că s-a terminat cu asta, remarcă Sebastian.

Margaret îi împărtăşea sentimentele, deşi recunoscu:

— A mers mai bine decât mă aşteptam.

— Am trecut de inspecţie, nu-i aşa? întrebă el sec.

Ea îi aruncă o privire şi nu se putu abţine să constate, din nou, cât de chipeş era.

— Într-adevăr. Cineva ar putea crede chiar că eşti Sebastian Townshend mai degrabă decât Corbul.

El nu dădu ochii peste cap, dar ea avu sentimentul că ar fi făcut-o dacă vechiul Sebastian ar fi fost prezent. Apoi, brusc, expresia amuzată de pe chipul lui dispăru.

Nu putea arăta mai sumbru de atât când spuse:

— Mai am o datorie pe care mă simt obligat să o îndeplinesc.

Ea încremeni. El se uita fix la Cecil. Nu avea nevoie să întrebe ce a vrut să spună. Ar trebui să-l facă să se răzgândească. Nu ar fi plăcut pentru nici unul dintre ei. Dar cuvântul „datorie” o făcu să nu încerce.

— Mă duc să aduc nişte punci, spuse ea, dar adăugă şovăitor: Sau ai nevoie de întăriri?

— Mă îndoiesc că prezenţa ta ar face situaţia mai uşoară. Cecil a spus mereu ce gândeşte.

Ea încuviinţă dând din cap.

— Atunci să sperăm că o poate face în linişte.

44

Sebastian o recunoscu pe femeia de lângă Cecil. Ducesa de Felburg îmbătrânise foarte frumos şi aducea încă cu pictura pe care o văzuse, pictură executată cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Considera o prostie din partea ei să facă cunoscut faptul că era ducesă într-o ţară în care se ascundea de un duce răzbunător. Era şi mai nechibzuită dacă plănuia să se căsătorească cu un englez când avea deja un soţ. Oare

Cecil ştia? Nu, sigur că nu ştia, altfel nu i-ar fi cerut doamnei să se căsătorească cu el.

— Cecil?

Tatăl lui Giles se întoarse şi roşi furios la vederea lui Sebastian.

— Îndrăzneşti să vorbeşti cu mine? Prezenţa mea aici nu înseamnă că am trecut cu vederea purtarea ta. Dispari din faţa mea!

Sebastian se oţelise pentru o asemenea primire. Reacţia lui Cecil nu-l surprindea.

Dar înainte să-i poată răspunde, femeia care stătea alături de tatăl lui Giles îl imploră pe un ton scăzut:

— Cecil, te rog, nu face o scenă. Abia am fost acceptată aici.

El îi lovi uşor mâna logodnicei sale, aşezată pe braţul lui, şi îi zâmbi liniştitor. Aparent, venise la această petrecere doar de dragul ei.

— Voi ţine minte asta, draga mea, spuse el. Acum, dacă vrei să mă laşi un moment…

— Ar trebui să rămână, spuse Sebastian. Am veşti pe care va vrea să le audă. Dar mai întâi – îmi pare rău, Cecil. Nimeni nu regretă mai mult decât mine moartea iui Giles.

— Nu face asta, spuse cu glas înfundat bărbatul mai în vârstă. Am ajuns acasă ca să-mi găsesc fiul mort şi îngropat. Şi tu…

— A fost un accident, îl întrerupse Sebastian. Doar nu poţi crede că am intenţionat cu adevărat să-l omor? M-am dus acolo ca să trag în aer. Dacă el era destul de furios încât să mă omoare, aşa ar fi fost. Dar glonţul lui mi-a lovit braţul, făcându-l să se lase în jos tocmai când trăgeam. Dumnezeule! Nu ţi-a spus nimeni, niciodată, ce s-a întâmplat acolo?

— Asta îl va aduce înapoi? întrebă Cecil. Era singurul meu fiu!

Pentru o asemenea declaraţie emoţională, Sebastian se aştepta să vadă mai mult decât furie în ochii lui Cecil. Dar nimic nu putea face ca durerea lui să renască atât de puternic mai mult decât cuvintele acelea. Îi sfâşie sufletul.

— Era cel mai bun prieten al meu! De câte ori va mai trebui să mor din cauza târfei cu care s-a căsătorit?

— Te rog! îl rugă din nou ducesa.

Ea avea dreptate, atrăgeau atenţia. Şi trecuse multă vreme de când Sebastian îşi pierduse controlul aşa încât să permită ca durerea lui să fie evidentă. Strunindu-se, o aşeză la locul ei, în spatele scutului de fier care-i ocrotea emoţiile.

Voia să plece, dar mai era ceva de spus în această privinţă pentru a-şi linişti conştiinţa:

— De ce ai dat vina pe tatăl meu?

Nu credea că Cecil va răspunde. Faţa lui se înroşise din nou de furie.

Dar pe un ton scăzut, periculos, Cecil spuse:

— Am plecat ca să jelesc. Nu puteam suporta să mă aflu în casa în care a crescut Giles. M-am întors acasă după mai multe luni şi am aflat că destrăbălată aia de franţuzoaică s-a căsătorit cu fratele tău. Douglas ar fi trebuit să împiedice una ca asta. Ar fi trebuit să împiedice duelul.

— Ce putea face mai mult decât să-i interzică, ceea ce a şi făcut? răspunse Sebastian. L-am sfidat. M-am dus acolo ca să mor, Cecil. Nu mă aşteptam să mă întorc acasă şi să-i spun că o ciudăţenie a sorţii a inversat rezultatul.

— Douglas ar fi trebuit să-mi spună asta, nu să ies şi să nu mă mai întorc! Ai fost informat greşit. Nu eu am pus capăt prieteniei noastre, el a făcut-o.

Sebastian rămase atât de surprins, încât fu gata să uite că mai avea să le spună ceva. Amândoi se întoarseră să plece, nerăbdători să pună capăt confruntării. Fu tentat să-i oprească, dar hotărî să nu-l mai supere pe Cecil. Ceea ce trebuia să-i spună ducesei o putea face în particular.

I-au trebuit câteva minute pentru a-i surprinde privirea şi a-i indica cum că vrea să discute cu ea. I-a luat zece minute bune ducesei pentru a găsi o scuză ca să plece de lângă Cecil. Între timp, Margaret i s-a alăturat, aşa că ducesa nu l-a abordat. Dar a părăsit încăperea. Inventă propriile scuze, părăsind şi el salonul, şi o observă intrând

în sala de bal din spatele casei.

Imensa încăpere era destul de întunecată fiindcă nu se aprinseseră lumânările. Femeia îl prinse de braţ de cum intră.

— Nu va dura mult, nu? întrebă ea. Cecil a fost destul de supărat în seara asta. Nu vreau să ştie că am stat de vorbă.

Abia îi putea distinge silueta, dar ochii lui se obişnuiau repede.

— Ştie că ai deja un soţ?

— Da, ştie că am deja un soţ. Dar asta s-a întâmplat acum mulţi ani.

— Ei bine, soţul tău te caută acum. Vrea un divorţ – sau un deces. Cred că ai ghicit, ca şi mine, ce variantă ar prefera.

— Nu! suspină ea. Imposibil. Au trecut prea mulţi ani. Ar fi trebuit să dea uitării căsătoria noastră. Ar fi avut nevoie de un moştenitor.

— Am înţeles corect? Aveai de gând să te căsătoreşti cu Cecil doar presupunând că soţul anterior te-ar fi autorizat să o faci?

— De ce îmi spui absurdităţile astea? îi ceru ea pe un ton poruncitor. Te asigur că poziţia lui socială îi cerea să se căsătorească pentru a avea un moştenitor.

Sebastian ridică din umeri, deşi se îndoia că ea putea vedea prin întuneric.

— Se pare că nu era grăbit să o facă. Acum este, dar viitoarea lui mireasă vrea o dovadă absolută că prima lui căsătorie s-a încheiat. Cred că nu se va mulţumi cu un divorţ pe care el ar putea să-l aranjeze. Vrea să vadă cu ochii ei că eşti de acord cu divorţul. Nu vrea să apari mai târziu şi moştenitorii pe care ea i-ar naşte să devină nelegitimi.

— Mai sunt cu adevărat căsătorită? întrebă ea neîncrezătoare, cu o voce joasă.

— Nu numai atât, doamnă. El angajează oameni să vă găsească şi să vă aducă înapoi în Austria. Ştie că drumul vostru duce spre această ţară. Nu este înţelept din partea

dumneavoastră să rămâneţi aici sau să vă păstraţi numele.

— Mi-am schimbat numele.

— Ar fi trebuit să renunţaţi şi la titlu.

Ea tăcu o clipă, apoi spuse obosită:

— Orgoliu, da, asta a fost chiar imprudent. Dar nu am stat aici. Cei mai mulţi ani i-am petrecut peste graniţă, am călătorit mereu. M-am săturat să tot călătoresc. Când am trecut pe-aici, m-a fermecat această ţară. Am tânjit mereu să mă întorc, să mă stabilesc aici. Am cedat în cele din urmă acestei dorinţe.

— Atunci este o sincronizare nereuşită din moment ce aici vă va căuta.

Ea începu să plângă. Sebastian nu se putu abţine să nu simtă simpatie pentru ducesa fugară.

— V-aş sugera să-i vorbiţi lui Cecil despre această problemă. Va şti la cine să apeleze pentru a aranja un divorţ rapid. Trimiteţi apoi actele cât mai repede soţului dumneavoastră, ducele. Asta îl va mulţumi.

— Cum ai ajuns să afli despre asta?

— A încercat să mă angajeze să vă găsesc. Corbul zâmbi ameninţător. Nu mi-a plăcut în mod deosebit felul în care a cerut-o.

45

— Ar trebui să fiu geloasă? îl întrebă Margaret pe Sebastian când i se alătură în salon.

— Pentru ce naiba? Ah! spuse el, urmărindu-i privirea.

Ea se uita cum ducesa de Felburg intră în încăpere la scurt timp după el. Nu că ar fi sunat cât de cât a gelozie. În tonul ei era pură curiozitate.

— Trebuia să discut cu doamna aceea despre nişte afaceri neterminate, îi explică el. A fost fapta bună pentru secolul ăsta, ca să spun aşa.

— Pentru un secol, ei!? Şansa de a face fapte bune ţi se arată atât de rar?

— Nu.

Ea se bosumflă. Sebastian se simţi tentat să o îmbrăţişeze. Margaret nu prea ştia să tachineze, încerca ea, dar reuşea să se expună calomniilor pe care nu ştia să le pareze. Probabil nu mai întâlnise până atunci pe nimeni cu un simţ al umorului atât de ciudat ca al lui, sau chiar fără.

Îi va lipsi. Îl surprinse brusc gândul că era prima dată când simţea asta pentru cineva în afară de propria familie sau de Giles. Femeia asta deşteaptă îl cucerise. Se obişnuise cu sinceritatea ei de neclintit, cu trăncăneala ei neîncetată, cu felul deschis în care privea lucrurile. Maggie era un adevărat giuvaier, neaşteptat după prima lor întâlnire, când îl călcase în picioare cu o determinare de neînduplecat pentru a ajuta pe cineva la care ţinea.

Admirase acest lucru la ea chiar de la început, deşi îl enerva prea tare ca să recunoască. Dumnezeule! Atracţia dintre ei îl omora. Nu ar fi trebuit niciodată să-şi amâne plecarea pentru a merge la această petrecere cu ea. A fost cu adevărat un infern să stea departe de Maggie cea mai mare parte a zilei, când ar fi dorit să-şi petreacă ultimele ore în Anglia cu ea în braţe.

Adevărul era că nu avea nimic să-i ofere lui Margaret. Îl uimea ideea că ajunsese să realizeze acest lucru, ceea ce demonstra că o pusese într-o categorie în care nu mai fusese nici o altă femeie – cea a dorinţei de a o păstra. Dar Margaret avea nevoie de stabilitate, de un bărbat pe care să se poată bizui, un bărbat care va fi mereu alături de ea – un bărbat aşa cum era el cândva.

— Oh! Măi să fie!

Sebastian urmări privirea lui Margaret până la uşă. Împietri. Douglas şi Abigail intrau braţ la braţ. Margaret gemu. Nu o fi vorbind Abbie cu fiul ei, dar cu Denton plecat la Londra, bătrâna doamnă făcuse o excepţie şi îşi luase fiul să o escorteze la petrecerea dată în onoarea căsătoriei nepotului ei.

După ce îşi făcuse datoria, Douglas mângâiase uşor mâna mamei sale, iar Abigail se îndreptase spre primul grup de cunoştinţe în timp ce Douglas se îndreptă direct

spre Sebastian şi Margaret. Destule persoane l-au oprit din drum, hotărâte să vorbească cu el, fie să-l felicite cu ocazia noului membru al familiei, fie să-l întrebe de sănătate.

— La naiba! înjură Sebastian.

— Revino-ţi, spuse Margaret pe un ton ferm. Poţi face faţă.

El se uită în jos la ea şi dădu din cap.

— Nu înţelegi, Maggie. Am comis cel mai rău soi de manipulare. Tatăl meu renegă toate convingerile pe baza unor minciuni inventate de noi. Când am fost de acord cu această farsă, m-am aşteptat doar la o reconciliere acceptată în silă de el şi doar de dragul tău. Nu am ştiut cât de mult îşi doreşte ca tu să faci parte din familie, atât de mult încât m-ar ierta chiar. Nu numai că nu-i pot face una ca asta. Nu pot suporta ideea că mă acceptă dintr-un motiv care nici măcar nu este real.

— Nu şti încă dacă a renegat ceva. De dragul aparenţelor, desigur că trebuie să joace rolul unui tată mândru, exact aşa cum şi tu l-ai jucat pe cel al unui fiu repus în drepturi.

— Nu conta pe asta.

— Atunci ar trebui să pleci acum, chiar acum, îl îndemnă Margaret. Mă voi gândi eu la ce…

Prea târziu. Douglas ajunsese la ei şi după ce o îmbrăţişase pe Margaret spuse:

— Nu pot să cred că nici unul dintre voi nu mi-a pomenit despre căsătoria voastră când am vorbit ultima oară. Credeaţi că nu voi putea face faţă şocului cât timp încă eram în recuperare?

Zâmbi. Şi, mai rău, zâmbetul lui părea autentic. Ochii lui de culoarea ambrei reflectau căldură. Acesta era omul pe care şi-l amintea Sebastian, tatăl pe care îl avusese înainte de duel.

— Trebuie să vorbim, răspunse Sebastian pe un ton tăios şi dur.

— Desigur, acceptă Douglas.

— În particular, adăugă Sebastian.

Margaret oftă din greu. Douglas se încruntase acum,

dar spuse:

— Biroul Albertei este lângă bibliotecă. O să-i dau de ştire că îl vom folosi şi ne vom întâlni acolo.

— Vin şi eu, spuse Margaret imediat ce Douglas se duse să vorbească cu ducesa văduvă.

— Nu, nu vii, o întrerupse Sebastian. Stai aici.

O părăsi înainte ca ea să insiste. Biroul era uşor de găsit, o încăpere mică utilizată pentru rezolvarea afacerilor, fără decoraţiile care te-ai aştepta să-i placă ducesei.

Douglas intră câteva clipe mai târziu şi închise uşa în urma lui. Acum avea o expresie de nepătruns.

Începu:

— Presupun că este cam târziu pentru asta.

— Nu, spuse Sebastian, nu este prea târziu, doar necesar. Înainte să spui ceva ce poate vei regreta, trebuie să ştii că Maggie şi cu mine nu suntem căsătoriţi cu adevărat.

Douglas înlemni.

— Ce absurditate mai e şi asta? Nu aţi consumat căsătoria încă? Se întâmplă să ştiu că aţi împărţit aceeaşi cameră…

— Mă tem că ai înţeles greşit, îl întrerupse Sebastian. Nu suntem căsătoriţi, adică nu am fost niciodată căsătoriţi. A fost un şiretlic.

— Nu se glumeşte cu aşa ceva, Sebastian.

— De acord. Ţi-am spus că m-a angajat. Ţi-am spus şi de ce. Am simulat căsătoria pentru a mă ajuta pe mine în investigaţie. Nu aş fi putut face ceea ce voia ea dacă uşa de la Edgewood rămânea ferecată.

Douglas roşi.

— Doamne Dumnezeule! Nu pot să cred că unul dintre fiii mei…

— Sunt fiul mort, mai ţii minte?

— Despre ce naiba vorbeşti? Ai distrus fata asta pentru un motiv atât de frivol?

— Motivul era logic pe atunci. Nu ne-am aşteptat ca tu să ai un alt accident sau să te îmbolnăveşti atât de grav şi să faci o febră care putea să te ucidă. Dacă ai fi fost în

formă şi sănătos, m-ai fi dat afară din casă fără să stai de vorbă cu mine – exact aşa ca acum unsprezece ani!

Sebastian se întoarse. Scutul care îl apăra de emoţii începuse să crape. Trebuia să-şi revină. Acum unsprezece ani avusese scuze care rămăseseră nespuse, cum că moartea lui Giles fusese un accident. Nu avea de gând să caute scuze pentru asta.

— Ea va anunţa divorţul la scurt timp după ce voi pleca, spuse Sebastian. Faptul că am părăsit-o va atrage de partea ei simpatia şi înţelegerea.

— Pleci?

Să fi fost surpriză în tonul tatălui său? Se uită din nou la Douglas, dar expresia lui nu se schimbase. Probabil că era furios pentru înşelătorie şi foarte dezamăgit că Margaret nu era cu adevărat nora lui.

— Desigur că plec. De la început nu am vrut să vin aici.

— Atunci te vei căsători mai întâi cu ea. Sau ai de gând să stai acolo şi să-mi spui că nu te-ai atins de ea?

— Nu, nu-ţi pot spune aşa ceva.

Obrajii lui Douglas se colorară şi mai mult de furie.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, te vei căsători cu ea.

— De ce? Ca să poţi pretinde că este nora ta până ce ea va declanşa un divorţ real?

— Pentru că este cel mai corect lucru pe care-l poţi face, spuse Douglas, uitându-se drept în ochii lui.

46

Margaret participă la câteva conversaţii din care nu-şi putea aminti nici un singur cuvânt. Sebastian nu se întorsese încă de la discuţia cu Douglas. De ce dura atât?

Ar fi trebuit să insiste să li se alăture. Doar ideea căsătoriei a fost a ei. I-ar fi explicat chiar ea lui Douglas după plecarea lui Sebastian. Ar fi fost nevoită să o facă

atunci când ar fi anunţat divorţul. Ar fi vrut să poată face asta acum, ca să mai elimine din tensiunea dintre Sebastian şi tatăl său.

Avea sentimentul că Sebastian nu va pomeni că prefăcătoria fusese ideea ei. Intuia şi de ce. Părea că vrea ca furia lui Douglas să-l vizeze doar pe el. Tot timpul se aşteptase la asta, aşa că dacă continua el evita să afle dacă ei s-ar putea împăca cu adevărat. Poate că Sebastian, convins că tatăl său nu-l va ierta niciodată, nu se putea abţine să nu fie defensiv şi ranchiunos. De fapt, poate că el nu-şi putea ierta tatăl. Dumnezeule! La varianta asta nu se gândise. Aşa s-ar explica refuzul lui de a se întoarce în Anglia.

Era peste măsură de îngrijorată de ceea ce se întâmpla în birou. Grozav ar fi vrut să arunce o privire, aşa că o căută pe Alberta să-i spună că vor pleca de îndată ce Sebastian se va întoarce. Ducesa pretindea că o înţelege şi chiar o compătimea.

— Li se întâmplă tuturor fetelor tinere, spuse Alberta. Emoţiile ajung să te copleşească. Unele au leşinat, înainte şi după petrecerea pe care am organizat-o pentru ele. Privind-o sever, Alberta zise pe un ton poruncitor: Nu ai de gând să leşini, nu?

Margaret reuşi să nu râdă.

— Detest să mă întind pe podea, aşa că mai mult ca sigur că mă voi abţine. Dar mă simt cam slăbită, aşa că îmi voi căuta propriul pat. Vreau doar să vă mulţumesc pentru minunata petrecere şi să vă asigur că dacă Sebastian va vedea că nu mă simt bine, mai mult ca sigur mă va târî înapoi acasă. Aşa este el.

— Chiar aşa? chicoti Alberta. Ei bine, unii bărbaţi exagerează când sunt îngrijoraţi. Nu te mai gândi la asta, draga mea. Îţi mărturisesc că ş i eu am fost puţin nervoasă în legătură cu această seară, dar totul a decurs perfect, ca să spun aşa. Ei bine, trebuie să reformulez, adăugă ea uitându-se încruntată spre uşă. A fost o petrecere superbă.

Margaret nu avea nevoie să se întoarcă pentru a şti despre ce vorbea Alberta. Se crispă auzind vocea ridicată a

lui Juliette în spatele ei. Când vorbise cu Abigail cu o jumătate de oră în urmă, aflase că Denton şi soţia lui aveau de gând să ia parte la petrecere, dar probabil că se întorseseră mai târziu de la Londra.

Alberta ţâţâi foarte deranjată, recunoscând:

— Am rugat-o pe această tânără să nu mai calce în casa mea. Chiar dacă nu eram obligată să invit familia Townshend, aş fi făcut-o oricum pentru că o ador pe Abigail. Dar soţia lui Denton nu este bine-venită aici. I-am spus-o cât am putut de politicos şi când a părut că nu pricepe, mărturisesc că am fost destul de nepoliticoasă. Şi alte gazde din regiune au trecut prin aceeaşi situaţie penibilă. Pot să jur că înţelege limba engleză foarte selectiv. Continuă să vină şi să deranjeze.

Margaret era surprinsă să afle că Juliette devenise o paria în societate. Nimeni nu dorea să evite familia Townshend, dar toată lumea părea să o dezaprobe pe Juliette şi comportamentul ei oribil. Probabil că i se ceruse lui Denton să-şi controleze soţia, dar omul nu avea nici un control asupra ei. Aparent, Juliette îl controla.

Văzând-o pe ducesa renumită pentru manierele sale atât de indignată, Margaret se amuză.

— Cel puţin va întreţine bârfa o vreme, spuse Margaret, încercând să pară înţelegătoare.

— Exact asta este problema. Oamenii ar trebui să discute despre petrecerile mele, nu despre purtarea scandaloasă a unuia dintre invitaţi, un musafir nepoftit, ca să spun aşa. Acum, că eşti un membru al acelei familii, sper că poţi trece peste bariera lingvistică şi să o convingi să-şi ţină acasă gesturile ridicol de scandaloase.

— O să văd ce pot face, promise Margaret.

— Bine.

Ofensată, aruncând o privire ameninţătoare în direcţia lui Juliette, Alberta plecă să caute consolare printre bunii ei prieteni.

În mod normal, Margaret s-ar fi dus la Juliette şi ar fi încercat să o calmeze, dar Juliette nu vorbise cu ea de când aflase despre căsătoria lui Sebastian. Dacă o singură privire

pe care o interceptase nu fusese suficientă pentru a o avertiza că aşa-zisa lor prietenie luase sfârşit, protestele lui Juliette pe un ton ridicat, care se auzeau în toată încăperea, o lămuriră.

— Trădătoarea s-a căsătorit cu el şi este respectată. Eu de ce nu am fost când m-am căsătorit cu tine, ei?

Denton nu părea stingherit. Era prea obişnuit să fie în centrul atenţiei la petreceri din cauza vocii foarte sonore a soţiei sale. Dar Abigail arăta tulburată. Juliette vorbea destul de tare încât până şi ea, cu auzul ei foarte slab, prinsese fiecare cuvânt.

Aşa deci, Juliette o considera o trădătoare? Amuzant, gândi Margaret. Înainte ca Juliette să emită şi alte insulte şi să deranjeze petrecerea în continuare, decise să părăsească încăperea şi să afle de ce întârzia atât Sebastian.

Nu ar fi fost surprinsă dacă el ar fi plecat fără ea, mai ales dacă Douglas îi poruncise să se căsătorească realmente cu ea.

Nu reuşi să iasă din salon înainte ca Juliette să-şi concentreze atenţia asupra noii ei ţinte.

— Şi el! mârâi dispreţuitoare franţuzoaica. Renegat şi totuşi…

Remarca se termină brusc. Margaret se uită înapoi la Juliette şi se opri surprinsă. Denton îi pusese mâna pe gură soţiei sale ca să o facă să tacă. Deşi poate că ajunsese imun la insultele ei, nu accepta să-i ponegrească fratele. Bravo, Denton! Margaret se întrebă dacă întoarcerea lui Sebastian îi dăduse curaj. Era şi timpul să-şi stăpânească nevasta. Şi se pare că ea nu era singura care credea acest lucru.

Cineva aplaudă. Tare. Apoi altcineva. În câteva secunde, toată încăperea aplauda. Juliette arăta furioasă şi stingherită. Se îndepărtă de Denton, mârâind o înjurătură în franceză pe care Margaret fu bucuroasă că nu o înţelegea, şi fugi pe uşă afară.

Abia reuşind să se dea la o parte din calea lui Juliette, Margaret se lovi de un trup tare. Se întoarse ca să-şi ceară

scuze, dar nu putu scoate nici un cuvânt. Soţul ei temporar stătea acolo şi arăta de parcă s-ar fi dezlănţuit iadul pe pământ.

O clipă crezu că arăta furios fiindcă era de o vreme acolo şi o auzise pe Juliette. Dar, surprinzător, tonul lui era binevoitor când o întrebă:

— Am pierdut ceva important?

— Doar pe fratele tău care şi-a împiedicat nevasta să te insulte în public.

— Bravo lui, replică Sebastian. Mergem?

Ea se încruntă. Lipsa lui de interes o uimea. Dar expresia lui nu se schimbase. Era furios dintr-un anumit motiv şi dacă nu era Juliette…

Se temea să afle ce anume, aşa că spuse doar:

— Da. I-am spus deja gazdei noastre că ne întoarcem afară.

— Vom trece pe acolo, spuse el luând-o de braţ şi escortând-o acasă.

Îşi închipuise că o va găsi pe Juliette pe trepte, dar, din fericire, Juliette nu aşteptase să i se aducă trăsura. Se dusese să o caute singură şi alerga în josul drumului.

Atunci Margaret pricepu ce spusese Sebastian.

— Ce vrei să spui că vom trece pe acolo?

— Ca să-i luăm pe John şi pe Timothy şi orice alţi tovarăşi de călătorie pe care ai vrea să-i iei cu tine.

— Să-i iau cu mine unde? Unde naiba mergem de avem nevoie de însoţitori?

— Unde altundeva decât în Scoţia? Se mai fac căsătorii pe loc acolo, nu-i aşa?

Margaret respiră iute.

— Trebuie să discutăm despre asta.

— Nu avem ce discuta.

— La naiba nu avem! ripostă înflăcărată. Nu îşi ia nimeni tălpăşiţa spre Scoţia la miezul nopţii. Aşteaptă cel puţin până de dimineaţă ca să vedem dacă asta chiar este necesar.

— Nu aşteptăm deloc, spuse el împingând-o în trăsura care trăsese la scară. Dacă mă gândesc peste noapte la

asta, nu voi mai putea face „cel mai corect lucru”.

— Dar…

— Nu mai scoate o vorbă, Maggie, sau îţi vei petrece tot drumul în poala mea.

Ea deschise gura, dar sclipirea ameninţătoare din privirea lui o făcu să tacă şi o închise repede. Acum avea de-a face cu însuşi Corbul, iar afurisitul vorbea serios!

47

— Am ceva de discutat cu dumneavoastră, domnule, îl anunţă Margaret pe Douglas în timp ce-l ajungea din urmă pe poteca din est care ducea spre stânci.

El îşi reluase plimbările matinale călare. Ea călărise până la Edgewood în zorii zilei ca să i se spună că Douglas tocmai plecase. Încă o frustrare adăugată lungii liste care o bântuia din seara în care avusese loc petrecerea de la Alberta.

Încă nu-i venea să creadă că Sebastian, cel puţin Sebastian cel rezonabil, nu apăruse nici o singură dată pe tot parcursul lungului drum spre Scoţia şi că trebuise să îndure compania Corbului tot timpul călătoriei. Rece ca un mercenar, tăcut. Afurisitul ar fi făcut exact ceea ce spusese că va face dacă ar fi încercat să discute cu el.

Margaret spera nebuneşte că dacă se vor căsători, el va rămâne cu ea în Anglia şi va fi cu adevărat soţul ei. Speranţele îşi luaseră însă zborul când o sărutase în biserică după ce semnaseră actele care o legau de el. Fusese un sărut dur, pătimaş, care îi alungase toate dubiile. I se păruse chiar că îl auzise mormăind că o iubeşte când o îmbrăţişase înainte de a ieşi din biserică, pentru ca apoi să o lase singură acolo.

Totuşi, când ea ieşise din biserică, el plecase. John şi Tim plecaseră şi ei, caii lor nu mai erau, iar ea izbucnise în lacrimi. În adâncul sufletului ştiuse că aşa se va întâmpla. Sebastian călătorise alături de ea în trăsură, dar adusese şi

caii cu el. De îndată ce terminaseră de făcut „cel mai corect lucru”, era sigură că el va călări numaidecât spre cel mai apropiat doc pentru a lua vaporul înapoi spre Europa.

— Te aşteptam mai devreme, spuse Douglas şovăind uşor când îi văzu faţa roşie din cauza agitaţiei.

— Chiar aşa? Ei bine, cu ce să încep? Mai întâi a fost goana aceea nebună spre Scoţia, când nu ne-am oprit nici măcar o dată ca să dormim, doar ca să luăm coşuri cu mâncare şi să răspundem chemărilor naturii. A dormi într-un vehicul care traversează în goană regiuni de provincie este aproape imposibil, dacă nu ştiai.

— Prin urmare, s-a căsătorit cu tine?

Întrebarea o zăpăci.

— Nu credeai că o va face după ce ai discutat cu el?

— Nu eram sigur, recunoscu el. Afurisită treabă! Nu am fost sigur de nimic de când s-a întors. Este schimbat. Nu mai ştiu ce simte.

— Era ca şi cum ai avea de-a face cu un străin? Da, ştiu. Dar aşa este el acum. Nu a mai rămas nimic din vechiul Sebastian. Acela a murit odată cu Giles.

Era cam brutal de sinceră chiar şi pentru ea. Dar era prea nervoasă ca să-şi măsoare cuvintele.

Totuşi Douglas părea lovit de fulger, deşi poate că interpreta ea greşit, ceea ce nu ar fi surprins-o. În ultima vreme judecata ei părea că o luase razna.

— Ei bine, după cum spuneam, continuă ea, m-aş fi întors mai curând, dar mi-am petrecut o zi întreagă în pat, recuperându-mă după goana aceea nebunească, iar apoi s-a rupt roata de la trăsură. Putea să se întâmple asta înainte de a pierde o zi întreagă stând în pat, nu-i aşa? Dar a trebuit să se întâmple după, ca să mă întârzie şi mai mult.

Douglas arăta acum stingherit, zăpăcind-o şi mai mult, până ce spuse:

— Nu trebuie să găseşti scuze fiindcă te-ai bucurat de o scurtă lună de miere.

Margaret clipi. Ar fi râs isteric dacă nu ar fi fost atât de frustrată de cei doi Townshend, tată şi fiu.

— Am uitat să-ţi spun că m-a părăsit în faţa altarului?

Aş fi preferat să o facă înainte să se căsătorească cu mine, dar nu, a semnat mai întâi hârtiile şi m-a lăsat acolo fără să spună la revedere. Înţelegi că ceea ce ar fi fost o chestiune simplă să spun că am divorţat, acum va fi un neajuns imens pentru mine? Va trebui să mă duc la Londra, să angajez un avocat, să apar în faţa Curţii şi…

— Atunci nu divorţa.

— Poftim? De ce naiba aş rămâne căsătorită cu un bărbat pe care nu-l voi mai vedea niciodată?

— Pentru că eu nu cred că nu-l vei mai vedea. Era destul de îndrăgostit de tine încât să-ţi distrugă reputaţia, nu?

Ea pufni în faţa sincerităţii lui.

— Reputaţia mea nu are nimic, mulţumesc.

— Nu şi dacă vei intenta divorţ.

— Absurd. Se întâmplă să am un motiv care nu poate fi combătut şi care presupune simpatie. Bărbatul m-a părăsit. Te înşeli dacă chiar crezi că avea sentimente de afecţiune pentru mine. Nu simţea pentru mine decât dorinţă carnală.

Nu intenţionase să fie atât de directă.

— Nu mă poţi convinge că tu te-ai lăsat pradă dorinţei carnale, Maggie. Îl iubeşti, nu-i aşa?

Ea oftă.

— Nu că asta ar mai conta, dar da, sunt atât de proastă.

— I-ai spus-o?

— Fireşte că nu! Am recunoscut că sunt o proastă, dar nici chiar atât de proastă. Nu mi-a dat niciodată vreun semn că mi-ar împărtăşi sentimentele. O femeie trebuie să fie puţin încurajată înainte de a-şi dezvălui sufletul. Acum este rândul tău să fii sincer cu mine, Douglas. Ai sperat că această căsătorie îl va face pe Sebastian să rămână în Anglia?

— Mi-a trecut aşa ceva prin minte, dar doar după ce aţi plecat de la petrecere în seara aceea. Dar cu siguranţă nu de aceea am insistat să se căsătorească cu tine.

— Atunci de ce?

— Chiar mai este cazul să întrebi? Este un Townshend. Nici un fiu al meu nu va dezonora o femeie de calitatea ta fără să îndrepte răul făcut.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Ai auzit ce ai spus? Unul dintre fiii tăi? Nu îţi dai seama că el nu se mai consideră aşa? Dacă faptul că l-ai renegat nu i-a întipărit asta în minte, a venit aici să afle…

— Maggie, ascultă-mă, o întrerupse el cam prea repede, de parcă i-ar fi fost teamă că se va răzgândi. Acum eşti soţia lui, cel puţin pentru moment, iar eu m-am îndepărtat de cei cărora le-aş fi putut destăinui asta.

— Cum adică te-ai îndepărtat?

— Am făcut-o intenţionat. Simţeam că nu merit să am un umăr pe care să plâng.

Margaret se încruntă, nu prea înţelegând, apoi spuse:

— Dumnezeule! Regreţi că l-ai renegat, nu-i aşa?

— Desigur că regret.

— De ce nu i-ai spus-o? De ce nu i-ai spus mamei tale, chiar dacă acum nu mai contează, în loc să trăieşti toţi aceşti ani alături de tăcerea ei?

— Pentru că meritam dispreţul ei, dar nici măcar asta nu era o pedeapsă prea mare. Nu mi-aş fi permis consolarea pe care mi-ar fi dăruit-o. Sebastian plecase. Nimic nu mă putea absolvi de faptul că eu eram răspunzător pentru asta.

— Regreţi de atâta amar de vreme?

— Oh, da! Şi nici măcar nu am fost supărat pe el, am fost supărat pe mine, fiindcă ştiam că ceea ce a făcut îl va distruge. Dar am permis ca mânia să-mi scape de sub control. În dimineaţa aceea eram mahmur din cauza afurisitului de duel şi asta nu m-a ajutat deloc, pentru că m-am îmbătat criţă în noaptea precedentă. Dar când aburii furiei s-au risipit, iar capul meu a încetat să mai bubuie, mi-am dat seama ce am spus. Nici atunci nu am crezut că va lua ad literam ceea ce spusesem. Dar când m-am dus să-l caut să-i spun că nu am vorbit serios, deja plecase.

— Nu ai trimis pe nimeni după el?

— Nu, m-am dus eu însumi. Bănuiam în ce direcţie se

va îndrepta, dar vasul lui ridicase deja pânzele până ce am ajuns la Dover. Mi-am luat bilet pentru următorul vapor disponibil, dar, evident, nu l-am găsit niciodată. De-a lungul anilor, am trimis oameni mult mai capabili decât mine, dar era ca şi cum ar fi dispărut de pe faţa pământului.

— Sau şi-a schimbat numele, ceea ce a şi făcut. Pentru numele lui Dumnezeu, Douglas! De ce nu i-ai spus toate astea lui Sebastian cât timp a fost aici?

— Mai e cazul să întrebi când ai spus-o chiar tu? Nici eu nu aveam de gând să-mi dezvălui sufletul. Nici măcar o dată nu a părut că ar vrea să audă ce am de spus în privinţa asta. Era ca un mormânt sigilat în prezenţa mea. Nu mă va ierta. Nu că aş putea să-l învinovăţesc, eu însumi nu mă pot ierta.

48

— Ai fost al naibii de prost dispus de când ne-am întors, remarcă Sebastian ascultând cum John azvârle capacele pe oalele de pe cuptor.

Deşi se gătise în ziua aceea, în bucătărie era frig. Ceea ce rămăsese din cina lor să fiarbă la foc mocnit pe cuptor nu încălzea o încăpere atât de mare. Focul care ardea în cămin era prea departe de masă. Ar fi trebuit să apropie masa mai mult, dar Sebastian părea să nu aibă energie pentru nimic. Maurice, intendentul, primise opt cereri pentru eventuale slujbe, dar el nu se ostenise să citească niciuna.

— M-am molipsit de la tine, răspunse John aducând la masă un castron cu tocană.

— Pe naiba, răspunse Sebastian. De obicei încerci să mă scoţi din starea asta nefericită.

— Ar funcţiona de data asta?

— Nu.

— Poftim şi răspunsul, iar cina ta se răceşte. Sau ai de gând să mănânci sticla aia de coniac în seara asta? întrebă

John, uitându-se la coniacul din faţa lui Sebastian.

— Mă mai gândesc.

Răspunsul îl făcu pe John să rânjească scurt. Sebastian nu-şi mai văzuse prietenul într-o asemenea dispoziţie. Sebastian avea toane, dar John era cel optimist, cel pe care se putea bizui ca să-l aducă la liman.

— Spune-mi ce este, John.

— Băiatul este trist. Începuse să ţină la bunica ta şi îi lipseşte.

— Şi asta te-a făcut să te fâţâi de colo până colo în ultimele două zile?

John oftă.

— Am crezut că vom rămâne în Anglia. Probabil că mă vei întreba de ce? Fiindcă te-ai căsătorit cu lady Margaret! Poate că nu mai vorbeai niciodată cu tatăl tău, dar ea este acolo şi este un motiv destul de întemeiat ca să rămâi. Dacă nu aveai această intenţie, atunci nu trebuia să te căsătoreşti cu ea.

— Vrei să spui, zise Sebastian gânditor, că trânteşti întruna pentru că eşti nemulţumit de decizia mea? Sau pentru că, la fel ca Timothy, îţi lipseşte cineva pe care l-ai lăsat în urmă?

John roşi de furie.

— Spre deosebire de alţii, nu neg că am întâlnit femeia cu care nu mi-ar displăcea să-mi petrec restul vieţii.

— Nu trebuie să aştepţi ca s-o faci, John. Întoarce-te şi revendică-ţi doamna.

— Şi să te las să faci greşeli după greşeli?

— Eu nu fac greşeli.

— Eşti aici, nu-i aşa?

Sebastian râse la auzul acestei replici. Când John era supărat, era chiar amuzant. Dar presupunea că nu ar trebui să-l lase fără să ştie nimic.

— Îi dau lui Maggie o săptămână să înceapă procedurile pentru divorţ, explică el. Este cel mai corect lucru pe care-l poate face un gentleman. Dar dacă aflu că nu a făcut-o, atunci a pierdut şi ultima şansă să scape de mine.

— Asta presupune că te vei întoarce ca să verifici.

— Desigur.

— Ei bine, luam-ar naiba, nu puteai să-mi spui mai devreme? se plânse John.

Sebastian ridică din umeri.

— Nu a fost o decizie uşor de luat. Maggie merită pe cineva mult mai bun decât mine. Dar de data asta voi fi egoist.

— Asta dacă nu începe procedurile. Şi în caz contrar?

— Atunci soarta a decis.

John dădu ochii peste cap.

— De ce laşi asta în seama sorţii? Ea crede că nu te va mai vedea niciodată. Nu ar avea nici un motiv să amâne divorţul.

Buzele lui Sebastian se subţiară. Numai în dimineaţa asta hotărâse să o păstreze pe Margaret dacă nu divorţa imediat. Nu se gândise decât să-i ofere câteva zile în care să vadă ce şi cum. Dar cavalerismul nu i se potrivea. La drept vorbind, de ce să lase lucrurile pe seama sorţii?

— Dacă divorţează de mine, poate că voi îngenunchea în faţa ei şi-i voi cere mâna. Câtă vreme crezi că va râde?

John se uită ameninţător la el.

— De ce faci asta? De ce crezi că viaţa ta de acum este vrednică de dispreţ? Ai ajutat o mulţime de oameni disperaţi care, dacă nu erai tu, nu ar fi avut nici o şansă.

— Şi am mai făcut şi o serie de treburi neînsemnate care au satisfăcut doar lăcomia sau setea de răzbunare a celor care m-au angajat.

— Au fost, desigur, şi câteva angajamente neplăcute pe lângă cele bune. Dar ultimele contează. Ce te face să crezi că lady Margaret te-ar refuza dacă i-ai oferi viaţa ta decât cea cu care este obişnuită?

— Ţi-am spus că o să mă întorc, zise Sebastian defensiv.

— Dar ai glumit că îi vei cere să se căsătorească cu tine, cu cel care eşti cu adevărat, bărbatul care eşti acum, nu cel care obişnuiai să fii. Ce te face să crezi că nu va

accepta?

— Ce te face să crezi că o va face? Orice acţiune comună am întreprins i-a fost impusă, chiar şi faptul că am făcut ca această căsătorie să fie una reală. Are nenumărate motive să nu fi vrut să se căsătorească cu mine şi le-ar fi înşirat pe toate dacă aş fi lăsat-o.

— Poate fiindcă ai uitat să-i spui că vrei să te căsătoreşti cu ea? Sau înţeleg eu greşit? I-ai spus ce simţi pentru ea?

Sebastian dădu pe gât coniacul care rămăsese în pahar.

— Ai făcut câteva observaţii bune, John. Mă voi gândi la ele.

— Apropo, adăugă John curios, ce ţi-a spus Denton?

— Când?

— În scrisoarea lui.

— Ce scrisoare?

John dădu ochii peste cap.

— Ar fi trebuit să ştiu că erai prea adâncit în gânduri ca să mă auzi când ţi-am spus că am lăsat scrisoarea lui în dormitor. A sosit în dimineaţa asta.

Curios, Sebastian se duse să ia scrisoarea, dar fu dezamăgit când o citi. Se întoarse la bucătărie şi-i spuse dezgustat lui John:

— Secretos ca de obicei. Nu ştiu ce probleme are acum încât a trebuit să ia pe ocolite fiecare chestiune.

— Atunci de ce ţi-a scris?

Sebastian pufni.

— Ca să-mi spună că, dacă vreau răspunsuri, le-aş putea găsi la fratele lui Juliette. De ce naiba nu-mi dă Denton aceste răspunsuri?

— Poate că nu le ştie, făcu John o încercare.

Răspunsul îl făcu pe Sebastian să tacă. Reciti scrisoarea:

Seb,

Nu am crezut că vei pleca atât de repede. Am avut nevoie de timp pentru a-mi pune gândurile în ordine.

Juliette m-a convins de foarte mult timp că tu erai vinovatul. Asta a îndepărtat aura pe care ţi-o atribuisem.

Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, dar este adevărat, Juliette este răspunzătoare pentru accidentele tatei. Deşi el nu suspectează nimic şi jură că au fost doar accidente, iar ea nu a spus răspicat că ea le provoacă, a dat însă de înţeles şi a promis că se va întâmpla ceva mai rău dacă divorţez de ea. Dar înainte de asta au mai fost şi alte ameninţări.

Dumnezeule! Nici măcar acum nu am curajul să-ţi spun. Dar fratele ei, Pierre Poussin, ar putea să ştie. Ea l-a aruncat în închisoare ca urmare a unor acuzaţii inventate de ea fiindcă intenţiona să o oprească. Oricum, îmi tot aruncă în faţă că a scăpat de el pentru mine. Poate că nici nu există. Probabil că tot ce spune sunt minciuni. Dumnezeule, pur şi simplu nu ştiu.

— De fapt spune chiar prea multe, remarcă Sebastian, dându-i scrisoarea lui John. Cum că el nu ştie. Totuşi se pare că Juliette l-a convins că ea provoacă accidentele tatălui meu, iar eu nu sunt deloc sigur că aşa stau lucrurile. Cu toate acestea le foloseşte ca să-l controleze pe Denton.

John ridică privirea din scrisoare.

— Ah! Fratele lui Juliette este în închisoare… Remarca făcută de ea şi auzită de grădinarul de la Edgewood are şi mai mult sens acum.

— Cum că a scăpat de fratele ei pentru el şi a scăpat şi de mine tot pentru el? Pentru el? Hmm! Cred că ar trebui să-i trag o bătaie fratelui meu şi să-i bag minţile în cap, pentru că se pare că le-a pierdut.

John chicoti, dar doar o clipă.

— Ai zice că lordul Denton a fost implicat în mai multe decât ne-am imaginat. Deşi sună de parcă ar vrea să dea totul în vileag, altfel nu ar sugera să-l găseşti pe fratele lui Juliette ca să primeşti nişte răspunsuri. Spune în ce închisoare este?

Sebastian dădu din cap.

— Probabil că nu ştie nici asta.

— Ei bine, totul a început la Paris, unde au întâlnit-o pe Juliette, aşa că putem presupune că este într-o închisoare din zonă. Ai de gând să-i faci o vizită?

Sebastian se încruntă.

— Ştii? Dacă stai să te gândeşti, numele lui Juliette apare destul de des asociat cu evenimente ciudate – duelul, plecarea bruscă a surorii lui Maggie de la White Oaks, accidentele tatălui meu. Este o schemă tare întortocheată, dar orice ar fi este mult mai important decât ne-am imaginat noi.

— Cauză şi efect? sugeră John cu un aer gânditor. Ceea ce a început cu o simplă intrigă a luat probabil amploare.

— Ar putea fi atât de simplu?

John chicoti.

— Probabil că nu.

Intendentul deschise uşa pentru a anunţa foarte supărat:

— Aveţi un vizitator, monsieur. Eu i-am spus să vină mâine la o oră mai potrivită, dar nu, el nu vrea să plece. Zice că vă cunoaşte, dar nu vrea să-şi spună numele.

— Unde este? întrebă Sebastian.

Maurice arătă cu degetul mare în spatele său.

— Afară, în faţă. Miroase a tocană?

— Serveşte-te, Maurice. Am eu grijă de vizitatorul nostru.

— Vrei să plec? întrebă John. Jumătate dintre ei spun că te cunosc numai pentru a ajunge la tine.

— Atunci îmi va fi mai uşor să-l trimit la plimbare. E lumină afară, Maurice, sau să iau o lampă cu mine?

— Ia-o pe a mea. Am lăsat-o pe trepte.

Sebastian încuviinţă dând din cap şi părăsi bucătăria. Nu trebuia să-şi facă griji din cauza luminii. Era o noapte senină. Lumina lunii scălda ruinele sălii mari prin care trebuia să treacă. Iar lumina provenită de la lampa lui Maurice era ca un far care se proiecta pe arcada de piatră, tot ce mai rămăsese din ceea ce fusese cândva intrarea în donjon.

Tipul stătea pe treptele de acolo, cu spatele la arcadă, uitându-se la peisajul luminat de lună. Purta mai multe haine una peste alta pentru a-i ţine de cald, un fular gros în jurul gâtului şi o pălărie trasă pe ochi.

Şi atunci, probabil auzind paşii lui Sebastian în spatele lui, se întoarse. Şi Sebastian îl recunoscu. Numai că nu-i venea să creadă ce vede.

— Sunt real, îl asigură el pe Sebastian. În carne şi oase.

— Şi sânge? Hai să ne asigurăm că nu eşti doar abur, da? zise Sebastian şi îi trânti un pumn în faţă lui Giles.

49

Sebastian se aşeză din nou la masa din bucătărie şi se întinse după sticla de coniac. Acum ignora paharul, bând direct din sticlă. Nu voia să gândească. Nu voia să ştie. Era atât de aproape să-şi piardă orice urmă de umanitate încât cel mai neînsemnat lucru putea înclina balanţa.

John se uita curios la trupul pe care Sebastian îl adusese înăuntru purtându-l pe umăr şi îl aruncase pe podea.

— Să-l trezesc? întrebă John.

— Dacă vrei să mă vezi făcând o crimă, dă-i drumul.

John se uită surprins la Sebastian.

— Doamne Dumnezeule, ce a făcut individul?

— Întoarce-l.

John îl întoarse şi se dădu un pas înapoi, oftând adânc.

— Oh, aş spune că seamănă cu… ei bine asemănarea este stranie, nu-i aşa? Nu am ştiut că lordul Wemyss senior are un fiu ascuns pe undeva. Un bastard?

— Nu.

— Dar asemănarea este remarcabilă!

— Pentru că nu este o asemănare.

— Dar… John nu termină fiindcă ajunsese la singura

concluzie rămasă.

Dădu ferm din cap.

— Nu cred în fantome.

— Nici eu.

— Dar l-ai omorât!

— Da, şi am de gând să-l mai omor o dată când se trezeşte.

— Te ajut, spuse John furios şi el. Când mă gândesc la tot ce a urmat după moartea lui, iar el nu era mort, ei bine, mintea mi-o ia razna. Apropo, ce i-ai făcut?

— A fost mereu un bun trăgător, dar nu ştia să primească un pumn, răspunse Sebastian dezgustat. O amărâtă de pană îl putea doborî.

— Asta nu-i chiar adevărat, spuse Giles ridicându-se şi pipăindu-şi falca. Pot face faţă pumnilor destul de bine, dar nu şi alor tăi. Şi o să mă laşi să-ţi explic înainte să mă omori, nu?

— Probabil că nu. O explicaţie în urmă cu unsprezece ani ar fi fost bine-venită. Acum nu există nici o justificare…

— Aveau de gând să-l ucidă! îl întrerupse Giles. Când a apărut în Paris, fugea deja ca să scape cu viaţă.

— Cine?

— Tatăl meu. Dumnezeule, Seb! Habar nu aveam ce ne făcuse cu nenorocitele jocuri de noroc. Ne-a ruinat! Nu mai aveam nimic.

— La naiba! mârâi Sebastian. Ia-o de la început!

Giles încuviinţă dând din cap şi se ridică stângaci în picioare. Anii trecuseră peste el lăsând grele urme. Părul lui şaten era acum spălăcit, înspicat cu fire albe. Faţa lui arăta ca un pergament, ridată şi tăbăcită. Puţin mai rămăsese din înfăţişarea lui aristocrată.

— Pot să mă aşez? întrebă Giles, arătând spre scaunele de la masă.

— Ai mult curaj să te apropii atâta de mine.

— Şi asta este adevărat, încuviinţă Giles şi începu să păşească. De unde să încep?

— Am stabilit asta.

— Foarte bine. Eram la Paris, Denton şi cu mine,

tocmai se termina ultima săptămână din turul nostru. El nu se bucurase de călătorie, petrecuse cea mai mare parte ameţit. Ajungând la majorat, faptul că era al doilea fiu îl făcea să se simtă mizerabil.

— Dacă ai de gând să-mi spui că fratele meu a fost în spatele acestei…

— Nu, zise repede Giles.

— Atunci rezumă-te la fapte, doar asta sunt dispus să aud.

— Luam cina la hotelul nostru. Cei doi Poussin, frate şi soră, mâncau la o masă alăturată şi începuseră o conversaţie cu noi. Ne-au cerut să ne aşezăm la masa lor. Nimic ieşit din comun.

— Ce căutau acolo?

— Luau cina. Locuiau în oraşul din apropiere şi mâncau adesea la hotelul acela. Fratele, Pierre, nu a stat prea mult, dar nici nu a insistat ca sora lui să plece cu el, ceea ce m-a făcut să cred că în timp ce pozau drept aristocraţi francezi – se îmbrăcau într-adevăr ca atare – nu erau. Oricum, imediat ce fratele ei a plecat, Juliette a început să flirteze cu neruşinare cu Denton. El era prea atent la paharele lui ca să observe, dar au terminat prin a pleca împreună în camera lui.

— De ce nu i-ai oprit?

— De ce aş fi făcut-o? Pe atunci am ajuns la concluzia că ea era o târfa de lux care-l va costa câteva lire în loc de câteva monede de aramă. Se simţise atât de mizerabil în timpul călătoriei încât am socotit că-i va face bine o distracţie. Era frumoasă. Şi-a petrecut noaptea cu el.

— Şi totuşi s-a măritat cu tine? Cred că ai vrea să-mi explici asta cât mai repede înainte ca pumnul meu să te caute din nou.

— Nu m-am căsătorit niciodată cu ea. Dar vrei să-ţi spun faptele oricum sau să continui?

Sebastian scrâşni din dinţi.

— Continuă.

— În ziua următoare a apărut tatăl meu. Mă aştepta în cameră când m-am întors să mă schimb pentru cină. Eram

bucuros să-l văd până când m-am uitat mai bine la el. Era înnebunit. Dumnezeule! Puteam să simt mirosul fricii. Desigur că am fost alarmat. Nu-l mai văzusem aşa vreodată.

— Li se poate întâmpla celor care îşi joacă moştenirea, conchise Sebastian.

— Aş fi vrut să fie doar asta, dar nu era aşa. Nu numai că îşi pierduse moştenirea, şi pe a mea de fapt, dar continuase să joace pentru a-şi recupera pierderile!

— Cu ce?

— A împrumutat bani, desigur. Se pare că împrumuta bani de la tatăl tău de ani de zile. Datoria era atât de mare încât a fost nevoit să-i dea actele casei lui Douglas. Dar până şi cineva atât de generos ca tatăl tău a trebuit să tragă o linie şi să refuze să-i mai dea bani. Tatălui meu nu i-a plăcut. Am auzit asta în tonul lui când mi-a explicat totul. „Douglas are totul", spunea tata. „Un titlu mai bun, o mamă minunată care-l adoră şi mai mulţi bani decât are nevoie." Tata nu înţelegea de ce Douglas a încetat să-i mai dea bani.

— Ai spus că Cecil fugea ca să-şi salveze viaţa.

Giles oftă.

— A ajuns să împrumute bani de la oameni rău famaţi din Londra, genul de oameni care nu tolerează datoriile. I-au oferit un termen să restituie banii sau să plătească cu viaţa. Nu putea plăti la timp.

— Şi nu ai fost avertizat de asta?

— Nici vorbă, dar nu prea mi-am văzut tatăl în acei ultimi ani. Se înfuriase odată că am cheltuit prea mulţi bani, ceea ce era un şoc. Dar nu l-am luat în serios. Era ameţit pe atunci. Vezi tu, el încerca cu disperare să ne vedem de vieţile noastre ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dumnezeule! Chiar m-a lăsat să fac excursia când nu avea bani cu care să o plătească. Tatăl tău plătise şi, apropo, asta fără să i se ceară. Poate că refuzase să mai susţină jocurile de noroc ale tatălui meu, dar erau încă prieteni – cel puţin aşa credea el.

— Ce vrei să sugerezi?

— Cred că resentimentul tatălui meu împotriva lui Douglas se transformase în ură. Cum altfel ar fi putut veni cu un plan atât de straniu împotriva lui Douglas ca să poată scăpa de datorie?

— Presupusa ta moarte? ghici Sebastian. Cum naiba avea să-l scape asta de datorie?

— Vina. Era sigur că Douglas va fi atât de copleşit de ea încât va anula datoria şi chiar va oferi recompense şi pe mai departe. Şi avea dreptate. Tatăl tău a făcut exact aşa.

— Şi m-a renegat, mârâi Sebastian ridicându-se.

Giles ridică o mână ca să-l oprească.

— Stai, asta nu făcea parte din plan. Nu am ştiut ce s-a întâmplat decât după câţiva ani. Cu siguranţă că asta nu fusese considerată o consecinţă posibilă. Am fost foarte şocat în ziua în care tata mi-a mărturisit toate astea şi mi-a vorbit despre soluţia pe care o găsise. Doar nu crezi că am vrut să particip la propria mea moarte, nu?

— Nu vrei să ştii ce cred eu acum, spuse Sebastian, dar se reaşeză. Continuă.

— Tatăl meu nu fugea de fapt ca să-şi salveze viaţa. Nu venise la Paris cu planul întocmit cu grijă. Ajunsese cu câteva zile înainte şi se pare că s-a întâlnit cu Juliette. Ea a încercat o escrocherie ca să-l stoarcă de bani, care nu a funcţionat. I-a râs în faţă, el neavând bani. Dar apoi a văzut-o luând masa cu mine şi cu Denton şi a observat cum flirtează cu Denton. S-a gândit că intenţiona să-l escrocheze şi pe Denton şi atunci i-a venit în minte planul: să o folosească pentru a ne manipula ca să ne duelăm.

— Adică vorbise cu Juliette înainte să vină să vorbească cu tine? întrebă Sebastian.

— Da.

— Şi cum a făcut-o să accepte acel plan?

— A ameninţat-o că o aruncă în închisoare dacă nu e de acord. Mai târziu, când am aflat că s-a căsătorit cu Denton, mi-am dat seama că fratele tău era motivul real pentru care se implicase ea.

— Să-l lăsăm deocamdată deoparte pe fratele meu, spuse Sebastian. Deci duelul şi motivul lui – faptul că m-am

culcat cu „soţia” ta –, totul a fost plănuit mult înainte?

— Da. Şi tu ai muşcat momeala. Dacă nu te-ai fi atins de ea… chiar am sperat că nu o vei face. Am fost disperat. Erai cel mai bun prieten al meu! Aveam de gând să te fac să crezi că m-ai omorât şi să dispar pentru totdeauna. Nu mă deranja prea mult să dispar. Tatăl meu urma să-mi trimită bani după ce-şi încheia socotelile. Şi încă nu eram pregătit să mă căsătoresc cu Eleanor, aşa că, deşi ştiam că o voi pierde, nu mi s-a frânt inima din cauza asta.

— Dar ei i-ai frânt inima.

— Da, ştiu, şi mie mai târziu, dar o iau prea înainte. În dimineaţa duelului aveam un săculeţ de piele cu sânge pe care se presupunea că trebuia să-l sparg pentru ca moartea mea să pară reală. Asta a fost ideea lui Juliette. Ea a făcut rost de el. Nu voiam să trag în tine. Dar tu! izbucni Giles. Stăteai acolo şi era evident că nici tu nu aveai de gând să tragi în mine. Asta îmi strica planul.

— Tu ai tras în mine, îi reaminti Sebastian.

— Am fost nevoit să o fac, dar ştii că sunt un excelent trăgător. Te-am lovit doar uşor în umăr, să-ţi las braţul mai jos, să ai măcar pistolul îndreptat spre mine. Dar, la naiba, tu chiar ai tras în mine!

Giles îşi deschise larg cămaşa pentru a-i arăta cicatricea lui Sebastian. Dar nu îl impresionă.

— Nu destul de grav, spuse el.

Giles se uită la el neîncrezător timp de o clipă, apoi spuse calm:

— De fapt, aproape că m-a omorât. Ea nu mi-a adus un doctor. Iar tatăl meu nu era acolo pentru că se ascundea în Franţa până când se termina totul. Lui Juliette nu-i mai păsa dacă muream. Ea îşi jucase rolul de văduvă îndurerată. Doar l-a pus pe Anton să mă ducă pe coastă şi să mă încarce pe un vapor ca să mă trimită înapoi în Franţa.

— La naiba, de acolo îl ştiu! A fost secundul tău la duel, nu-i aşa?

— Da, era unul dintre lacheii ei.

— Prin urmare, faptul că eu am fost renegat era doar

o consecinţă minoră pentru tine? spuse Sebastian şi nu era nimic calm în tonul lui.

Giles se chirci şi răspunse repede:

— Nimic din ceea ce s-a întâmplat atunci nu a fost minor pentru mine, dar nu ai auzit încă totul. Nu-mi aduc aminte prea multe din călătoria spre Franţa. Am fost aruncat pe docuri, deoarece căpitanul nu voia să mor pe nava lui. M-a găsit o bătrână care mi-a propus să mă îngrijească dacă îi promit că mă mărit cu ea şi dacă lucrez la ferma ei. Să fiu al naibii dacă ştiu cum a reuşit, dar am ajuns să mă căsătoresc cu ea şi m-a pus pe picioare.

Sebastian auzise destul. Se ridică şi porni spre Giles. Giles înţelese ce vrea să facă şi începu să se retragă.

— Unu, spuse Sebastian cu o voce rece. Ai avut o mulţime de ocazii să-mi spui ce se petrecea înainte ca cineva să-i facă rău tatălui tău.

— Şi ce puteai face? Nu aveai de unde să plăteşti datoriile tatălui meu, eu sigur nu aveam, iar oamenii aceia aveau să-l omoare dacă îl găseau înainte să-şi recupereze banii.

— Aşa că în loc să-i spună tatălui meu că nesăbuinţa lui atinsese asemenea cote – şi să nu se gândească nici o clipă că tatăl meu l-ar fi scos din încurcătură dacă ar fi ştiut – a trebuit să săvârşească această crudă înşelăciune? Ar fi trebuit să-mi spui, Giles!

— Nu ştii cât de mult m-a chinuit treaba asta, de câte ori mi-am zis că se putea face ceva. Dar el era convins că tatăl tău nu-l va mai ajuta.

— Dar era în regulă dacă viaţa mea era distrusă?

— Nu am ştiut că ai fost renegat, am aflat abia peste câţiva ani. Tatăl meu nu a pomenit niciodată de asta. Să ştii că am ţinut legătura cu el. Când i-am vorbit despre asta, a jurat că nici el nu se aşteptase la aşa ceva. Şi tu nu erai ruinat. Te-am văzut câţiva ani mai târziu, aici, în Franţa. Am fost tentat să te salut, dar din moment ce păreai bine şi chiar prosper, am renunţat. Asta a pus capăt celei mai groaznice agonii pentru un timp. Ai fost mereu semnul de întrebare care-mi apăsa conştiinţa până în ziua aceea.

— Aparenţele sunt înşelătoare, Giles.

— Absurd. Nu mă îndoiam că te vei descurca bine, dar aveam nevoie de confirmare. Ai fost mereu plin de resurse. Nu exista nimic ce să nu poţi face dacă erai hotărât să duci treaba la bun sfârşit. Te idolatrizam. Voiam atât de mult să fiu ca tine…

— Doi, spuse Sebastian. Nu numai că mi-ai distrus viaţa, dar ai distrus-o şi pe a tatălui meu.

— La naiba! suspină adânc Giles. Am verificat ce fac familiile noastre. Tatăl meu nu a mai participat la jocurile de noroc. Cu banii pe care i-a dat tatăl tău pentru a-şi alina vinovăţia, a reuşit să investească puţin, a învăţat din propriile greşeli. Şi toată lumea de acasă este sănătoasă şi în putere…

— Dumnezeule! Eşti chiar atât de prost? Ai aflat cumva în timpul „verificărilor” tale că tatăl meu s-a înstrăinat de propria mamă de când cu duelul? Ai aflat că s-a înstrăinat şi de tatăl tău? Nu şi-au mai vorbit în toţi aceşti ani! Iar deşi Juliette s-a căsătorit cu fratele meu, i-a făcut viaţa un coşmar.

Giles păli.

— Dumnezeule, nu, nu am ştiut nimic.

— Atunci eşti un ratat şi ca investigator, şi ca prieten!

Chiar şi John păli la auzul acestei insulte, dar Sebastian nu terminase.

— Ce ai mai făcut în toţi aceşti ani în afară de faptul că te-ai ascuns?

— Mi-am crescut fiul, spuse Giles încet.

Asta îl făcu pe Sebastian să şovăie.

— Ai avut un fiu cu bătrâna cu care te-ai căsătorit? întrebă el neîncrezător.

— Nu. M-am căsătorit cu Eleanor.

— Chiar trebuia să-l loveşti iar? se plânse John. Povestea lui tocmai devenise interesantă.

Sebastian nu răspunse.

— Să-l trezesc? întrebă John.

— Dă-i drumul, dar dacă nu are falca ruptă de data asta, va trebui să încerc din nou.

John se crispă şi-l lăsă pe Giles acolo unde căzuse, pe podea.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse John după un timp. El a fost fericit în toţi aceşti ani, s-a însurat cu femeia pe care o iubea, se bucură de un fiu, în timp ce tu doar ai strâns o avere…

— Nu banaliza răul pe care l-a făcut! îl întrerupse Sebastian mârâind. Nu am fost singurul afectat de ceea ce au făcut el şi tatăl lui.

— El a renunţat la viaţa pe care o cunoştea ca să-şi salveze tatăl, îi atrase atenţia John. Unii ar considera nobil un asemenea gest.

— Nobil? pufni Sebastian. N-a făcut decât să-şi scape pielea. A fost de acord cu planul ridicol al lui Cecil, iar rezultatele te pot scoate din minţi. Şi în tot acest timp a presupus că totul este în regulă, că nimeni altcineva nu a avut de suferit, şi totul datorită sacrificiului său. Dumnezeule, ce sacrificiu a făcut el cu adevărat? Şi-a văzut de viaţa lui şi chiar a găsit linişte şi bucurie.

Giles gemu, se ridică şi îl fixă cu privirea pe Sebastian, aflat de cealaltă parte a încăperii.

— Chiar era necesar să mă loveşti din nou?

— Cealaltă opţiune ar fi fost să-ţi tai beregata, spuse Sebastian simplu.

— Destul de corect, admise Giles crispându-se. Dar să ştii că dacă aş fi avut idee despre toate aceste urmări…

— Ce ai fi făcut? Ai fi apărut ca să arăţi că nu eşti mort? Am veşti pentru tine, prietene. Asta nu ar fi unit prăpastia dintre mine şi tatăl meu. Curajul tău ar fi trebuit să se manifeste înainte de duel, înainte să-ţi laşi tatăl să distrugă atâtea vieţi.

— Dumnezeule, Sebastian! Îmi pare rău! Dar singura alternativă pe care am văzut-o la vremea aceea era să-mi las tatăl să moară. Nu puteam face asta. Nu sunt mândru de rolul pe care l-am jucat în istoria asta şi mi-e ruşine pentru că slăbiciunea tatălui meu a adus prejudicii atâtor oameni. Acum este în siguranţă, dar să ştii că nu-l voi ierta niciodată pentru ceea ce a iscat. Nici nu-mi pasă dacă îl voi mai vedea vreodată.

— Termină-ţi istorisirea cât mai sunt dispus să ascult.

Giles oftă.

— Nu mai sunt prea multe de spus. Bătrâna a murit trei ani mai târziu, lăsându-mi ferma. Până atunci m-am obişnuit cu viaţa de fermier, chiar îmi plăcea, dacă vrei să ştii. Dar am început să regret că am pierdut-o pe Eleanor şi am realizat cât de mult o iubeam. M-am gândit mereu la ea. În cele din urmă am contactat-o. Nu m-am putut abţine. Ea a fugit ca să fie cu mine. Ne-am căsătorit în Scoţia.

— Adică biletul de la vara ei în care spunea că a murit era o minciună?

Giles se întoarse cu spatele şi spuse gâtuit:

— Nu, era adevărat. Ea a vrut să rămână în Scoţia. Îi plăcea acolo, nu o încânta ideea să fie nevasta unui fermier. Aşa că am stat cu vara ei, dar Harriet locuia foarte departe de orice oraş! Eleanor a murit la naştere, înainte ca eu să mă pot întoarce cu doctorul. Am revenit la fermă cu fiul meu şi de atunci am fost aici. Culmea, ferma mea nu este prea departe de aici, spre sud. Îmi vindeam recolta într-un oraş din apropiere când am auzit prima dată de Corb, acum câţiva ani.

— De asta ai venit? Să-l angajezi pe Corb?

— De fapt, dacă aş fi ştiut mai devreme că tu erai Corbul, aş fi venit mai repede. Şi da, m-am gândit să te angajez când am auzit prima dată despre Corb. Chiar puneam bani deoparte pentru asta. Totuşi nu credeam că pot plăti onorariul.

— Ca să fac ce?

— Ca să te găseşti pentru mine. Am vrut să dau totul în vileag cu mult timp în urmă. Apoi, când te-am văzut

acum câteva zile în Le Havre şi mi s-a spus că tu eşti el, ei bine, asta m-a dat peste cap, chiar aşa. Cam asta este tot.

— Unsprezece ani prea târziu.

— Dar asta te va face să restabileşti legăturile cu tatăl tău, nu?

— Cred că este prea târziu pentru asta. Ruptura dintre mine şi tatăl meu este prea adâncă. Dar înainte să mă asigur de asta, am nevoie să-mi lămureşti mai întâi unele contradicţii.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi: de ce Denton s-a căsătorit cu complicea tatălui tău şi de ce îi face viaţa un infern de atunci?

— Ce vrei să sugerezi?

— Nimic, dar nu-mi plac treburile neclare. Şi nu voi primi răspunsul de la ea. Am încercat deja şi am ascultat numai minciuni.

— Voi pleca de dimineaţă, se oferi John, ca să aflu în ce închisoare este fratele ei. Se pare că este ultima noastră…

— Pierre Poussin este în închisoare? îl întrerupse Giles.

Sebastian încuviinţă dând din cap.

— După cum spune Denton, Juliette a aranjat asta. Vom pleca cu toţii mâine-dimineaţă.

— Vom? întrebă Giles.

— Doar nu crezi că o să te pierd din vedere până ce nu se va termina tărăşenia asta, nu? Ultima mea opţiune depinde încă de tine.

— Şi care este aceea?

— Ei bine, moartea ta, desigur! Am plătit deja pentru că te-am omorât, nu am nevoie de cine ştie ce motiv ca să te omor şi a doua oară, nu?

— La naiba! mormăi Giles. Mă pot gândi la unul. La tizul tău. Fiul meu.

Sebastian aruncă acum paharul gol de coniac în capul lui Giles.

— Ţi-ai botezat fiul cu numele meu? De ce?

— Dintr-un motiv evident. Poate că nu ţi-a plăcut cum

s-au desfăşurat toate astea mai mult decât mi-a plăcut mie, dar eu tot te consider cel mai bun…

— Nu o spune, nu o gândi. Dacă e să trecem de ziua de azi fără vărsare de sânge, nici măcar să nu pomeneşti de asta.

51

Închisoarea arăta ca o fortăreaţă medievală în mijlocul unui loc uitat de lume, cu un sat care creştea în jurul ei. Pe măsură ce se apropiau pe caii lor, edificiul arăta sumbru, rectangular, de piatră fără ornamente, doar cu două niveluri. Dar o înconjurau ziduri înalte, iar la singura poartă erau amplasate gărzi, barând intrarea.

A fost uşor să afle că Pierre Poussin fusese trimis aici. A fost mai dificil să-l viziteze. Nu pentru că vizita era permisă numai la anumite ore, ci pentru că Pierre era bolnav.

— Puteţi aştepta, le spuse paznicul politicos. Găsiţi camere la tavernă. Vor fi bucuroşi de orice nouă afacere. Dar, la drept vorbind, doctorul nu se aşteaptă ca Poussin să mai reziste o săptămână.

— Ce ghinion, spuse John în timp ce stăteau seara la o halbă de bere în tavernă. Apoi îl întrebă pe Sebastian: Ai de gând să foloseşti procedeul secret sau forţa brută?

— Cum? se băgă Giles în vorbă. Am pierdut ceva? Ai de gând să aştepţi sau nu?

— Nu, spuse Sebastian. N-o să-l las să moară fără să vorbesc mai întâi cu el.

— Se pare că am pierdut ceva, spuse Giles. Dacă nu îşi revine, cum naiba ai să faci asta?

— Scoţându-l de acolo, evident.

— Oh, desigur! exclamă Giles sarcastic. De ce nu m-am gândit la aşa ceva? Poate fiindcă asta implică… Giles se opri, ruşinat când îşi dădu seama. Oh, înţeleg, procedeul secret sau forţa brută. Eşti obişnuit cu asemenea lucruri,

nu?

Sebastian nu răspunse. În timp ce Giles se purta de parcă ultimii unsprezece ani i se şterseseră din memorie, Sebastian nu uitase nimic. Aşa că vorbea cu fostul lui prieten cât mai puţin posibil. De fiecare dată când încerca să treacă de propria furie pentru a analiza şi celelalte circumstanţe, nu putea trece de un anumit punct. Giles nu suferise deloc din cauza a ceea ce permisese să se întâmple, pe când toţi ceilalţi actori suferiseră prea mult. Probabil că în adâncul sufletului era bucuros că Giles trăia, dar această emoţie se afla în spatele scutului, rămânând acolo neverificată.

John vorbi pentru că se părea că Sebastian nu o va face:

— Da, le-am mai făcut de câteva ori. Deşi ţintele acelea au fost capabile să ne ajute la propria lor eliberare. Apoi spre Sebastian: Te-ai gândit la asta? Că va trebui să-l cari pe Poussin afară?

— Da. Cu toate astea, am observat morga de la capătul satului. Cred că mai au nevoie de câţiva angajaţi.

— Ahhh, ai dreptate. Asta ar fi suficient.

— Ca să faci ce? vru Giles să ştie, dar fu ignorat.

— Vom aştepta să se schimbe garda la miezul nopţii, continuă Sebastian. Asta ne va da de „ştire” că trebuie ridicat un corp şi livrat de unul dintre paznici în drumul său spre casă, iar gardianul cel nou nu ar avea cum să ştie dacă Pierre a murit.

John încuviinţă dând din cap.

— Mult mai curat decât să intrăm şi să le spargem capetele.

Giles se lăsă pe spate privindu-i încruntat.

— Şi eu ce voi face în timp ce voi doi veţi face orice ar fi despre care tot vorbiţi acolo?

— De data asta John va sta deoparte, răspunse Sebastian. Tu vei veni cu mine. Asta implică unele riscuri. Dacă suntem prinşi, John va ştii ce să facă, pe când tu ai sta aici înecându-ţi amarul.

Giles roşi.

— Ai o părere foarte proastă despre mine, nu?

— Ai remarcat?

Câteva ore mai târziu, Sebastian şi Giles conduseseră căruţa mortuară confiscată până la poarta închisorii. Aşa cum se aşteptase, cele două gărzi de acolo s-au plâns că ridicarea putea aştepta până dimineaţă. Gărzile de noapte erau leneşe. Cei mai mulţi dormeau cât timp stăteau în post şi nu le plăcea să fie deranjaţi. Surprinzător, Giles făcu o adevărată performanţă lamentându-se şi insistând că îşi va pierde slujba dacă nu se va întoarce cu trupul după care a fost trimis.

Sebastian ar fi început prin a-i da în cap, dar, după cum au decurs lucrurile, un paznic i-a condus la infirmerie şi i-a scutit de o groază de timp şi efort ca să o caute, iar de-a lungul drumului au trecut de alt paznic. Din nefericire, patru prizonieri dormeau în încăperea în care se aflau bolnavii.

Nu erau gardieni şi nici personal medical la ora aceea din noapte, dar escorta lor săritoare era hotărâtă să găsească trupul şi începu să verifice ocupanţii fiecărui pat.

Găsindu-l pe Pierre, individul exclamă:

— Nu este mort! Ce…?

Giles aprecie util să ia un ulcior de metal de lângă patul lui Pierre şi să-l izbească de capul gardianului. Nu reuşi decât să-l ude cu apă, iar gardianul se întoarse în direcţia lui cu un mârâit furios. Lui Sebastian nu-i plăcea să se ude în această perioadă a anului, dar fapta lui Giles se dovedi a fi folositoare deoarece când individul a scos pistolul şi l-a îndreptat spre Giles, s-a întors cu spatele la Sebastian. Aşa că a fost o treabă uşoară să se aşeze în spatele lui, să-i smulgă pistolul şi să-l pocnească cu el în cap.

Din fericire, nici un prizonier nu se trezise între timp. Paznicul fu aşezat în cel mai apropiat pat ca să-şi ostoiască durerea de cap pe care urma să o aibă repede, iar Pierre fu repede pus pe targa cu care veniseră.

— Ce facem dacă se trezeşte la ieşire? întrebă Giles. Dacă începe să facă zgomot mă îndoiesc că paznicii care au rămas vor crede că a reînviat miraculos.

— Dacă nu ai simţit când l-am ridicat, răspunse Sebastian, arde de febră. Dacă se va trezi, va fi o minune.

— Oh, nu cumva crezi că ceea ce-l omoară este contagios, nu?

— Ar fi fost izolat în cazul ăsta, spuse Sebastian simplu. Eu voi ţine de targă dinspre partea picioarelor. Dacă va fi cazul să o las jos ca să fac faţă unei ameninţări, asigură-te că nu va aluneca.

Ajunşi înapoi în vestibul, constatară că paznicul la capătul coridorului era silitor, încuiase din nou uşa după ce trecuseră de ea.

— Unde este Jean? întrebă el, referindu-se la tipul pe care-l lăsaseră în urmă.

Sebastian spuse ridicând din umeri:

— Văzând atâtea paturi goale acolo, nu a rezistat tentaţiei. S-a hotărât să doarmă un pic.

Nu se aşteptase ca scuza să fie suficientă şi nici nu era.

— Aşteptaţi aici, spuse paznicul şi se îndreptă spre infirmerie.

Capătul târgii căzu. Piciorul lui Sebastian îl făcu pe bărbat să se împiedice când trecu pe lângă el. Omul căzu şi se rostogoli, căutându-şi în acelaşi timp pistolul. O lovitură dură de dreapta îl ţintui la podea. A mai fost nevoie de încă un pumn pentru a-l lăsa inconştient o vreme.

— Ce-ţi fac articulaţiile? întrebă Giles.

— Mi-a mai rămas puţină piele de la tine pe ele, răspunse Sebastian nonşalant, recuperând cheia pentru a redeschide uşa coridorului.

— Ce noroc!

Sebastian aproape că zâmbi.

Afară, lipsa unei escorte îl îndemnă pe paznicul rămas să-i întâmpine la jumătatea drumului spre poartă. Sebastian nu îi lăsă timp să întrebe unde era prietenul lui. Targa căzu din nou.

— Asta a fost prea uşor, remarca Giles pe când îl puneau pe Pierre înapoi în căruţa pe care o lăsaseră în afara porţii.

— Nu era o închisoare obişnuită.

— Există mai multe feluri?

— Din câte spune John, care a aruncat o privire pe dosarele din Paris, aici nu a fost trimis vreodată un criminal, de aceea nu erau prea mulţi paznici nici chiar ziua. Nu exista nici un risc mare, erau necesari doar câţiva gardieni şi o rutină mult mai relaxată.

— Ai fi putut menţiona toate astea mai devreme, bombăni Giles şi îndreptă căruţa în direcţia morgii, unde John îi aştepta cu o trăsură.

— De ce? Ca să poţi trata asta ca pe o poznă fără riscuri? Existau riscuri şi încă nu s-a terminat. Trebuie să părăsim zona înainte ca unul dintre gardieni să se trezească. Şi să sperăm că Pierre va supravieţui călătoriei.

— Suntem la o distanţă apreciabilă faţă de ruinele cărora tu le spui casă, zise Giles. Cred că ferma mea este doar la câteva ore distanţă de aici. S-ar putea să mă înşel. Nu am mai călătorit niciodată atât de departe pe coasta de est. Nici nu cunoşteam locul ăsta. Dar am mai fost la Paris şi am mers pe acelaşi drum spre sud pentru a ajunge aici, pe care l-am folosit şi eu ca să ajung acasă.

— Şi?

— Şi tutorele fiului meu este un doctor care s-a retras din activitate, spuse Giles. Sau aveai de gând să ai grijă de un om pe moarte şi să-l faci tu bine?

— Arată-ne drumul. Vreau doar răspunsuri de la el. Poate să moară după ce mi le dă.

52

— Ce părere ai despre rochia de tul roz? întrebă Edna uitându-se prin dulapul lui Margaret pentru a înlocui veşmintele de călărie.

— Aş prefera ceva mai închis la culoare. Presupun că hainele mele de doliu sunt împachetate?

— Sigur că sunt, răspunse Edna. Nu eşti în doliu.

— Ciudat, mă simt de parcă aş fi, replică Margaret oftând.

— Să înţeleg că plimbarea călare de dimineaţă nu te-a înveselit? aprecie Edna.

— Ar fi trebuit să o facă?

— Ei bine, aşa era de obicei. Apoi Edna se enervă. Ce zici de rochia asta din batist bej cu…?

Margaret îi lăsă câteva clipe cameristei pentru a termina descrierea, apoi se uită în spate ca să vadă de ce nu continua şi o surprinse pe Edna ieşind repede pe uşă pe lângă Sebastian. Încremeni. O cuprinse o ameţeală necuviincioasă, o bucurie imensă căci ea crezuse că nu-l va mai vedea niciodată, cel puţin nu în Anglia şi cu siguranţă că nu atât de curând, la numai două săptămâni de când plecase.

Cu toate astea ajunsese deja la concluzia că îl va revedea. Chiar dacă îi vor trebui ani ca să-i dea de urmă, avea de gând să-l găsească pentru a-i spune – ei bine, nu ajunsese încă atât de departe cu rezolvarea.

Ceea ce era foarte rău, de vreme ce el se afla acum acolo, iar ea nu ştia ce să-i spună, năucită cum era. Nu putu decât să-l întrebe:

— Ai lăsat ceva în urmă de care aveai nevoie?

— Da.

Cât de dezamăgitor! Dar nu avu timp să simtă dezamăgirea. El porni să traverseze hotărât camera spre ea. Margaret nu ştiu ce să creadă până când nu ajunse la ea şi o trase în braţele lui şi începu să o sărute ca un om înfometat.

Ei bine! Asta nu era deloc dezamăgitor! De fapt, îi satisfăcea dorinţa de a zbura în braţele lui. Se pare că şi ea era înfometată să-l vadă, să-l guste.

Cum ea stătea lângă pat în timp ce-şi schimba hainele, a fost uşor pentru Sebastian să o tragă în pat cu el. Îşi vârî genunchiul între picioarele ei. Îi scoase cămăşuţa şi îşi îngropă faţa între sânii ei, respirând adânc.

— Dumnezeule, mi-a lipsit mirosul tău, gustul tău…

— Nu ai de gând să mă faci să mă simt stânjenită

folosind asemenea cuvinte, nu? îl întrerupse ea repede.

El se ridică puţin şi chiar îi zâmbi.

— Asta te-ar face să te simţi stânjenită?

Pe ea nu o lăsa sufletul să spună da când el zâmbea aşa.

— Probabil că nu.

— Aşa credeam şi eu. Dar voi face un compromis, spuse el şi făcu o cărare cu limba spre urechea ei. Ai început demersurile pentru divorţ?

Frisoanele pe care limba lui i le provoca o împiedicau să gândească limpede, altfel ar fi fost foarte stânjenită de subiect. Reuşi să spună:

— Nu încă.

— Atunci ce părere ai dacă ai renunţa, Maggie?

Ea rămase fără grai. Sebastian adăugă:

— Ăsta este singurul fel în care îţi voi cere mâna.

Părea că şi el stă nemişcat, aşteptând răspunsul, în timp ce ea avea probleme cu atâta fericire apărută din senin.

— Ce părere ai în legătură cu închiderea uşii? spuse ea într-un final.

El aruncă o privire peste umăr şi văzu că lăsase uşa deschisă. Ea adăugă:

— Ăsta este singurul fel în care îţi voi spune da.

Privirea lui se întoarse spre ea. Era acolo ceea ce mai văzuse doar o singură dată în ochii lui când se uitase la ea. Tandreţe, şi încă foarte multă, încât respiraţia i se opri în piept.

— Ai de gând să-mi spui că mă iubeşti? îl întrebă ea.

— Mă mai gândesc.

Margaret suspină, bolborosind. El râse şi o sărută apăsat, apoi sări din pat şi trânti uşa. Îşi smulse haina şi cămaşa pe drumul spre pat.

— În timp ce eu nu aveam nici o îndoială… începu el.

— Desigur că nu aveai.

— Sunt al naibii de bucuros că mă iubeşti, Maggie.

— Nu e nevoie să o mai spun, nu?

— Nu, nu mai mult decât o faci, dar dacă simţi nevoia

să o spui, n-am să încerc să te opresc.

Ea râse.

— Sigur că te iubesc, afurisitule.

Se întinse din nou alături de ea în pat, strângând-o mai aproape. O sărută mai întâi blând, apoi din ce în ce mai pătimaş, stârnind focul pasiunii dintre ei. Era uimitor cât de repede putea face asta.

— Dumnezeule, Maggie! Nu am crezut niciodată că voi mai simţi o asemenea fericire. Te iubesc, draga mea, mai mult decât am crezut că este posibil să iubeşti pe cineva.

Îl putea face şi mai fericit, gândi ea, şi spuse:

— Ar trebui să-ţi spun…

— Poate aştepta, răspunse el, debarasându-se repede de restul hainelor printre sărutări. Aveam o întâlnire la Edgewood, dar şi asta mai poate aştepta. Totul va trebui să aştepte pentru asta.

O pătrunse sorbindu-i suspinul de plăcere cu buzele sale. Întâlnirea de la Edgewood îi stârnise poate curiozitatea, dar el avea dreptate. Asta şi restul mai puteau aştepta.

53

Margaret nu mai fusese atât de grăbită în viaţa ei. Nu în timp ce făcuse dragoste. Oh, nu! Atunci fusese sublim, ei bine, de fapt, forţa pasiunii ei determinase o încheiere destul de rapidă care o făcu să roşească de câteva ori după aceea.

Dar în timp ce ea ar fi vrut să rămână întinsă în pat şi să savureze ceea ce se întâmplase, Sebastian mormăi ceva, apoi îi spuse:

— Nu aveam timp de asta. Am venit mai repede călare, dar tot vom întârzia. Grăbeşte-te!

Margaret încercă, chiar se strădui, dar, neştiind care era urgenţa, nu putea să se mişte atât de repede pe cât

dorea el.

— Dacă ai putea să-mi rezumi într-o singură frază ce…

— Nu, ai avea o sută de întrebări când nu avem timp nici de una. Cu toate acestea, vei primi toate răspunsurile cât de curând, aşa că grăbeşte-te!

El se îmbrăcă aproape la fel de rapid precum se dezbrăcase. Ajunse să o ajute şi pe ea să se îmbrace din nou cu rochia de călărie de culoarea safirului pentru că era cea mai la îndemână, la piciorul patului. Dar un nasture era închis aiurea şi în picioare avea doar cizme, fără ciorapi, când fu târâtă pe uşă afară.

Îi şi ceruse cuiva să aducă şi calul ei înapoi de la grajduri. Asta o dezamăgi. Credea că va avea şansa să afle ceva de la el în timpul călătoriei cu trăsura, dar galopul peste câmpuri nu lăsa loc nici unei conversaţii, de nici un fel.

Până ce Edgewood apăru în raza lor vizuală, ea rămăsese în urmă. Se vedea o trăsură care înainta pe alee. Sebastian tot nu se opri până ce nu ajunseră la uşa principală. Totuşi, acolo o aşteptă şi o ajută să descalece.

— Am ajuns la timp, spuse el. Surprinzător, mai ales din cauza întârzierii pe care ai cauzat-o.

— Eu! zise ea repede. Nu eu m-am năpustit asupra ta, afurisitule!

— Dar voiai să o faci.

— Nu are nici o legătură, ripostă ea pufnind.

El zâmbi şi îi mângâie obrazul.

— Îţi promit că data viitoare, când vom fi în pat, nu îl vei părăsi ore întregi, poate zile la rând.

Margaret roşi furioasă pentru că trăsura se oprise în spatele lor, iar John şi Timothy puteau auzi ceea ce spusese Sebastian când cei doi coborau din ea. Ambii o salutară însă cu căldură, fără să aibă aerul că ar fi auzit. Apoi o tulbură vederea altor bărbaţi care coborau din trăsură, în spatele lor. Trei bărbaţi, doi arătând oarecum oficial, purtând caschete asemănătoare cu cele purtate de jandarmi, pe care le văzuse în Franţa.

Mai era cineva în trăsură, o simplă umbră, dar Henry deschisese deja uşa principală, spunând:

— Bine aţi revenit, domnule. Familia ia dejunul.

— Toţi? întrebă Sebastian.

— De data asta, da.

— Splendid. Nu e nevoie să ne anunţi.

Sebastian o luă pe Margaret de braţ şi o escortă direct spre sufragerie. Ceilalţi îi urmară. Fără nici un cuvânt, trase un scaun pentru ea, o ajută să se aşeze, apoi ocupă scaunul alăturat.

Timothy se dusese direct la Abigail şi o îmbrăţişase. Bătrâna doamnă radia. Margaret înţelese acum de ce Abigail mai era încă mâhnită, deşi se împăcase în cele din urmă cu Douglas după ce el îi mărturisise ceea ce îi spusese lui Margaret. Bătrâna se ataşase destul de mult de Timothy cât locuise acolo.

John se mişcă, postându-se lângă uşa de la bucătărie. Unul dintre ceilalţi bărbaţi se îndreptă spre uşile franceze care dădeau către peluza din spatele casei. Ceilalţi doi aşteptau lângă uşa dinspre hol. Deveni repede evident că toate ieşirile erau blocate, dar nu era evident de ce.

Douglas se ridică în picioare şi întrebă pe un ton poruncitor:

— Ce se întâmplă?

— Facem curat prin casă, răspunse Sebastian. Cu mare întârziere.

— Am nevoie de un răspuns mult mai bun de-atât.

— Îl vei avea, te asigur. Dar să scăpăm mai întâi de gunoi. Şi dădu din cap spre Juliette.

Margaret aruncă acum o scurtă privire franţuzoaicei şi văzu că devenise albă ca varul, uitându-se fix la unul dintre bărbaţii de lângă uşă. Un altul venise în spatele scaunului ei şi îi citea dintr-o lungă listă de acuzaţii înainte de a o aresta şi de a o escorta afară din încăpere. Ieşi fără să spună nimic. Fără accese de isterie, Juliette arăta timidă şi asta datorită bărbatului la care se uitase tot timpul.

— Apropo, Denton, spuse Sebastian şi aruncă o bucată de hârtie fratelui său. Acesta este un decret de

divorţ care are nevoie doar de semnătura ta. Prin amabilitatea unuia dintre bărbaţii pe care soţia ta obişnuia să-i şantajeze, ca semn de mulţumire că a fost dezvinovăţit de crima pe care credea el că a comis-o. Asta presupunând că mai vrei să divorţezi.

Denton părea circumspect dacă să o accepte sau nu.

— Sigur că vreau, doar că... cum e posibil aşa ceva fără să apari în faţa tribunalului?

— Tot aşa cum şi-a băgat ea propriul frate în închisoare fără proces. Una dintre victimele ei a fost un oficial francez de rang înalt. Am spus doar că vom curăţa casa. Pierre, vrei să începi tu?

— Desigur, spuse Pierre Poussin şi se prezentă. Ar trebui mâl întâi să vă explic câte ceva despre sora mea. Şi-a făcut o carieră în arta dramatică ceea ce îi permitea să o ducă foarte bine, dar asta nu avea legătură cu teatrul. Şantaja cel puţin o jumătate de duzină de cetăţeni proeminenţi din Paris. Nici unul dintre ei nu făcuse de fapt nimic greşit, ea aranja mici scene dramatice, pe care le juca perfect ca să-i facă să creadă că făceau ceva rău. Avea câţiva complici care o ajutau. Intriga ei favorită era să-l pună pe unul dintre complicii ei să se ia la bătaie cu ţinta ei până ce acesta fie îl împingea, fie îi dădea un pumn ca să-l îndepărteze. Complicele cădea, spărgea un sac cu sânge ca să facă totul să pară mai dramatic, apoi ea îl declara mort şi îşi acuza ţinta că l-a omorât. Desigur că se oferea să se ocupe de rezolvarea încurcăturii. Apoi, după o lună sau două, se ducea la el să-i ceară bani.

— Şi tu erai implicat în asta? întrebă Douglas.

— Nu, nu am fost niciodată de acord cu ceea ce făcea. Dar ea mă considera cel mai bun public al ei. Venea şi mi se lăuda cu tot ceea ce făcea. Eram sătul de amploarea pe care o luaseră escrocheriile. Nu m-ar fi ascultat niciodată în legătură cu cât de greşit era ceea ce făcea. Doar râdea. I se părea chiar amuzant că oamenii pot fi atât de creduli. Aşa că ajunsesem la concluzia că trebuie oprită. O urmăream de săptămâni întregi pentru a afla numele bărbaţilor pe care-i şantaja. Aveam de gând să-i adun pe toţi la un loc ca

să o denunţ. Apoi a venit însă la mine şi era schimbată. Nu puteam desluşi despre ce era vorba de era diferită până ce nu mi-a pomenit de el.

Dădu din cap arătând spre Denton, care roşi de furie în vreme ce privirile tuturor celor din încăpere erau îndreptate spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, abia îmi amintesc întâlnirea cu ea! Eram beat criţă. Ea pretinde…

— Ştim, îl întrerupse Sebastian. Lasă-l pe Pierre să termine.

— S-a îndrăgostit de el din clipa când l-a văzut, continuă Pierre. Era greu de crezut o asemenea posibilitate şi totuşi nu mă puteam îndoi. Pentru ea, o femeie fără suflet, fără principii morale, să fie dintr-odată îndrăgostită – primul meu gând a fost să-l compătimesc pe cel care era obiectul pasiunii ei. Am avertizat-o că un bărbat cu statutul lui social nu ar accepta niciodată să se căsătorească cu ea. Mi-a răspuns că oricum va pleca în Anglia, pentru că găsise o modalitate să-l păcălească pe lordul Townshend să o ia în căsătorie şi chiar să aibă un titlu nobiliar. Greşeala mea a fost că am încercat să o fac să se răzgândească, spunându-i că voi fi nevoit să o opresc. După nici trei ore eram arestat şi dus direct la închisoare, unde am şi rămas de atunci.

— Şi-a trimis propriul frate la închisoare? întrebă Douglas neîncrezător.

— Trimiterea la închisoare era un aranjament satisfăcător pentru a nu deveni o piedică în calea scopurilor ei, spuse Pierre. Nu considera că m-ar face să sufăr.

— Îi găseşti scuze?

— Nu, doar că ea nu vedea lucrurile dincolo de propriile ei planuri.

— Bietul de tine, îl compătimi Abigail.

— Nu, madame, nu a fost un loc chiar atât de rău. Oficialul, din vinovăţie, s-a asigurat de asta. Am fost reţinut, dar nu era ca o închisoare adevărată. Eram o comunitate de prieteni, ca o familie mai mare. Dar o tăietură la picior s-a infectat şi m-am îmbolnăvit.

Sebastian spuse:

— Probabil că ar fi murit într-o zi sau două dacă nu-l scoteam de acolo.

Pierre tuşi. Abigail întrebă:

— Dar cum de aţi ştiut să-l scoateţi de acolo?

— Denton ne-a trimis acolo.

— Vrei să spui că în sfârşit am făcut şi eu ceva bun? zise Denton, dezgustat de propria persoană.

— Şi ce era chestia cu modalitatea de a-l păcăli pe Denton despre care vorbea Juliette? întrebă Douglas.

Pierre iar dădu din cap, arătând spre Denton.

— Oamenii care-l cunoşteau îşi dădeau seama că simţea un fel de resentiment faţă de fratele său. Surorii mele i s-a arătat cum se poate folosi de această informaţie pentru a-l şantaja ca să o ia de soţie dacă nu ar reuşi să-l facă să se căsătorească pe cale normală.

— Dumnezeule! Denton păli. Exact asta a făcut, iar eu eram prea beat în noaptea aia ca să-mi amintesc, aşa că nici nu puteam să o fac mincinoasă.

Sebastian ridică din sprânceană.

— Chiar ai crezut că ai făcut o afacere atât de proastă?

— Nu! Nu aş fi fost de acord, nici nu aş fi sugerat aşa ceva, indiferent de circumstanţe. Dar era atât de alambicat ceea ce făcuse ea. S-a căsătorit cu Giles doar pentru a te putea seduce şi a provoca un duel între voi doi. Cine ar fi crezut că ar face toate astea fără o promisiune sau vreun câştig? Şi a ameninţat că va spune tuturor că a fost ideea mea. Nici nu ştii cât m-a chinuit asta, mi-am zis că poate am spus ceva ce ea a interpretat greşit sau…

— Nu te mai învinovăţi, Denton. I s-au făcut promisiuni, dar nu i le-ai făcut tu.

— Este totuşi greşeala mea, spuse Denton. A făcut toate astea din dragoste pentru mine. Iar ironia este că mă urăşte de ani de zile. E singurul motiv pentru care a stat aici atâta timp ca să-mi facă viaţa mizerabilă.

— Ăsta nu era singurul motiv, spuse Pierre. Ea şi cu mine am crescut în mahalalele Parisului. Această casă, făcu el un semn cu mâna, arătând spre măreţia din jur, şi

statutul social care venea odată cu ea erau ceva după care a tânjit mereu. Nu ar fi plecat niciodată de aici de bunăvoie, indiferent de motiv. Dar această dragoste dintre voi doi era numai în închipuirea ei. Dacă nu i-ai fi împărtăşit niciodată sentimentele, te-ar fi învinovăţit că i-ai distrus visele şi ar fi vrut să se răzbune pentru asta, să te facă să te simţi mizerabil, aşa cum ai spus.

Denton gemu.

— Ce dragoste bolnavă este asta încât să omori oameni?

Sebastian interveni:

— Ea a comis crime care o vor ţine mulţi ani după gratii, dar nu a provocat moartea nimănui.

— Giles a murit, spuse Denton, şi dacă nu vezi că ea a fost indirect răspunzătoare…

— Cred că acum este rândul meu să dau replica, spuse Giles din cadrul uşii.

54

Când surpriza se domoli, întrebările începură să curgă. Sebastian ascultă doar pe jumătate atent în timp ce Giles îşi repeta povestea, iar Pierre completa unele aspecte, mai cu seamă faptul că Cecil nu doar îi arătase lui Juliette cum îl putea păcăli pe Denton să se căsătorească cu ea, ci îi mai promisese că era eventual rost şi de un titlu. Atât era de sigur că Douglas îl va renega pe Sebastian în urma duelului. Şi cu promisiunea asta a cucerit cooperarea lui Juliette, o parte a planului pe care nu i-o împărtăşise şi fiului său.

Giles nu căută scuze pentru purtarea tatălui său, ci se mulţumi să le spună celor de faţă exact ceea ce-i spusese şi lui Sebastian. Totuşi, mai făcu un ultim lucru pentru Cecil. Îi trimisese vorbă să-l avertizeze că se întoarce acasă ca să pună capăt atât exilului său, cât şi celui al lui Sebastian. Nimic surprinzător că Cecil a preferat să părăsească Anglia

decât să fie condamnat de către cei de acelaşi rang cu el pentru ceea ce pusese la cale. Sebastian era enervat că simpla prezenţă a lui Giles punea capăt unor lungi înstrăinări.

— Douglas şi Abigail s-au împăcat, spuse Margaret de lângă el.

Acum îi citea gândurile? Îl ţinea de mână pe sub masă, sau mai degrabă el o ţinea pe ea. Voia doar să plece cu ea de acolo. Făcuse ceea ce venise să facă. Văzând cât de uşor era iertat Giles şi primit călduros acasă, simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— L-am convins pe tatăl tău să nu se mai pedepsească singur, continuă Margaret, de parcă Sebastian ar fi ştiut despre ce vorbea ea.

— Poftim?

— Asta a făcut în toţi aceşti ani, să ştii. S-a îndepărtat intenţionat de cei doi oameni care l-ar fi putut consola. Ei bine, nu pare că Cecil l-ar fi putut consola, dar… Apoi oftă, pentru că îl ascultase pe Giles doar cu o ureche. Un fiu! Am un nepot?

Începu să plângă de fericire. Sebastian dădu ochii peste cap, dar îi trase scaunul mai aproape şi o cuprinse cu braţul pe după umeri. Nu doar ea plângea. Aşa făcea şi Abigail. Iar Douglas nu înceta să zâmbească. La naiba, trebuia să iasă de acolo înainte ca ceva din buna dispoziţie să se întoarcă în direcţia lui.

Se ridică să plece şi îi spuse lui Margaret:

— Hai să mergem.

Se uită în sus la el, confuză.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nici măcar.

— Dar… oh, dragule. Ghicea. Nu l-ai iertat încă pe Giles, aşa-i?

— Aşa trebuia să fac?

— Ei bine – da. Îl trase înapoi pe scaun. Nu-l învinovăţeşti pe fratele tău că a fost păcălit. Cu ce este Giles diferit, când ceea ce a făcut a făcut din dragoste şi loialitate pentru tatăl său?

— Singura vină a lui Denton a fost că are o faţă simpatică de care Juliette s-a îndrăgostit. A suferit la fel de mult ca şi mine în toţi aceşti ani şi nu a văzut nici o cale de scăpare. În timp ce Giles nu a suferit deloc şi putea să vină acasă oricând ca să pună capăt acestei situaţii.

Ea se încruntă.

— Nu este vorba despre Giles, nu-i aşa?

— Nu forţa nota, Maggie.

— Desigur că o voi face, replică ea. Sunt soţia ta şi nu voi tolera să fii nefericit.

Se uită fix la ea, apoi izbucni în râs. Dumnezeule, vorbea serios şi era nepreţuită. Nu o merita, dar era colacul lui de salvare spre fericire şi avea de gând să se ţină strâns de el.

Se ridică din nou, o ridică şi pe ea şi o sărută.

— Putem discuta asta acasă.

— Dar aici este acasă.

— Nu mai este. Şi, ssst, în regulă, Maggie. Acum nimic nu mai contează pentru că te iubesc.

Ea îi cuprinse tandru obrajii în palme.

— O să mă faci să plâng spunând astfel de lucruri.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Douglas din spatele lui.

Sebastian înlemni.

— Nu. Maggie şi cu mine ne pregăteam să plecăm.

— De ce?

Sebastian închise ochii. Câteva secunde şi nu va mai trebui să aibă de-a face cu asta.

— Pentru că asta, făcu semn cu mâna spre Giles, nu schimbă nimic.

— De acord, îl surprinse Douglas. Eram deja supărat pe Cecil pe atunci pentru slăbiciunea sa şi pentru că nu se putea abţine. Juca cu bani pe care nu-i mai avea. Pierduse deja tot. I-am preluat datoria pe casă, sperând că îl va face să dea înapoi şi să-şi dea seama ce face şi să pună capăt. Sigur că l-aş mai fi ajutat încă o dată dacă ar fi venit şi mi-ar fi spus că viaţa lui este în pericol. Dar Giles avea dreptate. Am simţit că începuse să mă dispreţuiască, însă nu mai mult decât îl dispreţuiam eu. Nu mă surprinde că m-

a minţit mai degrabă ca să-i anulez datoria decât să-mi ceară din nou ajutorul. Dar nu m-am gândit niciodată că ar putea săvârşi ceva atât de distructiv. Am încheiat prietenia noastră când a venit aici după presupusa moarte a lui Giles ca să mă facă să mă simt şi mai vinovat, de parcă nu duceam destule în spate. Nu am înţeles niciodată cum de a avut tupeul să facă asta, dar ai lămurit acest mister. Nu-ţi atribui această reuşită?

— Pentru ce? Că l-am adus pe Giles înapoi de pe lumea cealaltă? Şi el o putea face. Că i-am dat jos jugul lui Denton? Şi el o putea face.

— Dar nici unul dintre ei nu a făcut-o. A fost nevoie de tine ca să pui capăt acestui coşmar.

— Aşadar, eu sunt eroul? Ciudat, nu mă simt aşa, tată. Tot mă mai simt ca fiul cel mort.

O spuse nepăsător, dar durerea era acolo şi se ridica repede, sufocându-l. Îi strânse mâna lui Margaret şi plecă alături de ea. Încercă ea să-l oprească, dar nimic nu-l putea întoarce din drum. Trebuia să iasă de acolo.

— Sebastian!

Tonul acela, care funcţionase mereu şi încă o mai făcea. Se opri, dar nu se întoarse.

— Nu mi-ai dat niciodată şansa de a spune asta, continuă Douglas. Nici acum nu o faci, dar nu te las să pleci iar de aici fără să auzi ce am de spus.

— Nu! şopti Sebastian.

Douglas nu-l auzi.

— Ce am spus în ziua aceea, furia mea, a fost din cauza durerii tale. Durerea ta. Nu am gândit aşa niciodată. Cecil s-a înşelat când i-a promis lui Juliette că soţul pe care şi-l dorea va ajunge să fie singurul meu moştenitor. Credea că mă cunoaşte aşa de bine încât asta ar fi fost reacţia mea, iar când s-a întâmplat, nu a fost din motivele pe care le credea el. Aş fi îndreptat lucrurile înainte de sfârşitul zilei dacă te-aş fi găsit. Dar ai plecat imediat.

Sebastian lăsă capul pe spate, uitându-se în tavan. Înghite această minciuna şi – nu, ar fi crescut ca o cangrenă între ei şi nu s-ar fi sfârşit niciodată. Nu exista nici o soluţie.

Giles se întorsese din morţi, dar Sebastian nu.

Nu mai spuse nimic. Se lăsă linişte în cameră în aşteptarea răspunsului său, dar orice ar fi spus l-ar fi sfâşiat.

— Ţi-am spus că nu mă va crede, Maggie, zise Douglas.

— Da, mi-ai spus, răspunse ea, apoi îl lovi pe Sebastian între coaste. Auzi, bărbat afurisit? Tatăl tău mi-a spus asta săptămâna trecută, când Giles era încă mort.

— Ei poftim! exclamă Timothy din cealaltă parte a încăperii. El e tatăl tău? Dar nu el este bărbatul cu care am vorbit la grajduri, care a spus că fiul lui e mort.

Sebastian se întoarse neîncrezător spre băiat pentru a-l surprinde roşind furios. John veni în spatele lui Timothy şi cu blândeţe îl trase de ciuf.

— Gata cu misiunile de recunoaştere pentru tine, tinere, a spus John.

— A fost doar o greşeală! se plânse Timothy.

— Dar o minciună gogonată.

— Ţi-ai dat seama? întrebă sever Margaret de lângă Sebastian.

— Că am permis presupunerilor să mă paralizeze şi nu am făcut nimic în legătură cu asta?

— Cam la fel s-a întâmplat şi cu Giles, nu?

— Nu implica pacostea asta.

Ea oftă.

— Fiecare la timpul lor, presupun. Dar dacă nu-ţi îmbrăţişezi tatăl şi nu-l ierţi chiar acum, s-ar putea să fiu nevoită să divorţez de tine.

— Ai pierdut această şansă, draga mea.

— Nu o pierde pe a ta.

Sebastian îi aruncă o privire tatălui său. Douglas era inexpresiv acum, precaut, temându-se să spună ceva care putea înclina balanţa în direcţia greşită. Dumnezeule! El îi făcuse asta cu blestemata de carapace pe care-o ridicase în calea emoţiilor sale, carapace care crăpase acum.

— Mi-ai lipsit, spuse el simplu.

Expresia lui Douglas se prăbuşi. Îl cuprinse cu braţele

pe Sebastian şi-l îmbrăţişă cu putere.

— Bine ai venit acasă, fiule.

Cuvinte simple, şi anii de durere se topiră. Lacrimile se adunau, incontrolabile, apoi Sebastian surprinse privirea fostului său prieten peste umărul tatălui său, zâmbind fericit spre el.

— Giles, am de gând să te omor din nou, spuse el, fără să-şi poată ascunde căldura din glas.

Giles rânji cu neruşinare.

— De câte ori ai spus asta până acum? Ştii bine că te bucuri că m-am întors.

Denton veni şi îl îmbrăţişă şi el pe Sebastian.

— Îmi pare bine că te-ai întors. Şi o să te ajut să omori pacostea asta.

Sebastian chicoti.

— S-a terminat. Vezi-ţi de viaţa ta. Găseşte-ţi o fată drăguţă cu care să te căsătoreşti şi nu, nu o poţi avea pe Maggie. O păstrez.

Margaret radia uitându-se la ei, mândră de rolul pe care îl jucase în refacerea acestei familii. De ce? Dacă ea nu s-ar fi gândit că viaţa lui Douglas era în pericol şi nu ar fi ascultat de îndemnurile lui Abigail, nu ar fi încercat niciodată să-l angajeze pe binecunoscutul Corb şi să ajungă în schimb să găsească dragostea.

*

— Eşti cu adevărat acasă? îşi întrebă ea soţul ceva mai târziu.

Îl târî pe balconul care-i plăcuse atât de mult mamei lui şi acum stătea acolo cu el în spatele ei, ţinând-o în braţe, privind valurile îngheţate care se loveau de ţărm. Era răcoare, dar el oferea destulă căldură pentru amândoi.

— Ajunsesem acasă din clipa în care mi-ai spus că mă iubeşti, Maggie. Casa mea este oriunde eşti tu.

Se întoarse şi îl îmbrăţişă.

— Mă bucur că sora mea a fost fericită alături de Giles, chiar dacă pentru scurt timp. Mi-aş fi dorit să aibă

destulă încredere în mine şi să-mi spună.

— Probabil că el i-a transmis propriile spaime cum că ai putea să spui cuiva.

Se uită în sus la el.

— Nu toată lumea poate fi ca tine.

El ridică din sprânceană.

— Ca mine?

— Să râzi în faţa primejdiei.

El pufni.

— E uşor să fii curajos când nu mai ai pentru ce trăi. Acum că am, voi fi un laş autentic.

Ea chicoti.

— Prostii. Dar l-ai iertat pe Giles, nu-i aşa? Este tatăl nepotului meu. Sper să-l văd destul de des.

Sebastian oftă.

— Îl voi tolera, dar doar pentru că şi-a botezat fiul cu numele meu.

— Chiar aşa? Dar fiului nostru ce nume să-i punem?

— Eşti…?

— Nu, dar aş vrea să fiu.

— Doamne Dumnezeule, Maggie! spuse el şi o surprinse ridicând-o în braţe. Nu ar trebui să spui asemenea lucruri înainte de cină, nu dacă vrei să mănânci cât mai curând.

Ea râdea în timp ce el o căra în braţe spre vechiul ei dormitor, care fusese fostul lui dormitor. Era foarte potrivit din moment ce acum era dormitorul lor.

Sfârşit